

NICOLA ANDREWS

Idilă în munți

Traducerea și adaptarea în limba română de

ELENA MITU

ALCRIS

Romance

Capitolul 1

Fusese o seară de joi foarte ocupată. De obicei, joia era cea mai liniștită zi din săptămână, dar începutul vacanței de Paște și sosirea bruscă a primăverii dublase traficul rutier în Londra și, cum se întâmpla de fiecare dată, și numărul de accidente de circulație. În această seară, operațiile începuseră de la ora zece. Era deja trei fără douăzeci când cele cinci operații programate pentru această seară luară sfârșit, iar sala de operații fu curățată și pregătită pentru intervențiile de urgență, pe care nimeni nu le dorea.

Asistenta de la ortopedie ieși din camera de gardă chiar în clipa în care stingeau luminile din sala de operații.

— Ce mai avem de făcut, soră Wade? mă întrebă ea.

— Numai un ultim tur de verificare, răspunsei, încercând să-mi ascund un căscat. Asta în cazul în care nu apare ceva nou...

— Sper că nu, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă ea. Doctorii mai au de făcut vizita de noapte. Mi s-a părut mie, sau i-am auzit trecând când mă schimbam?

— Da, domnul Dawkins – medicul șef ortoped – m-a rugat să-ți spun noapte bună.

Făcu o grimasă.

– E păcat că bunele maniere ale domnului Dawkins nu sunt la fel de bune ca talentul lui de chirurg, dar cred că nu putem avea prea multe pretenții. Mă duc în birou să scriu raportul, iar după aceea sper că putem să ne ducem amândouă la culcare. Pari foarte obosită după acest tur de forță.

– A fost la fel de dur și pentru tine.

– Da, dar după zece ani de vechime în această meserie, sunt mai obișnuită.

După plecarea ei, verificai cu multă grijă toate saloanele și stinsei luminile. Asistenta șefă, cea de la ortopedie, nu avea foarte multe fixații, dar era foarte hotărâtă că nimeni n-are voie să adoarmă în vreuna dintre camerele spitalului. Pentru că era o femeie cu suflet mare, toată lumea se străduia să-i facă pe plac. Toată lumea, cu excepția domnului Dawkins...

Lăsați la urmă cabinetul doctorilor, cu toate că știam că aceștia plecaseră de mult. Din obișnuință, bătui la ușă înainte de a intra. Era știut de toată lumea că în spitalul nostru, St. Martha, dacă o soră medicală intră în cabinetul medicilor în timp ce aceștia sunt înăuntru, riscă nu numai furia asistentei șefe, dar și să fie obligată să practice altă meserie, cea mai veche din lume. Eram deja la jumătatea camerei, când îl observai pe Joe Fenton, care adormise la birou.

– Hei, Joe! Trezește-te!

Părea că avusese ceva de scris și adormise. Capul lui cu păr blond se sprijinea pe un braț, și nu făcu nici o mișcare ca răspuns la strigătul meu.

Luând un prosop, îl muiai în apă rece, apoi îl lovii ușor cu el peste obraz:

– Îmi pare rău, dragul meu, dar nu poți să dormi aici! Asistenta șefă n-ar fi de acord!

– Dumnezeu! Liz, afurisit! exclamă el, împingându-mă și scuturându-se ca un câțel. Oh, de ce nu sunt lăsat să mor în pace? Au plecat ceilalți?

– De secole!

În timp ce se spăla, adunai hârtiile împrăștiate de pe birou.

– Trebuie să pleci și tu. Sora e în birou să scrie raportul, dar o să facă o crimă dacă se întoarce și te găsește aici. Mick Dawkins nu i-a spus noapte bună, așa cum îi place ei.

– Da, e un cretin care crede că, dacă are talent de chirurg, este un mic Dumnezeu. Dar trebuie să recunosc: se pricepe la mânuirea bisturiului!

– La fel de bine se va pricepe și asistenta șefă dacă te prinde aici, răspunsei, aruncându-i haina din cuier, strecurându-i hârtiile sub braț și împingându-l spre ușă. Hai, mișcă-te!

– Nu încă, mormăi el, oprindu-se în prag și încheindu-și haina. Mi-am adus aminte de ce am rămas în urmă. Trebuie să-ți spun ceva.

– Bine, dar nu poate să mai aștepte?

– Nu, e prea important. N-ai liber în week-endul ăsta?

Aruncai o privire spre ceasul din perete. Cu puțin noroc, mai avea la dispoziție cinci minute.

– Ba da, de la unu și jumătate vineri după-amiază până la șapte și jumătate luni dimineață. De ce?

Mă privi cu atenție, ezitând.

– Îți aduci aminte că stabilisem să-i duc pe copii la Glasgow, cât timp tata e plecat în Italia în excursie?

– Da, și?

– Cred că știi că, în pauza dintre primele două operații, Jadley-Grey i-a dat un telefon lui Dawkins... Ghici despre ce e vorba? Dragul nostru domn Jadley-Grey vrea să facă o operație demonstrativă pentru niște potențiali sponsori, tocmai sâmbătă. N-am ce face... Așa că m-am gândit la tine, Liz. Crezi c-ai putea să-i duci tu?

Mă sprijinii de perete.

– La Glasgow?

– Știi că-ți cer un serviciu imens, dar n-am altă soluție. Tata nu e în nici un caz de acord să plece singuri, chiar dacă sunt sigur că s-ar descurca. Numai că el e tatăl nostru și trebuie să-l ascultăm.

– Și acolo, ce trebuie să fac?

– Îi conduci la unchiul Dougal, de la spitalul central din Glasgow, sâmbătă dimineața. El nu poate să vină aici să-i ia, pentru că trebuie să participe la o conferință mâine seară. El plătește biletele pentru ei la ducere și pentru mine dus-întors, iar tata va plăti biletele lor la întoarcere. Totul e aranjat, sunt făcute și rezervări pentru tren. Oh, nu! exclamă el, mi-am adus aminte că sâmbătă ești invitată la o petrece la o prietenă din Sussex!

Nu era genul de bărbat care să se piardă repede cu firea, dar acum era foarte obosit. Părea în pragul lacrimilor.

– Oh, Liz ce mă fac?

– Liniștește-te, dragule. Dacă tatăl tău e de acord, o să-i duc eu.

– Păi, petrecerea?

– Vor mai fi și alte petreceri— oricum, parcă văd că mi s-a ales deja un partener „minunat”.

– Dar prietena ta?

– O să înțeleagă, are o inimă mare.

– Ești sigură? mă întrebă el, privindu-mă cu afecțiune. Oh, Liz, aș putea să te sărut!

– Aici în nici un caz, viteazule! Acum fugi, o să-mi dai restul detaliilor mâine.

Îmi trimise o beza și dispăru, cu trei minute înainte de apariția asistentei șefe.

Seara fu liniștită, nu mai apărură nici o urgență, așa că ne duserăm la culcare. Nu avusei timp decât să mă întreb o singură dată dacă n-ar fi cazul să-mi fac un control psihiatric, înainte de a adormi profund.

Același lucru mă întrebă și prietena mea dimineața următoare, când îi dădui telefon să-i explic.

– Și ce te privește pe tine? E iubitul tău?

– Nu, doar că țin la el.

– Elizabeth, de ce nu-mi spui adevărul?

– Nu te mint.

Îi povestii că îl cunoșteam pe Joe Fenton de mult timp.

– Mama lui a murit cu două luni înaintea bunicului meu.

Tonul vocii ei se schimbă:

– Oh, da. Înțeleg acum. Continuă.

– N-am cunoscut niciodată restul familiei, pentru că locuiesc în Cornwall. E o diferență foarte mare de vârstă între el și restul fraților. Mai are doi frați gemeni, fată și băiat, de doisprezece ani și încă un frate de paisprezece ani.

– Ești sigură că nu sunt destul de mari să călătorească singuri?

– Mi-am spus același lucru și la fel crede și Joe. Numai că tatăl lor nu e de acord. Pentru că nu s-a recăsătorit, adăugai gânditoare, probabil că simte că e cazul să-și facă probleme pentru doi. Cum făcea și bunicul.

– Dar, Liz, draga mea, el era mult mai bătrân! exclamă ea, apoi schimbă subiectul. În ce parte a Scoției?

– Mă întrebi în ce parte a Scoției trăiește unchiul lor? Nu știu, undeva în Highlands, în munți. Dar nu mă interesează, din moment ce nu trebuie să merg decât până la Glasgow.

– Și unchiul are familie?

– Din câte știu eu, nu. E medic specializat în boli tropicale și a lucrat în Africa până la Crăciunul trecut. Nu sunt sigură ce face acum, Joe nu mi-a spus.

– Ai mai fost în Scoția, Liz?

– Nu, crezi că o să pot vedea destule din tren?

– Dacă vezi bine în întuneric, râse ea. Distracție plăcută și vino să ne vezi cât de repede.

Țineam foarte mult la pritenă mea și eram bucuroasă că primise vestea atât de bine. Îl pusese pe Joe pe primul plan dintr-un motiv pe care nu prea puteam să i-l explic, deoarece dintre toți

prietenii mei, era singurul care a înțeles cu adevărat cât de mult m-a afectat moartea bunicului meu. Era și singurul prieten din St. Martha căruia îi putusem povesti despre moartea părinților mei într-un accident aviatic, când aveam abia șapte ani. Eu eram în vizită la bunicul din partea tatălui, văduv și singura rudă apropiată. Casa lui a devenit a mea până când a murit în somn. Pentru mine fusese mamă, tată și întreaga lume. Lumea lui Joe s-a clătinat la moartea mamei lui. Am recunoscut unul în celălalt suferința ascunsă și am găsit sprijin în durerea noastră. De atunci, cu toate că ne-am mai făcut și alți prieteni, am avut iubiți, dacă aveam nevoie de sprijin ne duceam unul la altul. Țineam foarte mult la relația noastră și eram amuzați de analizele și diagnosticele puse de ceilalți privind sentimentele noastre. Joe spunea că restul cunoștințelor noastre erau uluite de faptul că rămăsesem atât de buni prieteni, fără să avem o relație amoroasă.

— Oare suntem bolnavi, Liz? Sau suntem fosile din epoca victoriană? mă întreba el adeseori, dar nu găsisem încă răspunsul.

Oricum, nici nu ne preocupa prea mult.

Dimineața fu atât de ocupată, încât nici nu ne puturăm vedea, dar să stăm de vorbă. La pauza de prânz, în sertarul pentru corespondență găsii un plic mare, care conținea bilete de tren, precum și un bilețel, scris pe spatele unei fișe medicale:

„Am schimbat rezervările pe numele tău și am dat telefon acasă. Doamna Evans, menajera tatei, va fi la Euston, plus copiii, la unsprezece noaptea. Unchiul D. e la Spitalul Central Glasgow. Copiii îi cunosc mașina. Sper că nu vor profita de tine— poți să folosești lupta corp la corp, dacă e nevoie. Transmite toate salutările mele unchiului D., iar dacă vrei să-l faci fericit, întreabă-l despre medicina tropicală. Nu vorbește prea mult, dar e de treabă— nu cred c-a mai atins o femeie de ani de zile. Mulțumesc din nou. Cu dragoste, J.”

Pentru că aveam o după-amiază liberă, împinsă de curiozitate, mă dusei la biblioteca Facultății de Medicină.

Bibliotecarul fu șocat:

– Doctorul D. R. Grant din Edinburgh, soră? Dacă a publicat ceva despre medicina tropicală? Cred că glumiți! Lucrările profesorului sunt lucrări de referință în acest domeniu, căutate în toate bibliotecile și librăriile. Știți că, începând din toamnă, va fi șef de catedră la secția „Boli tropicale” de la Oxford? Sau era Cambridge? Profesorul Mullen vorbea despre el zilele trecute.

Îmi cerui scuze pentru ignoranța mea.

Cu o privire dezaprobatoare, bibliotecarul îmi puse în față un număr impresionant de cărți și reviste. Până la cinci după-amiază, numele profesorului îmi devenise foarte cunoscut, și eram pusă în gardă cu privire la obiceiurile proaste ale muștei țete.

În taxi, repetai în gând toate frazele inteligente și bine documentate pe care voiam să i le spun doctorului.

Taxiul meu opri și imediat după el opri un altul. Un băiat înalt, foarte blond, sări din el, începând să descarce bagaje. Era fratele lui Joe, nici nu putea fi altfel, iar acest gând mă făcu să zâmbesc. El îmi aruncă o privire aspră, văzându-și de treabă. O femeie în vârstă, care coborî repede din mașină, veni spre mine.

– Domnișoara Elizabeth Wade? Mi-am dat seama că sunteți dumneavoastră. Îmi pare foarte bine să vă cunosc. Eu sunt doamna Evans, iar aceștia sunt copiii: Robin, Judy, Johnnie. Dragilor, aceasta este amabila prietenă a fratelui vostru, domnișoara Wade.

Cei trei mă priviră în tăcere.

– Bună, ce faceți? spusei eu.

Se pare că era secret, pentru că nu primii nici un răspuns.

– Din nefericire, suntem foarte timizi, interveni doamna Evans – cu toate că n-ați fi crezut, dacă i-ați fi văzut pe drum. Eu i-am înțeles întotdeauna foarte bine pe tineri, poate pentru că n-am fost binecuvântată cu urmași. Dar unii dintre noi sunt destul de dificili, adăugă el, ridicând un deget muștrător spre copii.

N-o prea ascultam, ci îi priveam cu atenție pe cei trei copii. Robin, băiatul cel mare, era mai înalt decât mine, avea acnee și o expresie posomorâtă. Dar, pentru că semăna atât de mult cu Joe,

eram dispusă să trec acest lucru cu vederea. Judy era la fel de blondă, subțire, mult mai înaltă decât fratele ei geamăn. Avea părul lung, o figură micuță și inteligentă. Era foarte palidă, dar nu aveam de unde să știu dacă de vină nu e oboseala călătoriei, sau este culoarea ei obișnuită. Abia dacă deschise o dată gura înainte de plecarea trenului.

Johnnie Fenton părea din altă familie. Era un băiat robust, cu păr șaten, ondulat, cu o față rotundă și plină de voieșie, cu ochi mari, aproape negri, mărginiți de gene lungi și dese. Avea cei mai largi umeri și cea mai directă privire pe care le-am întâlnit la un băiat de vârsta lui. Era la fel de tăcut ca frații lui, fără să pară posomorât și, cu toate că-mi dădea impresia că nu i-ar fi păsat dacă aș fi căzut moartă în fața lui, mă îndoiam c-ar fi participat la crimă.

Începusem să număr deja orele pe care trebuia să le petrec împreună cu ei până la Glasgow cu mult înainte de plecarea trenului. La un moment dat, Robin descoperi că lăsase una dintre valize de cealaltă parte a barierei. Doamna Evans spuse că nu era decât un semn care arăta câtă dreptate avusese tatăl lor, nelăsându-i să plece singuri, în grija lui, ca frate mai mare.

– Dragul de el, micul Robin! exclamă ea. E un tânăr atât de visător, nu-i așa? Sunt sigură că, până la Glasgow, ar fi pierdut biletele, bagajele și, până la urmă, pe cei doi gemeni.

„Micul Robin” îi aruncă o privire care spunea c-ar vrea s-o strângă de gât și dispară în interiorul trenului, împreună cu cei doi gemeni. Rămăsei la fereastră, în timp ce trenul se punea în mișcare. Deodată, pe peron apără un bărbat, urmat de un hamal care-i ducea bagajele, alergând amândoi după tren. În ultima clipă, bărbatul se agăță de ușă și urcă, iar hamalul îi aruncă bagajele lângă el.

Noul venit îmi zâmbi, străduindu-se să-și recapete răsuflarea.

– Chiar c-am ajuns în ultima clipă!

– Nu mai contează, ați ajuns.

– Și ce e mai important, într-o singură bucată, răspunse el, verificându-și bagajele. Cred că n-au pățit ceva undițele. Sper să mă bucur de un pescuit pe cinste. E primul concediu pe care-l iau de ani buni. Sunteți în vacanță?

– Nu, am doar un week-end liber.

Îl privii cu atenție, în timp ce și el mă cântărea din priviri. În nici un caz nu era genul de privire pe care mi-o aruncaseră frații lui Joe.

Părea să aibă în jur de treizeci de ani, era înalt, cu păr de culoarea nisipului, ochi albaștri și un zâmbet atrăgător, mai degrabă timid.

De noi se apropie un însoțitor, dornic să-l ajute.

– Am urcat unde trebuie? întrebă călătorul, întinzându-i biletul.

– În vagonul următor, domnule MacDonald. O să vă ajut cu bagajele. Doriți să mă urmați?

– Imediat, răspunse americanul, întinzându-mi mâna. Îmi pare bine de cunoștință, zâmbi el. Vă urez o călătorie plăcută.

– Mulțumesc, răspunsei, la fel și dumneavoastră.

Îmi părea rău să-l văd că pleacă, îmi făcuse plăcere să-mi aducă aminte că sunt femeie. Apoi îmi adusei aminte motivul pentru care eram în acest tren. Păcat, oftai.

Însoțitorul ne arătase deja care era cușeta noastră. Cei doi băieți aveau un compartiment separat, iar eu împărțeam unul cu Judy. Când ajunsei în patul meu, ușa despărțitoare era închisă.

Mă urcai în pat, întrebându-mă dacă cei trei erau pregătiți pentru noapte și dacă n-ar fi cazul să verific.

Auzii în acea clipă vocea lui Judy:

– Da, intrați! E în patul ei.

Vocea lui Robin părea furioasă:

– De ce naiba trebuie să suportăm și pacostea asta?

– Putea să fie și mai rău, interveni Johnnie, nu arată la fel de nesuferită ca monstrul de doamna Evans.

– Da de unde, au același nume, mormăi Judy. Pun pariu că bombăne la fel ca ea, dacă nu-i convine ceva. Toate fac la fel. Cu Joe ar fi fost altfel, el e amuzant. Mi-ar fi plăcut să fi venit el.

– Cred că, dacă ar fi vrut, ar fi putut să vină, răsună din nou vocea lui Robin. E la fel ca restul, nu face ce promite. Toți sunt la fel.

Judy începuse să suspine.

– Da, și ne-a promis că ne va duce la unchiul Douglas...

– Oh, Ju, la naiba! protestă fratele ei mai mare. Ai început deja să suspini! Nu înțeleg de ce fetele trebuie să facă asta?

– Dar nu suspin! răspunse fata cu indignare. Știi foarte bine că am răcit! Nu puteam să-i spun tatei, ar fi luat-o razna!

Johnnie spuse cu voce voit veselă:

– Unchiul Dougal te va face bine, Ju. Tata spune despre el că e foarte deștept, iar eu cred că e de treabă. Mă aștept să fie minunat în Gairlie. De Crăciun mi-a spus că se bucură foarte mult că și-a recăpătat casa, după plecarea chiriașilor, și vrea să stăm cu el foarte mult. Mi-a mai spus că mama a fost o soră mai mare grozavă și că i-a părut îngrozitor de rău când a murit.

Tăcerea se lăsă în compartiment, aducându-mi amintiri la care preferam să nu mă gândesc, nici măcar acum, după cincisprezece ani. Cu toate că acum știu că sunt și lucruri mai rele decât să fii orfan de mamă, nici la vârsta lui Robin nu eram capabilă să gândesc așa.

Coborâi din pat și bătui la ușă.

– Pot să intru, Judy?

Erau cu toții în patul lui Judy. Picioarele lungi ale lui Robin se sprijineau de chiuveță, dar nu făcu nici o mișcare să le ia. Se încruntă la mine.

– Johnie și cu mine ar fi trebuit să fim deja în pat, dacă asta vrei să spui.

– Nu, răspunsei, sprijinindu-mă de ușă. Nu știu la ce oră vă duceți la culcare de obicei, dar sunteți destul de mari ca să stați, cel puțin într-o noapte, până mai târziu, fără să se întâmple nimic grav. Voiam să vă spun noapte bună.

– Noapte bună! răspunseră în cor.

– Mulțumesc, somn ușor și vouă, zâmbii, aruncând o privire spre ceas. E aproape miezul nopții. Sper că Joe se duce mai devreme la culcare în această noapte. Știți la ce oră s-a culcat ieri?

Nu mă așteptam să primesc un răspuns la această întrebare, așa că le povestii ce se întâmplase la spital ziua trecută și cum primise Joe vestea operației demonstrative.

– E o poveste neplăcută, mai ales că trebuia să fie liber. Numai că nu poate risca, pentru că șefii se vor răzbuna, cel mai probabil când ar trebui să fie avansat.

– Dar e nedrept! exclamă Johnnie.

– Asta spune și ea, mormăi fratele lui.

– Da, e nedrept, repetai, dar așa stau lucrurile. Astea fiind spuse, ne vedem mâine dimineață... Apropo, mă numesc Elizabeth și sunt mai mică decât fratele vostru cu un an.

După ce închise ușa, auzii murmurul lui Johnnie:

– Ce picioare lungi are!

Mă așezai în pat zâmbind.

A doua zi, când mă dusei s-o văd pe Judy, încă dormea.

– Ajungem în patruzeci de minute la Glasgow, Judy. Bună dimineață! Ai dormit bine?

Părea îmbujorată și clipea des.

– Da, mulțumesc, răspunse, întorcându-se cu spatele.

Ezitai, pentru că vocea ei era răgușită.

– Te doare gâtul?

– Nu, mă simt bine.

N-o credeam, dar n-avea nici un rost s-o deranjez cu alte întrebări, așa că mă îndreptai spre compartimentul băieților, să văd dacă s-au trezit. Johnnie venea pe culoar, deja îmbrăcat.

– Robin se îmbracă. Sunt mort de foame! Sper că unchiul Dougal nu va întârzia. Ne-a promis că vom lua micul dejun împreună.

Îi oferii o ciocolată.

– Dacă poți să mănânci așa ceva la această oră, chiar te rog!
– Oh, Doamne! Pot să mănânc dulciuri la orice oră. Tu nu poți?
– Nu, trebuie să am dispoziția necesară. Numai ideea de a mânca dulciuri înainte de masă mă face să vomit. Ia-o cu încredere. Dă-i și lui Robin.

– O, Elizabeth, mulțumesc! E foarte frumos din partea ta să ne-o dai nouă pe toată, zâmbi el.

Îmi venea să-l iau în brațe.

– Sper să nu vă strice pofta de mâncare.

– O, nici pomeneală! Nimic nu-mi strică pofta de mâncare!

Robin apără în cadrul ușii.

– Vino și adună-ți lucrurile, Johnnie. Nu vrem să întârziem la întâlnirea cu unchiul Dougal.

Din nefericire, profesorul Grant fu acela care întârzie. Așteptăram pe peron, iar copiii mă văzură schimbând saluturi și fluturări de mâini cu americanul. Judy arăta de parcă ar fi avut și o durere de cap. În gând, spusei câteva la adresa profesorilor nepunctuali, dar cu voce tare propusei să-l așteptăm în bufetul gării.

– Dacă vom sta la fereastră, o să-l vedem apărând în timp ce mâncăm.

Robin murmură:

– Nu trebuie să-ți faci probleme, o să luăm micul dejun cu unchiul.

Numai că aliatul meu era Johnnie.

– Cred că e o idee minunată, Elizabeth. Putem să mâncăm și acum și cu unchiul Dougal. Haideți, ce mai așteptați?

Eram încântată că reușisem s-o iau pe Judy din frig, dar masa fu destul de posomorâtă. Numai Johnnie mâncă totul cu plăcere și mă ajută în încercarea de a face conversație. Judy abia putea să bea ceaiul. Rămaserăm în bufet cât puturăm de mult, iar apoi ne așezăram pe o bancă la soare. Cu toate că în jurul nostru veneau și plecau multe mașini, cea a profesorului nu se vedea nicăieri.

După o oră, eram în același loc. Judy devenise cenușie, în afară de un cerc alb în jurul gurii. Eram de părere că purtarea profesorului era de neiertat.

Robin se întoarse de la un alt tur la biroul de informații, clătinând din cap. Judy își pusese capul pe umărul meu, acceptând să-i iau pulsul. Mă îngrijora.

Fratele cel mare se așează pe bancă.

– Dar dacă unchiul Dougal a uitat de noi?

– N-ar putea să facă una ca asta! protestai. Probabil a dormit mai mult după prelegerea pe care a ținut-o aseară, iar acum e blocat undeva în trafic. Glasgow e un oraș mare. Îmi vine să-mi dau palme pentru că nu i-am cerut lui Joe numărul de telefon de la hotelul în care stă unchiul vostru. O, sau am putea să dăm un telefon la el acasă, cred că găsim pe cineva care să ne ofere vreo informație.

– Dacă e blocat în trafic, n-are nici un rost, suspină Judy. Dacă a avut un accident? Dacă nu poate să ajungă aici mai devreme de câteva ore? Tu va trebui să iei trenul spre Londra, Elizabeth!

– Nu, draga mea, zâmbii, simțind privirile tuturor ațintite asupra mea. Îmi pare rău, dar trebuie să te anunț că nu scăpați de mine până când nu vă predau unchiului vostru. I-am promis lui Joe– și e mai puternic decât mine, n-am curaj să nu mă țin de promisiune.

Gemenii erau vizibil ușurați.

Robin spuse, pe un ton supărat:

– Știu că suntem o povară, dar...

Deodată, se întrerupse, sărind de pe bancă, într-un elan de bucurie:

– Mașina unchiului Dougal! strigă el.

– Da, dar nu e el cel care o conduce, murmură Judy.

Băieții se ridicaseră și luaseră bagajele, în timp ce o mașină mare, cenușie, întorcea în fața noastră. Le lăsară jos, arătând nesiguri.

Mă ridicai.

– Sunteți siguri că e mașina lui? Bine. Stați aici, mă duc să văd despre ce e vorba.

Mașina era oprită la celălalt capăt al parării. Șoferul era un tânăr bronzat. Aruncă o privire nesigură de la mine la cei trei copii.

– Domnișoară, îl așteptați cumva pe domnul profesor Grant?

Îi explicai ce se întâmplase. Încă nedumerit, îmi întinse o scrisoare adresată lui Joe.

– Cumnata mea, Mary Cameron, care e menajera domnului profesor, m-a rugat să dau această scrisoare domnului Fenton. Pentru că ajungeam azi la Glasgow, fiind ultima zi de permisie, înainte să mă întorc pe mare, am putut să aduc mașina. Cred că e mai bine să citiți ce scrie profesorul... Puteți să conduceți o mașină, domnișoară Wade?

Cuvintele lui mă luară prin surprindere.

– Așadar, domnul profesor nu e în Glasgow? N-ar fi trebuit să țină o prelegere?

– Ba da, dar a fost anulată din cauza căutării.

– Căutare?

– Da, sus pe Ben. S-au rătăcit doi tineri pe culmea nordică, adăugă el, de parcă asta ar fi clarificat totul.

– Sus pe... vrei să spui pe munte? înțelesei în sfârșit.

El dădu din cap, făcând o plecăciune.

– Chiar așa, pe Ben Gairlie. Sunt rătăciți de două zile, iar ceața groasă îngreunează căutarea.

– Probabil.

Respirai adânc și deschisei scrisoarea.

Fusese scrisă de profesorul Grant înainte de plecarea de acasă, ieri dimineață. Explica în câteva rânduri că n-avusese timp să dea telefon la Londra să anunțe, dar că spera că va ajunge acasă în timp util.

„Evident, dacă ai această scrisoare în fața ochilor, înseamnă că n-am reușit să ajung. În acest caz, vrei să-i aduci tu pe copii la Gairlie? O s-o rog pe Mary Cameron să-ți rezerve un bilet pentru

Londra de la Inverness, pentru duminică. Vino pe drumul principal, are suficiente indicatoare de circulație. Găsești hărți în mașină. Drumul are cam o sută patruzeci de mile. Nu te grăbi, poți ajunge la orice oră, nu deranjezi. Îmi pare foarte rău că trebuie să te rog să faci asta, dar n-am altă soluție."

Citii scrisoarea de două ori, apoi aruncai o privire spre banca pe care stăteau cei trei copii. Erau foarte atenți și răbdători, ceea ce era ciudat. Își dăduseră seama că era ceva în neregulă, iar niște copii mai siguri pe ei ne-ar fi copleșit pe amândoi cu o mulțime de întrebări. Numai că ei așteptau în liniște. Copiii care se simt în siguranță nu cred niciodată că li se poate întâmpla ceva rău. Ei știau că, dacă s-a întâmplat ceva rău o dată, se poate întâmpla și-a doua oară. Sentimentul acesta îmi era foarte cunoscut.

Privii din nou scrisoarea.

— Profesorul Grant spune că până la Gairlie sunt o sută patruzeci de mile.

— Așa e.

Aruncai o privire de profesionist spre Judy. Speram că n-are nimic prea grav, dar dacă are ceva infecțios, nici un spital nu va vrea s-o primească. Dacă n-avea decât o mică răceală, nici atât. Orice medic ar fi dat același sfat: „în pat și ținută sub observație".

Aveam permis de conducere și mă pricepeam să urmez o hartă. N-aveam pe nimeni acasă, care să-și facă probleme dacă întârziam. Îmi era clar că n-am ce face, așa că-l întrebai pe domnul Cameron dacă poate să-mi arate cel mai potrivit drum pentru a ieși din Glasgow. Ne îndreptară împreună spre bancă.

Capitolul 2

N-am avut nici o problemă, mai puțin în Gairlie, unde oprii o femeie pe bicicletă, cerându-i să ne ajute.

– Căutați Casa Achnagairl? O, e dincolo de apă. Nu sunt decât două case acolo, e a doua pe drumul pe care mergeți.

Lacul Gairlie avea apă sărată, de un gri argintiu și era înconjurat de dealuri. În lumina amurgului, dealurile păreau foarte aproape, iar un munte masiv, întunecat, cu vârful în nori, se înălța deasupra lor, ca un adult într-o mare de copii.

Băieții scoaseră capetele pe fereastră.

– Acela trebuie să fie Ben Gairlie. Oare unchiul Dougal e încă acolo?

Aruncai încă o privire la Judy, care dormea, lăsându-i să vorbească între ei, așa cum făcuseră tot drumul. Judy dormise aproape tot timpul. Înainte de a pleca din Glasgow, cumpărasem un termometru, aspirină și glucoză, precum și ceva de mâncare pe drum, pentru toți. În urmă cu o oră, fata nu avea temperatura mai mare decât era obișnuit pentru vârsta ei, dar asta putea să însemne și că era doar debutul unei boli. După cum arăta acum, temperatura îi crescuse destul de mult. Privii spre munte, în timp

ce întorceam mașina. Speram că unchiul lor era acasă și că avea antibiotice. Speram și că nu s-a întors cu reumatism, bronșită sau ceva asemănător de pe munte. Nu-i știam vârsta și, deși aveam câțiva profesori mai tineri la St. Martha, nici unul nu avea mai puțin de patruzeci de ani. Nu mi se părea prea bine ca, după atâția ani petrecuți în Africa, să cutreieri munții. Dar, la urma urmei, era problema lui. Condusei pe drumul pe care venisem, îndreptându-mă în direcția indicată de femeia binevoitoare.

Judy se trezi în clipa în care opream mașina în fața casei. Aceasta era înaltă, îngustă, construită din granit. Mă întorsei spre față:

– Judy, cred c-ar fi mai bine să stai în mașină până scoatem bagajele.

– Bine, răspunse ea, cu o voce îngrijorător de slabă.

Robin sărise repede din mașină. Privi spre casă, apoi se duse să citească plăcuța de pe poartă.

– Am ajuns bine. Oare de ce nu e nici o lumină aprinsă?

Coborâi, încercând să-mi dezmoțesc membrele înțepenite.

– E încă zi și poate că le place să stea pe întuneric, răspunsei, sunând la ușă. Să avem răbdare, menajera poate fi în spatele casei.

Johnnie stătea lângă mine.

– Nu cred că unchiul Dougal e acasă, spuse el.

– O să ne spună doamna Cameron, răspunsei, ținând degetul pe sonerie. Oare e surdă?

Privind spre mașină, spre figura palidă a lui Judy, încercai ușa de la intrare. Era deschisă, așa că intrarăm câțiva pași. Strigarăm numele menajerei, fără să primim vreun răspuns.

Holul era lung, îngust, foarte bine întreținut. Johnnie descoperi pe o măsuță un plic adresat „Doctorului Fenton” și mi-l aduse.

– Cred c-ar fi bine să citești asta, spuse el.

După ce citii, îi întinsei biletul lui Robin.

Aceasta era scris de doamna Cameron. Fiica ei avusese o criză de apendicită, ginerele ei era de serviciu, iar ea fusese nevoită să plece la Inverness, să aibă grijă de nepoți. Mai lăsase un bilet în

birou, adresat profesorului Grant. Adăugase: „Paturile sunt făcute, iar mâncarea este în cuptor. Am pus masa în sufragerie. În camere sunt aduse toate cele necesare pentru foc, nu trebuie decât aprins. Sper că profesorul va ajunge cu bine înapoi înainte de sosirea dumneavoastră dar, dacă va întârzia, vă rog, în numele lui, să vă simțiți ca acasă. Îmi pare foarte rău...”

– Oh, Dumnezeu! exclamă Robin. Ce încurcături!

Johnnie stătea în capul scărilor, privind în toate părțile cu mare interes.

– Hei, Elizabeth! Crezi că e vreo fantomă în casa asta? N-ar fi grozav!

– Sigur, amice, asta ne mai lipsea! Haideti să aducem bagajele și pe Judy, care ar trebui să ajungă direct în pat.

– Nu putem să mâncăm mai întâi? protestă Robin. Bagajele nu pot să mai aștepte?

– Tu poți să faci ce vrei cu ale tale, dar cele ale lui Judy trebuie aduse, pentru că se va duce la culcare. Johnnie, vrei tu să-i aduci valiza, eu nu știu care e a ei. Între timp, voi urca la etaj să văd care e camera ei.

Băiatul fugi imediat. Robin mă urmă la etaj.

– N-ai de ce să te agiți, Elizabeth. Judy are foarte des probleme cu gâtul.

Mă dureau umerii din cauza condusului, așa că fusei nevoită să rezist ispitei de a-l pălmui.

– E bine de știut. Numai că rămân la ideea mea, că trebuie să stea în pat.

– Cred că-ți dai importanță. Nu ești doctor.

– Nici tu, tinere, răspunsei, știind că se va simți jignit. Unchiul tău e doctor, iar când se va întoarce ne va spune dacă am avut sau nu dreptate. Până atunci, voi face așa cum cred că-i mai bine.

Descoperisem o cameră micuță, cu vedere spre lac, care părea foarte atractivă.

– O s-o pun pe Judy aici.

Când fata era în pat, îi luai din nou temperatura. Aveam dreptate, crescuse. Pusei într-un pahar două aspirine.

– Poftim, Judy, faci gargară și apoi înghiți.

– Uh! Ce neplăcut!

– Știu, dar îți va face bine.

După aspirine bău un pahar de lapte cald.

– Ai avut dreptate, acum nu mă mai doare atât de tare când înghit. Dar mă simt ciudat. Mă doare tot corpul.

N-avea nici o erupție. Rămăsei câțva timp cu ea, chiar după ce adormise, dorindu-mi să am mai multă experiență în bolile copilăriei. Pentru că lucrasem într-un spital, nu cunoșteam decât bolile grave. Prin urmare, tot felul de diagnostice alarmante îmi treceau acum prin minte: să fie febră reumatică? Sau meningită? Sau, Doamne ferește, după câte văzusem la copii, chiar leucemie? Toate aceste simptome le întâlneam în aceste boli: dureri de gât, febră, dureri de cap, dureri generalizate. Dar, la fel de bine, sunt simptome pentru rujeolă, varicelă, amigdalită acută.

Sper că unchiul ei se va întoarce repede. Doar n-o să mai petreacă încă o noapte pe munte!

Dar dacă nu se întoarce? Pot s-o las pe Judy așa, fără să cer sfatul unui medic, o noapte întreagă? Sunt sigură că pot afla de la serviciul de informații telefonice numărul medicului. Oare n-ar fi mai bine să telefoniez chiar acum?

Atinsei fruntea fetei, care era mai rece. Dormea profund, respirând regulat. Dacă aș fi fost la St. Martha, ce-aș fi făcut?

Încercai să mă liniștesc. Știam că fata avea tot ce-i trebuia: căldură, odihnă, somn. Numai că afară ceața devenea din ce în ce mai deasă.

Judy dormea liniștită. Mâncai împreună cu băieții. Din minut în minut, unul dintre ei alerga la fereastră, la auzul unui zgomot.

– Trebuie să fie unchiul Dougal.

Dar nu era. Johnnie își lipise nasul de geam.

– Nu văd nimic. Cum poate fi găsit ceva pe astfel de ceață, Elizabeth?

Mă gândisem și eu la același lucru.

– Poate că pentru ceva născut și crescut aici e mai ușor.

Robin interveni și el.

– Cele două persoane pierdute nu sunt obișnuite. Mă întreb dacă mai sunt acolo...

– De ce? Îl întrebă fratele lui. Crezi c-au căzut pe undeva? Cred c-ar fi morți dacă s-ar întâmpla asta, nu-i așa, Elizabeth?

Câteva minute mai târziu mă dusei să văd ce face Judy, lăsându-i pe băieții scufundați într-o discuție teribilă despre moarte. Cu toate că eram asistentă medicală, nu mă simțeam tocmai în largul meu.

Lăsasem o veioză aprinsă în camera fetei. Încă de la ușă, observai că nu se mișcase. Părea totuși să-i fi crescut temperatura, iar pulsul era și el prea mare.

Camera în care o pusesem pe Judy era în apropiere ușii de la intrare, așa că auzii înaintea băieților pașii care se opriră în fața ușii. Coborâi repede și ajunsei în fața ușii, chiar în clipa în care se deschidea.

– Domnul profesor Grant? Îmi pare rău dacă v-am speriat, dar Joe n-a putut veni să-i aducă pe copii, așa c-am venit eu. Sunt Elizabeth Wade.

Pentru câteva momente, bărbatul mă privi uimit. Apoi intră în hol și închise ușa. Purta o haină deschisă la culoare, pătată și umedă, iar părul întunecat era ud. Părea obosit și era nebărbierit. Era mai tânăr decât crezusem, cu toate că-mi era imposibil să-i ghicesc vârsta.

– Da, sunt Dougal Grant. Bună seara, domnișoară Wade, spuse el, scoțându-și mânușile ca să-mi strângă mâna. Ești bine venită în casa mea.

Își dădu jos haina, agățând-o în cuierul de lângă ușă, iar statura lui îmi arătă de unde moștenise Johnnie umerii lați.

– I-ați condus pe nepoții mei de la Glasgow? mă întrebă.

Înainte să pot răspunde, băieții năvăliseră în hol, vorbind în același timp.

– Faceți liniște, băieți! Da, persoanele rătăcite pe munte sunt în siguranță— și puteți să-mi spuneți ce s-a întâmplat cu fiica doamnei Cameron mâine. Mai întâi, avem alte lucruri de rezolvat. Așadar, Judy nu se simte bine, domnișoară Wade?

– Din nefericire, da. Pare să aibă febră. E în pat, a adormit deja.

– Foarte bine, zâmbi el, aruncând o privire spre băieți. Ești asistentă medicală? Minunat!

Îl trimise pe Robin să facă un ceai și pe Johnnie să găsească scrisoarea de la doamna Cameron.

– Acum, că suntem singuri, poți să-mi dai mai multe detalii despre Judy?

Îi povestii toate faptele, ca și cum ar fi fost unul dintre medicii de la spitalul la care lucram. Pentru că asistentele nu sunt calificate să pună diagnosticul bolilor, mă abținui să fac vreo presupunere.

– Pare să fie o problemă cu gâtul. Din fericire, am antibiotice în casă.

– Foarte bine.

Johnnie nu moștenise doar umerii, ci și ochii lui, care mă priveau cu atenție.

– Crezi că e vorba despre ceva mai grav? mă întrebă.

– Sinceră să fiu, nu știu. N-am prea multă experiență în bolile copilăriei. Mi se pare că e ceva mai complicat, dar poate să fie doar impresia mea.

– Cea mai mare problemă cu practica în spitale e că-ți dă impresia că orice boală poate fi una gravă. Uiti toate bolile minore, care nu prea ajung la spital. Cred că ai avut o perioadă foarte agitată. O să o consult imediat.

– Să vin și eu?
– Ai făcut deja foarte multe pentru mine, mulțumesc, spuse el, deschizându-mi ușa de la sufragerie. Așteaptă-mă lângă foc, o să mă întorc repede, adăugă, punând câteva lemne pe foc. Când trebuie să te întorci la serviciu?

– Luni dimineată, la șapte și jumătate.
– Nu va fi nici o problemă, pentru că te vei întoarce cu avionul. Sper că n-ai nici o problemă cu zburatul... O să-ți dau toate detaliile mai târziu. Te simți bine?

– Foarte bine, mulțumesc. Dar nu pot să vă ajut cu ceva? Cred că sunteți foarte obosit.

– Extenuat, desigur, cu toate că sunt obișnuit cu operațiunile de salvare în munți, răspunse, privindu-mă gânditor. Nu prea cred că ești obișnuită să conduci atât de mult, mai ales când ai în grijă un copil bolnav. Chiar nu vreau să te întorci la Londra epuizată, după mica plimbare în Highlands.

Fu plecat cam un sfert de oră. La întoarcere se îmbrăcase într-un pulover negru, pe gât și niște pantaloni gri. Se pieptănase, dar barba nerasă îl făcea să arate destul de sălbatic.

– E posibil să n-aibă decât o durere de gât, cu toate că nu mă pronunț până când n-o văd la lumina zilei, spuse el, așezându-se.

Stăturăm de vorbă despre călătorie, despre Joe și munca de la spital, ca și despre clubul local de alpinism. Între timp, Robin apăruse cu ceaiul. Când refuzai a doua ceașcă, fu sigur că sunt pregătită să mă duc la culcare.

– Vrei să folosești camera de lângă cea a lui Judy?
– Da, mulțumesc... Sunteți sigur că nu pot să vă ajut?
– Foarte sigur, mulțumesc, răspunse el, făcând o plecăciune politicoasă. Sper că vei dormi bine. Noapte bună, domnișoară Wade.

– Noapte bună, profesore Grant.
Urcai scările, simțindu-mă ca și cum mă întorsesem în timp în secolul trecut, dându-mi seama că sunt mai multe modalități de a

scăpa de un oaspete nedorit. Dar eram obosită, iar el era mai mult decât capabil să aibă grijă de Judy. Mă aruncai în pat, mulțumită.

Din când în când mă trezii, auzindu-i pașii în camera alăturată. O dată îmi privii ceasul. Era cinci fără zece. Oare acest bărbat nu doarme niciodată?

Afară era încă întuneric, dar ceața dispăruse și puteam să văd conturul munților. Ben Gairlie se profila ca o umbră uriașă pe cerul întunecat. Pentru că nu prea iubeam înălțimile, nu înțelegeam cum cineva poate să se urce pe munte de plăcere. Pentru că gazda noastră era membru al clubului local de alpinism, bănuiam că e un alpinist experimentat. Îmi adusei aminte de ideile mele despre doctorul în vârstă, bolnav de artrită și bronșită, care șchiopăta coborând de pe cărările muntelui. Adormii din nou, zâmbind, iar când mă trezii, soarele strălucea sus pe cer.

Mi se părea că dormisem doar cinci minute și, uitând pentru o clipă unde sunt, mă ridicai într-un cot, dorind să văd ceasul de pe peretele camerei de gardă. În locul lui zării lacul, gri cenușiu, reflectând norii albi și pufoși. Un stol de păsări zbura deasupra apei, desenându-se pe conturul întunecat al munților. Le privii cu plăcere, dar ceva părea să nu fie în regulă. Soarele nu era acolo unde trebuie să fie dimineața devreme. Luai ceasul de pe noptieră. Era unsprezece.

Casa era tăcută. Sării din pat, îmbrăcându-mă repede. Aruncai o privire în camera lui Judy. Dormea și, după respirația și culoarea ei, ghicii că nu mai avea temperatură îngrijorătoare. Ușurarea mă făcu să mă simt mai bine, cu toate că eram deranjată că dormisem atât de mult. Pentru că mă ocupasem de fată, simțeam deja afecțiune pentru ea, așa cum se întâmplă pentru cele mai multe asistente care au grijă de copii. Poate să dureze zile, dacă nu chiar săptămâni, până să te apropii de un adult pe care-l îngrijești, dar după o singură oră te poți împrieteni cu un copil. Cu unii copii, te poți împrieteni oricum, așa cum era cazul lui Johnnie. Robin era cu totul altfel, dar trebuia să recunosc: era la o vârstă mult mai dificilă.

Îmi privii hainele. Mi-aș fi dorit să am și altceva, în afara costumului albastru, hainei și unui pulover. Hainele purtau amprenta drumului de ieri, iar aerul umed avusese un efect dezastruos asupra părului meu. Când mă pieptănai, se electriza. Mă privii nemulțumită în oglinda din cameră, dar nu aveam ce face.

Ieșii pe hol, apropiindu-mă de o fereastră pentru a arunca o privire asupra grădinii din fața casei. O mașină mare, străină, era parcată în fața porții. Un bărbat și o femeie stăteau de vorbă lângă ea. Abia după câteva secunde îl recunoscui pe Dougal Grant și nu numai pentru că se bărbierise.

În lumina zilei, părul și ochii lui erau mai întunecați și figura mai aspră. Părea aproape de treizeci de ani. Purta o jachetă de tweed și un kilt, care-i venea foarte bine, dezvelindu-i picioarele bronzate și musculoase. Cu toate că nu-mi părea foarte înalt, femeia de lângă el nu-i venea decât până la umăr. Era o brunetă cu trăsături regulate, de o frumusețe remarcabilă. Costumul ei roz, din tweed, părea foarte scump. Arăta minunat, iar zâmbetul bărbatului spunea că e de aceeași părere. Îmi adusei aminte că Joe spunea că unchiul lui n-a mai atins o femeie de ani de zile. Ar fi trebuit să-l vadă acum! Coborâi scările.

Fusei întâmpinată de Johnnie:

– Ai dormit secole întregi! Ești la fel de rea ca Judy, dar unchiul ne-a spus să nu venim la tine până ce nu cobori singură. Judy s-a trezit pentru micul dejun, apoi s-a culcat la loc, iar unchiul ne-a spus să nu facem zgomot și s-o lăsăm să doarmă, pentru că somnul îi face mult mai bine decât un vagon de medicamente! spuse el repede, aproape fără să respire. Credeam că n-o să te mai trezești! Doamna Pringle spunea că te-ai îndrăgostit de patul tău. E foarte ocupată și-ți păstrează micul dejun cald de ore întregi!

– Doamna Pringle? Cine e?

– E sora doamnei Cameron. A fost doica unchiului Dougal și a mamei noastre, când erau foarte mici. A venit foarte devreme,

imediat după ce unchiul Dougal i-a trimis un mesaj și o să stea până când se întoarce doamna Cameron, numai că nu s-a mutat încă, pentru că azi e sărbătoare. Unchiul Dougal ne-a pregătit un mic dejun grozav. Am mâncat, și-am mâncat!

– Foarte bine, îmi pare rău că m-am fost și eu de față. Sper că unchiul tău nu s-a supărat.

– A, nu, a spus că e bine pentru tine să te odihnești, iar pentru noi, bărbații, e mai amuzant să mâncăm în pace. A fost îngrozitor de ocupat, continuă băiatul, aproape fără să respire. I-a dat telefon lui Joe și doamnei Evans...a, da și doctorului care locuiește în cealaltă casă din această parte a lacului. Numele lui e Sinclair și va veni s-o vadă pe Judy după amiază pentru că Judy are nu știu ce boală. Unchiul Dougal l-a întrebat pe Joe dacă noi am făcut boala asta, iar Joe i-a spus c-am avut-o de mult. A întrebat-o și pe doamna Pringle dacă a făcut-o, iar ea a spus că da. Și el a avut-o. Acum nu mai rămâne decât să te întrebe pe tine.

Avusesem dreptate, fata avea ceva. Orice ar fi fost, după cum arăta acum, însemna că nu e foarte grav.

– Johnnie, despre ce boală e vorba? Nu-ți aduci aminte?

– Nu, îmi pare rău, răspunse el, după ce se încruntă, gânditor, câteva secunde. Unchiul știe. Unchiule Dougal, strigă el, deschizând ușa de la intrare, Elizabeth s-a trezit și vrea să știe ce boală are Judy!

Dougal Grant se îndreptă spre noi.

– O să-i explic eu, Johnnie. Vrei să te duci la doamna Pringle și s-o rogi să-i facă domnișoarei Wade un ceai?

Întorcându-se spre mine, îmi spuse „bună dimineată” cu politețe, cât de mulțumit e că m-am odihnit atât de mult și mi-o prezintă pe însoțitoarea lui. Era doamna Maureen Valentine. El îi spunea Maury.

Femeia se uită la mine și zâmbi foarte dulce.

– Bunul samaritean despre care am auzit atât de multe! exclamă ea, cu voce mieroasă. Atât de bună! Atât de sensibilă și de

întreprinzătoare! Dar n-aveai de unde să știi că Dougal în mod normal refuză să lase o femeie la volanul mașinii lui!

El interveni repede:

– În acest caz, Maury, sunt mai mult decât încântat că domnișoara Wade a hotărât să ia problema în mâini.

– Dragul meu, știu asta, zâmbi ea, punându-i o mână pe braț. Sunt sigură că Joe Fenton va fi la fel de recunoscător. Iar tu ai spus întotdeauna că e un bărbat atât de drăguț, spuse ea, întorcându-se spre mine. Lasă-mă să ghicesc. Sunteți logodiți?

Zâmbii la fel de dulce.

– Nu.

– Vrei să spui că e încă un secret? Nu spune mai multe. Înțeleg foarte bine. Eram la fel când l-am întâlnit pentru prima oară pe iubitul meu Pete. Nu puteam să vorbesc despre el. Îți amintești acea vară, Dougal, dragule? Când Pete a venit să-l vadă pe tata pentru ecranizarea unei dintre cărțile lui și ne-am cunoscut, apoi ne-am căsătorit după numai trei luni?

– N-am uitat.

Aruncai o privire spre Dougal Grant. Puteam să mă înșel, dar aș fi jurat că nu-i făcea prea mare plăcere să-și aducă aminte de acea perioadă. O privii pe femeie cu atenție. După o mică pauză, ea continuă, ca și cum n-ar fi observat neplăcerea lui:

– Locuiam în casa doctorului Sinclair. Tata era scriitor și un pescar pasionat— nu-i așa, Dougal?— și a venit să pescuiască aici într-un an. Eu aveam zece ani... De atunci, n-a mai părăsit Gairlie până în ziua morții. Am locuit aici până când m-am căsătorit, zece ani mai târziu, apoi am plecat în Kenya. Ani întregi, mă asigură ea, am locuit în Achnagairl. Îți imaginezi ce consolare a fost pentru mine, după ce mi-am pierdut soțul într-un accident de mașină, acum un an, să mă mut înapoi în Gairlie, să fiu din nou printre prieteni. Am o casă în vale. Mi-ar plăcea să vii s-o vezi — dar pleci atât de repede. Ce păcat! N-ai văzut nimic din Gairlie.

– După cum spuneam, Maury, întoarcerea domnișoarei Wade e o chestiune deschisă, interveni bărbatul, apoi se întoarse spre mine. Judy are scarlatină. Ai avut această boală?

O, nu, îmi spusei, nu se poate! N-o să-i placă nici lui, nici doamnei Valentine. Nici mie nu-mi plăcea, dar trebuia să fiu sinceră.

– Din câte știu, nu, dar am avut o epidemie la spital în primul an. Nu m-am molipsit, așa că nu pot să sper decât că fie am avut, fie am o imunitate naturală.

Privirea femeii devenise suspicioasă.

– De ce nu-i dai telefon mamei tale? Ea trebuie să știe.

– Din nefericire, așa ceva e imposibil, spuse Dougal, iar din rapiditatea reacției lui dedusei că Joe îi povestise despre familia mea.

Doctorul se întoarse spre mine, zâmbind destul de politicoasă.

– Cu toate că nu știi sigur, nu putem să riscăm. Dacă porți această boală, nu poți folosi transportul de călători. Nu cred nici că vei fi primită la spital până când nu se știe sigur. Sper că n-ai nimic împotrivă să stai aici cu noi? Ești binevenită.

Mă simțeam slăbită.

– E foarte amabil din partea dumneavoastră, profesore Grant. Pot să-i dau telefon mai întâi sorei șefe?

– Desigur, voi vorbi și eu cu ea. Mi-e teamă că știu deja ce va spune.

Din nefericire, și eu știam. Îmi cerui scuze că provocam atâtea neplăceri. El răspunse că nu provocam nici o neplăcere și că el trebuie să-și ceară scuze.

– Pentru că perioada de incubație a acestei boli e atât de scurtă, nu trebuie să aștepți prea mult, continuă el. Cunoscm cazuri care au avut primele simptome în douăzeci și patru de ore de la contact cu boala, cu toate că, în general, se întâmplă în a doua sau a treia zi și niciodată, din câte știu, mai târziu de a șaptea zi. Ca să fim siguri, cred că putem să așteptăm o săptămână. Ești de acord?

Mă întreba din politete, pentru că nu puteam contrazice părerea unui profesor de medicină tropicală.

– Desigur, răspunsei. Vă mulțumesc.

– O, nu ești foarte norocoasă? Întrebă cu ironie doamna Valentine. Ai parte de o săptămână de vacanță în Highlands!

Îmi venea să-i spun să nu-și mai facă atâtea probleme. Credeam că profesorul arăta foarte bine în kilt, dar manierele lui începuseră să mă obosească. Era primul scoțian pe care-l cunoșteam, așa că nu știam dacă așa sunt toți, sau e doar problema lui. Aveam impresia că facem parte din secole diferite, dacă nu chiar din rase diferite. O preferam pe a mea. Bărbații pe care îi cunoșteam la Londra s-ar putea să nu mă trateze ca și cum aș fi făcută din sticlă, dar cel puțin mă tratează ca pe o femeie, nu ca pe femela unei specii. Până acum, nu mi se păruse c-ar exista vreo diferență. Pentru câteva clipe, mi se păru chiar amuzant, ceea ce nu puteam spune despre gândul la săptămâna care urma. Eram amuzată și de încercarea femeii de a-mi da un avertisment.

Nu eram singura nemulțumită de această întâmplare. Ușa bucătăriei era închisă, dar Robin nu se obosi să coboare vocea.

– Suntem obligați s-o mai suportăm? Ce groaznic!

Doamna Pringle era mică și slabă, cu păr cenușiu, strâns într-un coc. Nu auzii răspunsul pe care i-l dădu lui Robin, dar de fiecare dată când mă privea arunca priviri dezaprobatore spre fusta mea.

Judy spuse:

– Ce nenoroc pentru tine, Elizabeth!

Gazda noastră mă rugă să-i acord câteva minute în biroul lui. Dăduse telefon la St. Martha, aranjase să-mi fie trimise câteva haine și-i spusese asistentei șefe că-i voi da un telefon după-amiază.

– Am crezut că-i mai bine să vorbesc eu întâi cu ea. Sper că nu te deranjează.

– Nu, mulțumesc.

Îmi făcu din nou una dintre plecăciunile lui politicoase.

– L-am rugat pe doctorul Sinclair să urmărească și starea ta de sănătate, odată cu cea a lui Judy. Pot să te rog ceva?

Eram intrigată.

– Desigur, profesore.

Cu o politețe desăvârșită, mă rugă să mă port în săptămâna următoare ca purtătoarea unei boli extrem de contagioase.

– Gairlie e un loc sălbatic, în care rareori pătrund boli infecțioase. Când se întâmplă acest lucru, datorită lipsei de imunitate, jumătate din populație se îmbolnăvește. Această casă va fi în carantină până când Judy se va însănătoși dar, în afară de voi două, noi ceilalți am făcut deja această boală. Îți aduci aminte că nu se poate răspândi decât prin contact direct?

– Da, voi avea grijă să evit sătenii și restul populației.

– Da, ar fi bine să eviți mai ales copiii, s-ar putea să nu facă o formă atât de ușoară ca Judy. Vorbind despre ea, cred c-ar fi mai bine să nu intri în camera ei, cel puțin până când doctorul Sinclair nu-i dă voie să se dea jos din pat, zâmbi el slab. S-ar putea să fie deja prea târziu, dar n-are rost să te expui inutil.

Acest lucru mă deranja. Eram soră medicală și-mi făcea plăcere să-i îngrijesc pe bolnavi. Judy n-avea nevoie de prea multă îngrijire, dar cred că simțea nevoia de a fi cu cineva care să aibă grijă de ea.

– Trebuie neapărat? Am avut destul de multe contacte cu această boală, fără să mă molipsesc. Nu neg că s-ar putea să se întâmple acum, dar nu văd de ce i-aș face vreun rău lui Judy, dacă am grijă de ea.

– Mă ierți dacă spun că nimeni nu poate ști cu siguranță acest lucru, răspunse el, vizibil nemulțumit. Ți-aș fi recunoscător dacă ai vrea să mă ascuți în această problemă.

Trebuia să recunosc: era imposibil să-l fac să-și schimbe părerea, așa că n-avea rost să-mi pierd vremea încercând să-l conving.

– Desigur, profesore.

– Îți mulțumesc. Sper că nu vei considera săptămâna următoare prea plictisitoare. Prezența ta va fi o plăcere pentru noi și, în ciuda restricțiilor impuse de această boală, sper, cu toată sinceritatea, că te vei simți liberă să te simți aici ca acasă.

Cu toată răceala lor, cuvintele erau frumoase, așa că mă străduii să răspund în același mod. Nu mă pricepeam prea bine, dar părea încântat. Îmi propuse să ne spunem pe numele de botez, pentru că vom locui în aceeași casă. Îmi mușcai buzele, înghițindu-mi gluma care îmi stătea pe limbă. Știam prea bine ce voia să spună. Ca oaspete al lui, eram liberă să mă simt ca acasă—în cazul în care făceam ce mi se spunea. Dădui din cap, acceptându-i propunerea, dorind să-l văd făcându-mi o altă plecăciune. Nu mă dezamăgi.

– Îmi pare bine, Elizabeth, spuse el, deschizându-mi ușa biroului. Mergem la masă?

– Mulțumesc, Dougal, răspunsei, abținându-mă să nu fac, la rândul meu, o reverență.

Capitolul 3

După-amiază, doctorul Sinclair îmi examină gâtul, mă bătu ușor pe mână și spuse că, dacă ar avea mai mulți pacienți ca mine, ar avea mai mult timp pentru grădina lui.

— Mi-ai văzut narcisele, drăguță? O, trebuie să le vezi! Sunt primele care au înflorit în Gairlie.

Era deja străbunic și era slab ca o scândură. Chiar dacă șchiopăta puțin, mișcările lui erau sigure, iar auzul și vederea excelente. Venise în Gairlie după ce ieșise la pensie, după patruzeci de ani de profesat și descoperise că era la fel de solicitat ca și cum nu s-ar fi pensionat. Nu-l deranja, dar ar fi vrut să aibă mai mult timp pentru soția lui și pentru pasiunile de o viață: grădinăritul și alpinismul.

Îmi făceau plăcere vizitele lui, pentru că era minunat să fii tratat ca o persoană matură și rațională, chiar dacă nu dura decât câteva minute. Îi plăcea foarte mult să stea de vorbă.

— Vă mai aduceți aminte de gemenii despre care v-am povestit, domnișoară Wade?

— Da, îmi aduc aminte. S-au născut, doctore?

– Nu încă. Pentru că mâine am zi liberă, parcă văd că nu așteaptă decât asta! zâmbi el. Gairlie e un loc minunat pentru gemeni. Am văzut mai mulți aici decât în toți anii pe care i-am petrecut în Dundee. Poate că e din cauza apei...

– Ce teorie interesantă!

– Nu-i așa? Sunt plin de teorii interesante, dar n-am avut niciodată destul timp să cântăresc meritele lor academice. Într-una dintre zilele astea trebuie să discut despre ele cu gazda ta foarte educată. Știi că și el face parte dintr-o pereche de gemeni?

– Nu, răspunsei eu, curioasă. Frați gemeni?

– Oh, nu. Aici este întotdeauna vorba despre gemeni de sexe diferite. A avut o soră geamănă, dar a murit la vârsta de douăzeci și cinci de ani. Trei ani mai târziu și-a pierdut ambii părinți și sora mai mare.

– Nu știam. Ce îngrozitor! S-a întâmplat când era în Africa?

El clătină din cap.

– Era plecat numai când a murit sora mai mare și nu s-a putut întoarce la timp pentru înmormântare. A fost de față când au murit ceilalți membri ai familiei. Omul e născut să sufere, adăugă el cu simplitate. La revedere!

În aceeași dimineață, Johnnie îmi spusese că Maury Valentine îi invitasă după-amiază pe el și pe Robin la un ceai.

– Robin a vorbit cu ea la telefon, îmi povestise băiatul. Unchiul spune că putem să ne ducem, pentru că ea a făcut deja boala, dar că n-ar fi bine să vină ea aici. L-a invitat și pe el, dar i-a răspuns că trebuie să stea să aibă grijă de tine și de Ju.

Nu mă deranja în nici un fel plecarea lor. Mă gândeam să mă retrag în dormitorul meu, dar nu era făcut foc. Aș fi fost mai mult decât fericită să mă acopăr cu o pătură, dar exista riscul ca, la vederea acestui lucru, gazda mea să tragă concluzia că nu sunt mulțumită de ospitalitatea lui. Doamna Pringle era deja supărată pe mine pentru că mă oferisem s-o ajut la bucătărie. Mă simțeam inutilă. Dacă stăteam în sufragerie, lângă foc, Dougal se va simți

obligat să stea de vorbă cu mine, iar discuția noastră nu va fi în nici un fel îmbunătățită de neîncrederea crescândă a doamnei Pringle în intențiile mele față de el. În foarte rarele ocazii în care fusesem singuri, ea intrase și ieșise din cameră ca și cum ar fi stat pe ace, sau așteptase la ușă.

La prânz, întrebai dacă pot să fac o plimbare. Doamna Pringle aproape scăpă un platou de ușurare și chiar Robin fu mulțumit. Johnnie voia să-și schimbe planurile și să meargă cu mine.

Dougal spuse:

– Îmi pare rău, băiete, și cred că Elizabeth va înțelege: din moment ce ai acceptat o invitație, ar fi nepoliticos să renunți.

– Dar Robin a acceptat, nu eu. Trebuie să mă duc?

– Cred că da. Te vei bucura de un ceai bun.

Figura lui Johnnie se luminează.

– Bine, zâmbi el, apoi se întoarse spre mine. Cu toate că nu mă deranjează să pierd o masă bună ca să vin cu tine.

Dougal mă privi, aproape zâmbind. Îmi venea să cred că începem în sfârșit să ne înțelegem, când începu o predică interminabilă și pompoasă despre locurile pe care ar trebui să le vizitez și pe unde să merg, ținând cont de „starea” mea. Nu-mi spuse chiar „retardată” și „purtătoare de microbi”, dar îmi era clar care e mesajul. Mai târziu mă conduse până la ieșire, cu obișnuita plecăciune. Mă antrenase atât de bine, încât îi răspunsei cu un gest identic și pierdurăm cinci minute mulțumindu-ne unul altuia și urându-ne numai bine.

Casa doctorului Sinclair era foarte aproape. Mă oprii să-i admir narcisele, apoi continuai plimbarea, gândindu-mă la minunata primăvară pe care o lăsasem la Londra și la cât de mult mi-aș dori să fiu din nou acolo. Dincolo de lac și de rotunjimile dealurilor, Ben Gairlie nu mai era acoperit de nori. Sub pătura de nea, stâncile păreau întunecate și netede. Chiar dacă soarele strălucea, vântul era rece și chiar dacă narcisele înfloriseră, primăvara nu părea să fi ajuns la Gairlie.

Râul pe care gazda mea îmi spusese să-l urmez era unul dintre cele două care se vărsau în lac. Apa strălucitoare aluneca peste pietrele multicolore, făcând mici cascade din loc în loc, în care spuma se ridica. Pe malul apei păștea o turmă de oi mari, cu coarne răsucite și picioare lungi.

Mă plimbam deja de o oră, când ajunsei la un cot al râului. Părea un loc potrivit pentru a mă întoarce, dar mă răzgândii, pășind înainte. După câțiva pași, ajunsei la o cascadă mai mare în care apa se învârtea cu repeziciune. Rupsei o rămurică pe care o aruncai în mijlocul ei. Se învârti de câteva ori, apoi dispăru. Voiam să arunc o a doua, când auzii o voce neașteptată în spatele meu:

– Scuză-mă, dar riști cam mult apropiindu-te atât de mult. Pietrele de pe margine sunt alunecoase, așa cum am descoperit și eu.

Vocea era bărbătească, cu accent american și vag familiară. Când mă întorsei, descoperii despre cine era vorba.

Și el mă recunoscuse.

– Oh, bună! Așadar, nu stai doar în week-end. Și tocmai în Gairlie!

Americanul cu părul de culoarea nisipului pe care-l întâlnisem în tren și care avea acum brațul imobilizat îmi zâmbea cu căldură, de parcă aș fi fost Statuia Libertății pe care o vede după zece ani de exil. Dacă Dougal și doamna Pringle erau cetățeni reprezentativi din Gairlie, nu-l condamnam.

Îi zâmbii.

– Da, lucrurile au luat-o puțin razna în zilele astea. Ce s-a întâmplat cu brațul tău?

– Am alunecat sâmbătă, prima zi în care ieșisem la pescuit. Doctorul spune că n-am voie să fac efort până când tendoanele nu-și revin.

– Ce nenoroc! Îmi pare rău. Cât vrei să stai aici?

– Două săptămâni, probabil. Tu?

– O săptămână.

- A, dar e minunat!
Nu credeam că e atât de entuziasmat, dar îmi plăcea.
Îmi întinse mâna dreaptă:
- Archibald A. MacDonald, cetățean al Statelor Unite, nepot al unui locuitor din Gairlie.
- Elizabeth Wade— oh-, îmi amintii repede și mă dădui înapoi.
Ai avut cumva scarlatină?
- Desigur, mă privi el uimit. Și pojar, și rujeolă... tot ce poate fi. Acum sunt în regulă?
- Începui să râd și-i explicai.
- Nu e nici o problemă să stăm de vorbă, dar ar fi mai bine să nu ne atingem, în cazul în care sunt purtătoare a microbului. Dougal n-ar fi de acord.
- Se sprijini de o stâncă, privindu-mă cu atenție.
- Cine e acest Dougal?
- Profesorul Grant despre care îți vorbeam, zâmbii, așezându-mă pe o altă stâncă. Unde locuiești?
- În New York, cea mai mare parte a timpului. Și tu, Elizabeth? De unde vii?
- Din Londra, răspunsei, privind peste lac, spre culmile munților. Pare foarte departe de aici.
- Cu ce te ocupi când nu conduci copii la unchii lor?
- Sunt asistentă medicală, la spitalul St. Martha. Ai auzit de el?
- Sigur, cel de lângă râu, nu? E un spital bun.
- Tu cu ce te ocupi?
- Hm... sunt vânzător de automobile, dar urăsc să conduc, făcu el o grimasă, aprinzându-și o țigară, după ce-mi oferise și mie, dar refuzasem. Așadar, n-ai văzut prea mare lucru din Gairlie?
- M-am plimbat pe lângă râu. Cum e? întrebai.
- Rămase tăcut o clipă, aruncându-mi o privire lungă. Încă din tren ne privisem cu plăcere, iar acum mi se părea că ne simțim foarte bine împreună. Din expresia lui, cred că era de aceeași părere.

– Mă întrebi cum îmi place Gairlie? oftă el. Păi e cam așa: tot ce-am văzut îmi place foarte mult. Cred că voi ajunge să-mi placă și oamenii.

– Doar crezi?

– Cum să-ți spun... Chiar dacă bunicul meu vine din acest orașel, aici nu prea contează câteva generații. Hotelul în care stau aparține unui bărbat numit Davie MacDonald. Mi-a spus că de obicei nu primește persoane care n-au rezervare, dar c-a aflat că suntem veri– destul de îndepărtați, dar veri. Cu toate acestea, nu sunt pentru el decât „domnul MacDonald”.

– Da, înțeleg foarte bine ce vrei să spui! exclamai, amintindu-mi de formalitatea exagerată a lui Dougal, pe care i-o descrisei în câteva cuvinte. Bunicul tău se numea tot Archie MacDonald?

Poate că era doar imaginația mea, dar mi se păru că ezită.

– Calum Angus se numea, răspunse el, așezându-se lângă mine. Pot să te întreb ceva, Elizabeth?

– Sigur.

– Ești căsătorită?

– Nu. Tu?

– Am fost, dar n-a mers.

– Îmi pare rău.

– Mulțumesc, spuse el, dar n-ai de ce. Nici o inimă n-a fost rănită. N-ar fi trebuit să ne căsătorim și am fost amândoi ușurați când ne-am despărțit. Acum este căsătorită cu un foarte bun prieten de-al meu și lucrurile rămân așa.

Îl credeam. Am întâlnit destui bărbați care au fost căsătoriți ca să-i recunosc pe cei care erau ușurați și pe cei care încă sufereau. Ultimii erau periculoși. Continuară să stăm de vorbă, până când îmi dădui seama cât era ceasul. Mă conduse spre casa profesorului Grant, întrebându-mă dacă nu vreau să ne mai plimbăm și mâine.

– Sigur, dacă pot ieși, știi că nu sunt chiar propria mea stăpână.

– Pot să-ți dau mai târziu un telefon, să aflu?

Dougal spusese să mă simt ca acasă, așa că răspunsei cu un semn din cap.

Mașina lui Maury trecu pe lângă noi, iar Johnnie, care stătea în spate, îmi făcu semne vesele. Când ajunserăm la Achnagairl, mașina dispăruse. Ne despărțirăm acolo, pentru că Dougal n-ar fi fost de acord să-l aduc într-o casă în carantină.

Gazda mea mă întâmpină în hol.

– Ai avut o plimbare plăcută?

Biroul lui avea ferestre spre grădina din fața casei, așa că probabil că-l văzuse pe Archie MacDougal. Nu spuse nimic, iar eu începusem să-i povestesc, când doamna Pringle ieși din bucătărie. Cu o voce mohorâtă, îl anunță pe Dougal:

– Ceaiul domnișoarei Wade așteaptă.

– Sper că n-am întârziat prea mult, spusei imediat.

– Deloc, răspunse el, sper că mă vei scuza, dar eu am luat deja ceaiul cu Judy.

Femeia nu mă pierdea din ochi, aruncând priviri dezaprobatore spre genunchii mei dezveliți.

Dougal avea niște scrisori de scris.

– Mă scuzi? întrebă el.

– Desigur, Dougal, răspunsei. Îmi cunoșteam prea bine locul.

Bătrâna mă conduse în sufragerie, apoi închise ușa după ea, mulțumită să-l știe departe de mine. Johnnie coborî scările ca o vijelie, se aruncă pe canapea lângă mine, luând o prăjitură. Pentru că eram singuri, îmi povesti că fusese cam plictisitor la Maudy acasă și că lui Robin începuse să-i placă femeia.

– Are gusturi bune, răspunsei. E foarte frumoasă.

El făcu o grimasă:

– Da, poate. Elizabeth, tu crezi că e iubita unchiului Dougal? Robin așa crede. Eu cred că unchiul e prea bătrân – și ea la fel. Îmbătrânită! Mult mai bătrână decât tine.

– Nu chiar atât de bătrână, dragul meu, doar cu câțiva ani.

– Domnul MacDonald e iubitul tău? Cel cu care erai la plimbare?

Îmi pusei repede ceașca pe măsută.

– Nu! De unde știi cum îl cheamă?

– Ne-a spus doamna Valentine. Spunea c-a venit aici pentru pescuit și i-a spus unchiului Dougal asta. El a spus că Gairlie e un loc potrivit pentru turiști și au răs amândoi. Robin spunea că domnul MacDonald e cel cu care te-ai întâlnuit în tren la Glasgow, dar eu nu sunt sigur. El era?

– Da, el era.

– Știai că vine aici?

Clătinai din cap.

– Robin crede că știai și că de asta ai venit cu noi. Le-a spus și unchiului și doamnei Valentine, iar ea credea că e foarte amuzant. Numai că unchiul i-a spus să termine. Te rog, pot să mai iau niște prăjituri cu fructe?

Îi oferii platoul. Ce drăguț, îmi spusei.

Mai târziu, la masa de seară, îi povestii lui Dougal cum îl întâlnisem pe Archie.

– Ce coincidență plăcută pentru tine, nu-i așa, Elizabeth?

Speram că mă crezuse, deși părea destul de puțin probabil.

A doua zi plouă. Sub picăturile de apă care cădeau pe suprafața lacului se formau mici valuri. Singurul lucru plăcut fu telefonul lui Archie. Doctorul Sinclair nu mai veni, Robin era supărat că Maury nu-l invitasese la ceai decât a doua zi, Judy se simțea destul de bine ca să se plângă de plictiseală și avea nevoie de compania lui Johnnie, iar Dougal era mai rece decât vântul de afară.

Ploaia nu se opri decât a doua zi pe seară. Cerui voie să merg la plimbare chiar următoarea zi.

Archie mă aștepta în fața casei doctorului Sinclair, așa cum stabilisem. Ne plimbarăm pe lângă zid, fără să vorbim despre ceva anume, dar râzând la aceleași glume. Începusem să-l plac destul de mult ca să aștept cu nerăbdare să-mi ceară o altă întâlnire.

Când mă întorsei, Dougal nu era acasă. Plecase să-l aducă pe Robin, care plecase singur la Maury. Johnnie refuzase a doua

invitație. Băiatul își petrecuse toată dimineața cu un ceas vechi, pe care încerca să-l repare. Îi arăta rezultatele de până acum doamnei Pringle chiar în clipa în care intram pe ușă.

– Cuțitul meu nu e destul de subțire, spunea el. Am nevoie de ceva care să aibă loc aici.

Femeia îi aduse un cuțit de bucătărie, care arăta periculos de ascuțit.

– Țsta ar fi bun, băiete? Oh, semeni atât de mult cu profesorul, când era de vârsta ta!

– Chiar așa? Fugi de aici! glumi băiatul.

Văzându-mă, bătrâna se îndreptă, cu vădită neplăcere.

– Doriți ceaiul acum, domnișoară, sau vreți să-l așteptați pe profesor?

Îi spusei că nu mă deranjează să aștept, iar ei se îndreptară spre camera lui Judy, ca să-i arate ceasul. Eram destul de îngrijorată din cauza cuțitului, dar mă gândeam că doamna Pringle știe ce face, iar Johnnie era un băiat priceput și grijuliu. Așa că-mi spusei că n-are rost să mă agit degeaba și să mă concentrez asupra ziarului pe care-l citeam. De sus auzeam râsete și vocea lui Judy care spunea:

– Mai povestiți-mi o dată, doamnă Pringle. A căzut unchiul Dougal în lac în hainele de sărbătoare și a ieșit de acolo acoperit cu nămol? Mai spuneți-ne o dată!

Citeam despre problemele de trafic din Edinburgh, aducându-mi aminte că Archie îl considera cel mai frumos oraș din lume, când un țipăt mă făcu să mă ridic imediat. Era un țipăt îngrozit, al unui copil.

Eram deja pe scări, când Judy țipă din nou.

– Opriti-l, doamnă Pringle! Oh, Johnnie! Faceți ceva!

Alergai spre camera ei, dar în cele câteva secunde care trecuseră, sângele din artera pe care Johnnie o secționase ajunsese pe tavan, pe fața lui și pe halatul doamnei Pringle.

– Lasă-mă să văd ce s-a întâmplat, șoptea ea, tremurând, în timp ce încerca, fără să reușească, să oprească sângele cu halatul ei.

– Dă-mi voie, doamnă Pringle, spusei, prinzându-l pe băiat de încheietura mâinii stângi, apăsând cu putere pe arteră. Stai jos, dragule, o să se oprească imediat.

Îi ridicai brațul deasupra capului.

– Pare grav, dar nu e chiar așa. În cazul sânelui, totul pare mai rău decât e. Poți să-mi dai prosopul acela mic de lângă tine, Judy? Mulțumesc.

Îl legai în jurul încheieturii băiatului, dându-i un capăt să-l țină.

– Ține de acest capăt, Johnnie. S-ar putea să doară un pic, pentru că trebuie să leg strâns. Foarte bine, s-a oprit. Poți să-mi dai un creion, Judy?

Cu ajutorul creionului, improvizai un garou strâns.

– Stai jos, Johnnie, vreau să te curăț puțin.

Se așează, privindu-mă cu ochii lui căprui. Era speriat, dar nu voia să recunoască. Când îi îndepărtai sângele de pe față cu un șervețel, îmi mulțumi cu o voce gravă.

Judy se opri din plâns.

– Ai oprit sângerarea, Elizabeth, spuse ea. Parcă ai închis un robinet. Știi că poți s-o faci?

– Da, îi zâmbii.

În acea clipă, observai că doamna Pringle era palidă ca o fantomă.

– Stați jos, doamnă Pringle. Haideți, adăugai, văzând că nu voia să mă asculte și era pe punctul de a leșina. Ați avut un șoc, dar o să treacă.

Îi luai pulsul cu o mână, în timp ce le întindeam tuturor bomboane dintr-o cutie de pe noptieră.

– Luați câte o bomboană, copii. Și dumneavoastră. O să vă ajute. Femeia mă privi neîncrezătoare.

– Chiar așa? mă întrebă ea.

– Da, glucoza face minuni. Încercați, vă rog. Nu vă ridicați acum, dar când vreți să vă ridicați, faceți-o încet.

Își mâncară dulciurile, în timp ce mă uitam în jur după ceva cu care să imobilizez brațul lui Johnnie. Judy îmi dădu eșarfa ei.

– Crezi că Johnnie are nevoie de copii, Elizabeth?

– Nu sunt medic, draga mea, și nu pot să spun sigur. Dar cred că da.

Johnnie mă întrebă:

– O să-i dai telefon doctorului Sinclair? Dacă nu e acasă?

– Dacă nu e acasă și nici unchiul vostru nu se întoarce, voi da un telefon la spital și-i voi cere sfatul medicului de gardă.

– Nu-mi aduc aminte numărul de telefon, murmură doamna Pringle.

– Nu vă faceți griji, o să-l gălesc. Mai luați bomboane, mă întorc repede.

Închisei ușa după mine, apoi mă îndreptai spre scări, chiar în clipa în care Dougal apăruse pe hol.

Mă privi cu uimire.

– Chiar mă întrebam unde sunteți cu toții.

– Cu Judy. Dougal, mă bucur că te-ai întors...

– Se pare că m-am întors la timp. Ai uitat cererea mea să stai departe de Judy?

Eram destul de zguduită de cele întâmplare ca să fiu prea răbdătoare.

– Nu sunt atât de proastă! Johnnie și-a secționat o arteră.

Cinci minute mai târziu, îl conduse pe băiat la spital. Doamna Pringle era destul de palidă, așa că făcui un ceai pentru toate trei. Nu avu nici o obiecție asupra faptului că-i foloseam bucătăria. Mai mult decât atât, în clipa în care adusei o scară, o găleată și un burete ca să curăță sângele de pe tavan, îmi ținu scara.

– Nu folosiți apă caldă, domnișoară?

– Nu pentru sânge. Dacă e proaspăt, iese mai bine cu apă rece.

Judy mă urmărea cu atenție.

– Cred că ești obișnuită cu băile de sânge, nu-i așa, Elizabeth? mă întrebă ea.

– Nu e chiar așa, dar am avut destul sânge ca să știu cum să mă descurc, zâmbii, coborând de pe scară. Cred că nu se va mai vedea nimic.

Doamna Pringle studie pata în tăcere. Mă urmă la parter când dusei găleata și scoase halatul din ligheanul cu apă caldă în care îl înmuiase, începând să-l clătească în chiuvetă, cu apă rece.

– Aveți dreptate, spuse ea, fără să se întoarcă. Se spală foarte bine cu apă rece.

Se întoarse încet spre mine.

– A fost un mare noroc că erați în casă cu noi. Aveți într-adevăr capul pe umeri. Eu mă străduiesc, dar nu mă pricep și sunt prea bătrână. Nu mai rezist la șocuri cum făceam când eram tânără. Și dacă-mi aduc aminte că eu i-am dat cuțitul lui Johnnie! Putea să piardă prea mult sânge!

Începu să plângă pe umărul meu. O bătui ușor pe spate, spunându-i că băieții s-au tăiat de când există cuțite, iar înainte de apariția lor, probabil se răneau cu pietre ascuțite.

– Profesorul nu s-a tăiat niciodată?

– Ba cred că da.

După ce se calmă, intrai în sufragerie căutând sticla de whisky a lui Dougal.

– Oh, nu! Nu pot să iau din sticla profesorului fără permisiunea lui!

– Prostii! Sunt sigură că e de acord. Dacă nu, putem să dăm vina pe mine.

– N-aș face așa ceva!

– Doamnă Pringle, glumeam, spusei cu blândețe. Haideți, beți.

Îmi întinse paharul gol.

– Sunteți o tânără ciudată, domnișoară Elizabeth, dar cu judecată și amabilă.

Capitolul 4

Din acea seară, doamna Pringle nu-mi mai spuse „domnișoara Wade”, ci „domnișoara Elizabeth”.

— Nu știam că n-ați mai vizitat-o pe Judy la cererea profesorului, îmi spuse ea.

Îi povestii despre ce era vorba:

— E foarte neliniștit că boala s-ar putea răspândi în Gairlie.

— S-a gândit întotdeauna la ceilalți, dar n-a fost niciodată prea comunicativ, nu-și comunica gândurile nici când era copil.

Eram de acord cu ea, pentru că nu reușisem să stabilesc nici o legătură cu acest bărbat. În seara în care se întoarse cu băieții, încercai din nou. Descriam calmul admirabil al lui Johnnie, când doamna Pringle intră cu tava cu cafea.

— Da, fu ea de acord, un băiat curajos! Și foarte legat de sora lui cea isteată.

Era prima oară când se alătura unei discuții în timpul mesei, în prezența mea. El aruncă o privire spre ea, apoi mă privi.

— Judy mi se pare o fată foarte inteligentă, spusei.

— Tatăl ei îmi spune că la școală sunt cu toții impresionați de coeficientul ei de inteligență.

Femeia, care se îndrepta spre ușă, se opri.

– Da, cu aceeași dragoste pentru cărți ca biata domnișoară Catriona.

– Chiar așa, Rose, spuse Dougal, apoi se întoarse spre mine. Catriona era sora mea geamănă. A murit acum trei ani. A făcut o formă foarte virulentă de pneumonie B.

– Îmi pare foarte rău.

– A fost un șoc pentru toți, spuse el, apoi schimbă subiectul.

Știu foarte bine că suferința are obiceiul ciudat de a se accentua când este împărtășită, mai ales unor străini, așa că înțelegeai reticența lui. Din același motiv, nu-i povestii nici că, în urmă cu doi ani, speriasem tot spitalul St. Martha, diagnosticată fiind cu aceeași boală. Într-o seară, ieșisem din tură cu dureri în piept și greutate la respirație, iar doctorii spusese că am bronșită. În două ore, făcusem dublă pneumonie. Pentru o scurtă perioadă, toată lumea din departamentul pneumologie era în jurul meu, dar diagnosticul de dovedise greșit. Atunci aflasem destul de mult despre boală ca să fiu foarte înspăimântată. Speram doar că Dougal își dă seama că înțeleg despre ce e vorba.

Dacă înțelegea, nu dădu nici un semn. Vorbea despre Robin:

– Pentru că e atât de dornic să facă alpinism, trebuie să învețe așa cum trebuie. O să urmeze cursurile de alpinism ale școlii lui Charlie Urquhart. Știi ceva despre el?

– Nu cred. Ar trebui?

– Nu, deoarece asta înseamnă că nu te interesează deloc alpinismul.

Fără să-mi dea ocazia să-i explic motivul pentru care nu știam nimic, începu să vorbească despre o conversație pe care o avusese cu doctorul Sinclair.

– Crede că Judy va fi vindecată până sâmbătă, iar tu vei fi în siguranță de duminică.

– În acest caz, pot să mă întorc la Londra duminică seara? întrebai, dorindu-mi să nu par prea nerăbdătoare.

Nu era cazul să-mi fac probleme, pentru că adăugă:

– Am dat telefon la gara din Glasgow, dar nu mai erau bilete pentru duminică, dar ți-am rezervat unul pentru luni seara. O să te conduc la gară.

– E foarte amabil din partea ta, dar nu e prea obositoare o călătorie dus-întors?

– Îmi place să conduc și trebuie să fiu în Glasgow luni. Mă gândeam să-i iau și pe gemeni. Cred că le va face bine o plimbare.

– E un drum frumos dar, ca să fiu sinceră, când am venit n-am văzut prea mare lucru.

– Așa se întâmplă când conduci pe un drum necunoscut, mai ales când e atât de dificil. Vorbind despre lucruri pe care nu le-ai văzut, adăugă el, umplând din nou ceștile, ar fi păcat să pleci din Gairlie fără să vezi dealurile. Am vorbit cu Maury Valentine în această după-amiază, iar ea a propus, cu amabilitate, să mergem cu toții la un picnic, sâmbătă. E un loc minunat pe unul dintre dealuri. Ne gândeam să urcăm cu toții. Ți-ar plăcea?

N-aveam destul curaj să recunosc că nu mă înțeleg cu înălțimile, dar nu voiam nici să risc.

– Trebuie să te avertizez că nu m-am cățărat pe nimic altceva mai înalt decât o scară.

– E de înțeles, din moment ce aceasta este prima ta excursie în Highlands, răspunse el. Ai fost cumva în Alpi?

– Nu, Ben Gairlie e primul munte de care m-am apropiat.

– Într-adevăr? În acest caz, e păcat că nu te poți apropia mai mult.

– Da, e mare păcat, dădui din cap.

Continuă să vorbească, destul de animat, despre Scoția și în special despre Highlands. Părea să fie mai puțin rezervat, dar numai în această privință. Când mă conduse spre dormitorul meu, pentru că voia să ia ceva din camera lui, era la fel ca întotdeauna. Îmi ură noapte bună și îmi mulțumi pentru primul ajutor acordat nepotului lui, fără să uite mica plecăciune. Reușise să mă convingă deja că nu sunt doar neatrăgătoare, ci de-a dreptul inexistentă.

Văzându-l cum stă, netulburat, în ușa dormitorului meu, îi mulțumii în gând lui Archie, fără de care moralul meu ar fi scăzut periculos de mult.

A doua zi, ploua din nou. Jucam cărți cu Johnnie în sufragerie, când Dougal intră, spunând:

– Ești chemată la telefon de la Londra, Elizabeth. Dacă te duci în biroul meu să vorbești, voi juca această mână în locul tău.

– Mulțumesc, spusei, întinzându-i cărțile. Oare cine mă sună la această oră? Să fi făcut rost de bani vreunul dintre prietenii mei?

El se încruntă, privind cărțile.

– Îmi cer scuze că nu pot să te luminez în această privință.

Mă obișnuisem deja cu modul lui pompos de a vorbi, dar, dintr-un motiv necunoscut, această frază mi se păru deranjantă.

– Iar eu îmi cer scuze că nu pot să-ți prezint o mână mai bună de cărți, Dougal. Din nefericire, n-am talent la cărți.

Mă privi fără să clipească, ținând ușa deschisă.

– Cine urmează, Johnnie? îl auzii, în clipa în care începusem să urc scările.

Chiar dacă nu m-ar fi crezut, în acel moment Maury Valentine avea toată simpatia mea pentru că avea curajul se să lege de un astfel de bărbat.

Ajunsă în birou, ridicai receptorul.

– Bună, Elizabeth! Ești surprinsă?

– Archie! Ce faci la Londra?

– A trebuit să zbor de la Inverness pentru o afacere, dar mă întorc sâmbătă. Putem să ne vedem atunci? Oh, duminică scapi de carantină? Grozav! Mai bine ne întâlnim atunci. Vin să te iau sau ne vedem la hotelul meu?

– Nu vrei să vii să-i cunoști pe Dougal și pe copii?

– Aș fi foarte fericit să fac asta— cred că și lui Dougal Grant îi va plăcea să mă vadă!

Eram curioasă.

– De ce spui asta?

– Aseară am băut un pahar cu Davie MacDonald, râse el, care mi-a povestit că Dougal Grant a făcut o verificare foarte amănunțită a mea. Dar cine îl condamnă, știind că are cea mai drăguță englezoaică în vizită?

– A, e un lucru de așteptat la el, dar nu cred că ai de ce să-ți faci probleme.

– Așa crezi tu?

– Da, amezițiile! râsei, înveselită de tonul lui afectat.

– Nu te supăra prea tare pe bietul de el, ce dacă e așa de afectat?

Cui îi pasă?

– Archie, ai mare dreptate, iar eu mă port prosteste. Dar nu-mi place să fiu o „femeie ascultătoare”. Mă înnebunește, pentru că nu sunt așa.

– Draga mea, știi ce mă înnebunește pe mine? Deja mi-e dor de tine. O să-ți dau telefon sâmbătă să-ți spun că m-am întors, iar duminică ne vedem.

Când mă întorsei în salon, Dougal era singur, pentru că Johnnie se dusesse la Judy. Îi povestii că Archie era la Londra.

– Într-adevăr? Cred că-ți lipsesc plimbările împreună.

– Da, e amuzant, adăugai, povestindu-i că urmează să vină duminică în vizită. Speră să te cunoască.

– Voi fi încântat să-ți cunosc prietenul american.

– Poate că bunicul tău l-a cunoscut pe bunicul de care e atât de mândru.

– Cred că da, răspunse el cu răceală. Calum MacDonald a fost un bărbat de care nepotul lui poate fi mândru. Mă vei scuza dacă mă întorc în birou? Johnnie va veni în curând.

Pentru că băiatul întârzia, încercai să-mi dau seama ce-l deranjase pe Dougal la familia lui Archie. Acesta nu vorbea prea mult despre bunicul lui, dar înțelesesem că fusese unul dintre scoțienii care a reușit să-și creeze o nouă viață în America. Sau

poate că-mi imaginasem că e deranjat, din cauză că eram destul de tristă la gândul că de duminică nu știu dacă-l voi mai vedea pe Archie.

Mă întrebam cât de mult îmi place acest bărbat, dacă-l voi mai vedea la Londra, sau dacă nu-i decât una dintre scurtele relații de vacanță. Îmi doream să nu fie așa, dar încercai să nu mă mai gândesc, din obișnuință. Dacă nu sperii prea multe, nu riști să fii dezamăgit. De ani întregi gândeam așa. Știi prea bine de ce am evitat întotdeauna relațiile de durată, la fel cum făcea și Joe Fenton. Bănuiam că și Archie face la fel, de fapt speram că așa stau lucrurile, pentru că nu voiam să fiu rănită.

Ploaia nu se opri până vineri. Mă simțeam vinovată că mă bucuram la vederea ploii, mai ales când auzeam mormăielile gemenilor, îngrijorați că picnicul se va contramanda. Strigătul de bucurie al lui Johnnie mă trezi sâmbătă dimineață. Era o dimineață minunată.

Doamnei Pringle îi fusese oferită o zi liberă, dar alesese să gătească. Soțul ei era plecat, copiii căsătoriti și, cu toate că prin soț se înrudea cu jumătate din Gairlie, îmi mărturisese că-i era mai ușor să mențină o relație bună cu rudele lui, când le vedea mai rar.

– Nu sunteți din Gairlie, doamnă Pringle?

– O, nu, sunt din Oban, spuse ea, aruncând o privire spre fusta mea, fără să se încrunte ca de obicei. Nu spun că nu aveți picioare frumoase, dar cred că veți îngheța sus pe deal.

Dispăru, întorcându-se cu o pereche de ciorapi lucrați de mână.

– V-ar plăcea să-i purtați?

– Cum nu? Sunt grozavi!

Urma să călătorim în două mașini: eu și Judy cu Dougal, iar băieții cu Maury. Dougal propusese acest lucru „din rațiuni medicale”. Din expresia de pe figura lui înțelesei că acest lucru nu-i plăcea mai mult decât îi va plăcea femeii.

Aceasta întârziase, iar Robin, care făcea drumuri din salon la ușă, se întoarse strigând, cu o voce răgușită:

– Văd mașina ei!

Judy mă trase deoparte.

– Așa vorbește când îi place o femeie, zâmbi ea. Toată dimineța încercat să vorbească la fel ca unchiul Dougal.

– Bietul Robin! I se întâmplă des?

– O, da, e nebun după fete! Băieții sunt atât de previzibili! Johnnie începe și el. Lui îi place de tine, dar nu e atât de înnebunit ca Robin. Desigur, el e mai mic...

– Da, vârsta contează.

Dougal ieșise s-o întâmpine pe Maury. Fata îl privea prin ușa deschisă.

– Crezi că se vor căsători, Elizabeth? mă întrebă ea.

– Nu știu, Judy. Tu ce crezi?

– N-o cunosc prea bine, dar Johnnie spune că e jalnică. E foarte deștept, pentru un băiat.

Maury Valentine arăta minunat în costumul ei albastru. Înaintă spre mine cu mâna întinsă.

– Sunt foarte bucuroasă că Dougal te-a convins să vii cu noi, Elizabeth. Ce norocoasă ai fost! Nici un semn de boală. Arată de parcă ai fi făcut-o deja, cu mult timp în urmă.

– Nu neapărat, răspunse bărbatul în locul meu. Elizabeth poate avea o imunitate naturală, dar să nu riscăm până mâine.

Îmi petrecusem toată dimineța încercând să mă conving că trebuie să-mi placă Maudy. Îmi spusese că antipatia ei nu era decât o impresie de-a mea. Numai că nu era așa. Dougal mă putea păcăli, dar știam foarte bine cum funcționează mintea unei femei. Așteptam să văd cum va reacționa când va afla aranjamentele de călătorie.

– Dougal, dragule, trebuie să mergem în două mașini? Credeam că vom merge împreună! exclamă femeia, privindu-l cu ochii ei frumoși.

– Cred că trebuie să mai avem grijă încă o zi.

– Dacă așa crezi tu, așa vom face, spuse repede, aproape torcând, ca să se dovedească o „pisicuță ascultătoare”. Tu știi cel mai bine. Pornești tu primul?

– Dacă n-ai nimic împotriva...

– Dougal, doar mă cunoști, sunt tradiționalistă, zâmbi ea, privindu-mă printre genele lungi. Cred că Elizabeth găsește acest lucru foarte amuzant. Englezoaicele tinere sunt atât de hotărâte și de... moderne.

Mi se pare mai degrabă că e isterică, îmi spusei. Arăta foarte bine, dar dacă asta voia Dougal de la o soție, atunci o merita.

Profesorul credea că e timpul se plecăm și, pentru că stăpânul vorbise, cu toții ascultăram, ca niște sclavi bine antrenați.

Părăsirăm orașul pe un drum necunoscut mie și începurăm imediat să urcăm. După destul de puțin timp, eram destul de sus ca să vedem dincolo de culmile dealurilor, umbrele albastre ale munților și departe, în stânga, lucirea mării.

Judy stătea în față. Capul lui Dougal se întoarse de câteva ori în direcția apei.

– Sper că vântul nu se va schimba, să aducă acei nori peste zona de țarm.

– Dar ce contează, unchiule? Sunt atât de mici.

– Arată mici pentru că sunt foarte departe. Dacă vântul îi aduce peste uscat și apoi încetează, se vor lăsa peste dealuri ca o pătură groasă. În acest caz, va trebui să ne întoarcem.

– Ar fi îngrozitor! Au, unchiule, au început să-mi pocnească urechile!

– Deja? Nu suntem prea sus. Încearcă să înghiți, se va rezolva. Te simți bine în spate, Elizabeth?

– Da, mulțumesc.

La o curbă mai strânsă, ajunsei să privesc în jos. Închisei repede ochii.

– Ți-e somn, Elizabeth? mă întrebă Dougal.

Uitasem de oglinda retrovizoare.

– Nu tocmai, sunt doar un pic somnoroasă. Cred că nu sunt obișnuită cu altitudinea.

– Da, poate avea acest efect, răspunse el, scoțând niște ciocolată dintr-un buzunar. Luați amândouă. O să vă reechilibreze nivelul de zahăr din sânge.

– A, de aceea ne-a dat Elizabeth dulciuri după ce s-a tăiat Johnnie, interveni fata. Doamna Pringle a spus că s-a simțit mult mai bine, așa cum spusese Elizabeth. Nu-i așa că e foarte deșteaptă, unchiule?

– Da, chiar este, răspunse el cu răceală.

Numai Judy credea că-mi făcuse un compliment.

Capitolul 5

Dougal strânse mai bine curelele rucsacului lui Robin.

– Mergem pe drumul principal, Maudy, apoi folosim cărarea oilor.

Luă coșul pentru picnic, apoi dădu ultimele indicații:

– Gemenii vin cu mine. Robin, tu ai grijă de Elizabeth.

Băiatul făcu o grimasă.

– Și doamna Valentine?

– Dragul Robin, cât e de galant, râse Maudy. Dar nu trebuie să-ți faci griji pentru mine. Unchiul tău știe că mă simt aici ca acasă, iar biata Elizabeth cred că se simte foarte ciudat– neobișnuită cu dealurile.

Privirea pe care i-o aruncă Dougal fu suficientă pentru ca Robin să nu mai spună nimic, mai mult chiar, mă ajută din când în când. Îi urmam pe ceilalți, fără să rămânem prea mult în urmă.

Maury rămase în urmă, aplecându-se spre prăpastie.

– Ai văzut vreodată o astfel de priveliște? mă întrebă ea.

Aruncai o privire în spate.

– Niciodată!

– La naiba, murmură Robin, dacă te mai oprești la fiecare pas, nu mai ajungem niciodată în vârf.

Continuarăm să urcăm. Mâna întinsă a lui Dougal mă ridică peste ultimele stânci, în vârful dealului.

– Cum ajung oile aici? întrebai, cu respirația tăiată.

– Au patru picioare, nu două, răspunse el, apoi mă privi cu atenție. Respiri foarte greu, dar nu te-ai învinetit. Ai avut vreodată probleme cu inima?

– Niciodată. Cred că e din cauza altitudinii.

– Vrei să vezi cât suntem de sus? întrebă el. Întoarce-te.

Eram destul de departe de margine, așa că îndrăznii să privesc.

– O, e ca și cum am sta pe marginea cerului.

Dealul pe care urcasem era cel mai înalt din zonă. În jur, restul dealurilor păreau valuri uriașe pietrificate, care se întindeau spre giganticul munte. Din loc în loc, lacurile apăreau ca pete albastre de culoare. Frumusețea peisajului era copleșitoare.

– O priveliște care merită osteneala, spuse Dougal.

Maudy se apropie, luându-l de mână.

– Totuși, nu poate fi la fel ca aceea din vârful lui Ben, nu-i așa, dragule? întrebă ea.

– Poate că nu, dacă ai putea vedea totul atât de clar. De fiecare dată când am ajuns în vârf, erau nori în jur.

– De fiecare dată? mă întorsei spre el. Dougal, cățăratură în vârful lui Ben Gairlie a devenit un obicei pentru tine?

El zâmbi.

– Fiecare are vechile lui obiceiuri.

Maury nu era foarte amuzată.

– Elizabeth, înainte să mai faci vreo gafă, vreau să te anunț că stai de vorbă cu unul dintre cei mai buni alpiști din Scoția! Nu, Dougal, nu mă poți contrazice, adăugă ea, văzând că voia s-o întrerupă. Charlie Urquhart așa spune. Sunt sigură c-ai auzit de el, nu-i așa, Elizabeth?

– Numai când mi-a spus Dougal cine e.

Mă privi uluită.

– Numai atunci?

Dougal interveni, spunând că n-are de ce să fie surprinsă, pentru că Londra e foarte departe de Gairlie.

Figura ei se luminează imediat.

– Câteodată uit că e altă lume.

Eu nu uitasem, iar gândul că nu mai sunt decât trei zile până la plecare mă făcu să le zâmbesc amândurora, înainte să mă îndrept spre gemeni.

Căutarăm un loc potrivit pentru picnic, undeva la adăpost de vântul care se întetise.

Maury pregătise un picnic excelent, dar tot timpul mesei un vorbi decât cu Robin și cu Dougal. Profesorul se strădui să mă păstreze în conversație dar, de câte ori alegea un subiect la care să particip și eu, ea intervenea cu unul care nu avea nici o legătură cu mine. Acest lucru nu reuși să mă facă să mă simt un oaspete nedorit. După un timp, rămăsei la fel de tăcută ca gemenii.

Robin voia să deseneze, așa că îi ceru voie lui Dougal să coboare până la un prag care oferea o imagine panoramică asupra văii.

– Bine, dar promite-mi că stai pe prag. E destul de larg. Merg să te duc eu.

Sub pretextul că vrea să se plimbe, Maury îl rugă s-o ia și pe ea.

– Cu plăcere, zâmbi bărbatul, întorcându-se. Vântul îi răvășise părul și-i adusese culoare în obraji. Arăta mai tânăr și mai plin de viață decât de obicei. Puteam înțelege foarte bine de ce era femeia atât de legată de el, cu toate că nu era genul meu.

– Mergi și tu, Elizabeth? mă întrebă el.

Pretextai că sunt obosită și rămăsei pe pătură. Imediat mi se alăturară cei doi gemeni. Judy se așază lângă mine, iar Johnnie începu să dea târcoale coșului.

– Hei, nu trebuia să luăm și ceaiul aici? întrebă el.

– Ba da, se întoarse fata spre el. L-am auzit pe unchiul când îi spunea doamnei Pringle că vom lua și ceaiul. De ce?

– Păi nu mai e nimic de mâncare.
– Poate că mai e un coș pe care doamna Valentine l-a lăsat în mașină, intervenii.

Băiatul părea îngrijorat.

– N-am văzut decât un coș.

În clipa în care cei doi se întorceau, Johnnie întrebă repede:

– Celălalt coș e în mașină? Pot să mă duc să-l iau?

– Ceaiul! Oh, Doamne! exclamă Maury, șocată de neatenția proprie.

La fel era și băiatul, pentru că nu mai era nimic în mașină, iar coșul era în holul casei ei.

– Mă duc să-l iau, spuse femeia. Ce prostie din partea mea!

– Nu, spuse Dougal, privind întâi la gemeni, apoi la cer. Nu-mi place să vă las singure, dar vremea nu se va schimba pentru cel puțin încă o oră. O să mă duc să iau eu coșul. Ce spuneți, dragilor? Mergeți cu mine?

– Dumnezeule, da! Un picnic fără ceai e... murmură Johnnie, supărat.

– Îngrozitor, îl completează Judy. Chiar teribil.

După ce-i strigă lui Robin câteva instrucțiuni, Dougal se întoarce la noi, amintindu-i femeii cât de repede se schimbă vremea pe deal.

– La primul semn de schimbare a vremii, coborâți imediat. Nu așteptați. Nu vă abateți de la drum și nu vă veți rătăci.

Maury îi conduse până la drum, apoi se întoarse la mine, învelindu-se într-o pătură.

– Mă simt atât de vinovată că i-am dat bietului Dougal această corvoadă, dar trebuie să recunosc: e mult mai bine fără gălăgia celor mici. Nu ești epuizată după o săptămână cu ei? Bietul meu Dougal arată îngrozitor de obosit! Sau tu crezi, coborî ea vocea, că, una peste alta, merită osteneala?

O privii cu atenție înainte să-i răspund.

– Nu sunt foarte sigură ce vrei să spui. Că merită osteneala dacă vrei să-i cunoști pe gemeni? Dacă da, ai dreptate. Sunt niște copii drăguți, îmi plac foarte mult.

– Ce emoționant! Și isteț. Dougal mi-a spus că ești foarte isteță, spuse ea, zâmbind ironic. Cu toate astea, nu pot să nu-l compătimesc pe Joe Fenton.

– Pe Joe? Îmi pare rău, Maury, dar n-am nici cea mai mică idee ce vrei să spui.

– Draga mea, scutește-mă de figura asta de inocentă, te rog. Sunt femeie, ai uitat? Replicile astea dulcege poate țin la unii bărbați, dar nu mă vor păcăli. De altfel, nici pe Dougal. Știi foarte bine că e vorba despre el.

– Așa crezi?

– Chiar crezi că vei prinde un bărbat atât de inteligent ca el? continuă ea, ca și cum n-ap fi spus nimic. Desigur că e prea politicoasă să-ți spună. Dar, pentru că nu-mi plac tinerele care vor să profite de prietenii mei, cred că e cazul să fac lucrurile în locul lui.

– Cred că ești în stare.

Roși, înfuriată.

– Nu vorbi așa cu mine, fetițo! N-am să suport așa ceva!

– În acest caz, îți propun să schimbi subiectul.

– Oh, nu! N-o să te las să scapi atât de ușor. Cineva trebuie să-ți spună ce cred toți prietenii lui Dougal despre tine, înainte să pleci din Gairlie. Crezi că nimeni n-a observat cum l-ai manipulat, ca să-ți atingi scopurile tale murdare?

– L-am manipulat? întrebai uluită, nevenindu-mi să cred că aud bine.

– Nu te prefacă că n-ai profitat de ospitalitatea lui. E atât de evident! Știai că nimeni nu poate dovedi c-ai avut scarlatină și că Dougal va fi nevoit să-ți ceară să stai la el. Chiar el mi-a spus: avea mâinile legate. Da, foarte inteligent și de înțeleș! Ce e un tânăr doctor ca Joe Fenton pe lângă bărbatul care a moștenit cea mai mare corporație de automobile din Statele Unite?

– Archie MacDonald? Întrebai, neîncrezătoare.

– Nu mai juca teatru! Dar ar fi cazul să te avertizez să nu speri prea mult. Dougal mi-a spus că, dacă își conduce afacerile atât de bine cum o face, înseamnă că Archie MacDonald a moștenit bunul simț scoțian. N-o să fie atât de ușor de prins pe cât crezi– nu mă miră c-a plecat la Londra. Nici n-o să mă mir dacă nu se va mai întoarce. Așa că n-ai de ce să te bucuri.

Eram atât de supărată, încât spusei primul lucru care-mi trecu prin minte:

– Ai uitat coșul intenționat!

Mânia ei crescândă îmi arată că avusesem dreptate.

– Doar nu crezi că, pentru că ți-ai făcut toate planurile, cu toții trebuie să facă așa cum vrei tu! Nu mă miră că Dougal e atât de nerăbdător să te vadă plecată, astfel încât te va duce chiar el la Glasgow! Mi-a spus că ți-a dat impresia că are ceva de făcut, dar nu are. Vrea doar să fie sigur că te urci în tren, adăugă ea, ridicându-se în picioare și aruncând pătura. Mă duc să văd ce face Robin. Presupun că nu vrei să vii?

– Nu vreau.

După ce dispăru din vedere, dincolo de marginea stâncii, îmi dădui seama că mă simțeam destul de rău. Nu mi se mai întâmplase așa ceva vreodată. Mă întinsei pe pătură, închizând ochii. Dacă se întorcea, sper că va crede că dorm. Mă săturasem de Maury Valentine și de ospitalitatea scoțiană. Numai că nu voiam să vadă cât de mult mă afectaseră cuvintele ei, mai ales din cauză că nu voiam să-i îngrijorez pe gemeni.

Încetul cu încetul, reușii să mă calmez. Pentru că femeia părea să mă deteste, nu puteam decât să-mi imaginez că, în mare parte, cele spuse izvorau din răutate. Dar numai o parte.

Îmi amintii reticența lui Archie și ce-mi spusese despre slujba lui și cât de puține îmi spusese despre Calum MacDonald. Reacția lui Dougal când îi vorbisem despre cât de mândru e Archie de bunicul lui, deveni abia acum clară. Probabil credea că americanul se lăudase cu milioanele bunicului lui.

De undeva auzii zgomotul unei pietre care se rostogolea, dar nu mișcai. Era mai convenabil să par adormită.

Hm, îmi plăcuse Archie. Crezusem ce spusese, că se va întoarce mâine. Dar, pentru că n-avusese destulă încredere în mine să-mi spună cine e, oare puteam să-l mai cred? Și Dougal? Gazda mea fermecătoare, care-mi spusese de atâtea ori cât de îndatorat îmi e pentru ajutorul dat lui Judy și lui Johnnie! Oare își imaginase că o infectasem intenționat pe Judy și-l tăiasem pe Johnnie, ca să-mi dovedesc valoarea ca oaspete și să-l cuceresc pe Archie? Sau numai femeia bolnavă de gelozie gândea așa? Mai întâlnisem cazuri de gelozie patologică și știam că pentru ea nu contează că n-are nici un motiv să fie geloasă. Cu toate că arăta mai bine decât mine, eu eram mai tânără...

Oh, Doamne, îmi spusei, cum voi reuși să trec de restul zilei de azi, de mâine și de poimâine? Nu știam, dar soarele părea mai cald și mai plăcut. Mă lăsai cuprinsă de căldura lui. Câteva minute de somn n-aveau ce să-mi strice.

Mă trezii înghețată. Eram singură și, după ce clipii de câteva ori, îmi privii ceasul. Nu era decât două fără zece, iar ceața pe care o pusesem pe seama ochilor mei încă adormiți era foarte reală. Soarele părea îndepărtat și mult mai mic.

Era o ceață subțire și, neștiind prea multe despre vremea pe munte, nu-mi făcui probleme. Nu uitasem ce sfat îi dăduse Dougal lui Maury la plecare, iar geanta ei era încă pe pătură. Bănuiam că era cu Robin. Aerul devenea din ce în ce mai rece și, cu toate că vântul era mai slab, încă bătea. Probabil Maury știe că această ceață se va risipi în curând, altfel ne-ar fi spus să coborâm. Poate că mă urăște, dar cuvântul lui Dougal e literă de lege pentru ea— cel puțin până când va fi sigură c-a pus mâna pe el.

Mai așteptai câteva minute, apoi mă ridicai să văd despre ce e vorba. După câțiva pași descoperii că vântul își schimbase direcția, bătând dinspre vest și aducând o mulțime de nori albi deasupra dealurilor.

Ce se întâmplă? Maury nu vede norii?

În cele câteva secunde în care analizai vremea, soarele dispăru și norii transformă vârful dealului într-o insulă. În ciuda cuvintelor lui Dougal, repeziciunea schimbării mă luă prin surprindere. Bine, dar dacă norii au ajuns atât de repede aici, ar trebui să treacă la fel de repede. Cu excepția cazului în care vântul se oprește.

Era timpul să reacționez. Mă îndreptai spre locul în care dispăruse femeia și privii cu grijă peste margine. Nu era nici urmă de Maury, dar zăream umerii lui Robin. Numai Dumnezeu știe unde poate fi femeia, dar băiatul pare adormit. Mi se părea foarte periculos să doarmă acolo, atât de aproape de margine. Îl strigai, fără să ridic prea tare vocea, să nu se sperie. Era destul de greu să mă întorc la poalele dealului, dar îl aveam pe Robin care să mă ajute. Strigai din nou, dar degeaba. Cu mare grijă, fără să privesc în jos, coborâi până la pragul pe care stătea. Norul care mă înconjurase era atât de dens, încât numai când eram lângă locul în care trebuia să stea băiatul, observai că nu era decât jacheta lui, așezată pe un bolovan. Lângă acesta erau carnetul pe care desenase și creioanele.

Mă simții cuprinsă de panică. Îmi amintii de zgomotul de cădere pe care-l auzisem. Dacă fusese el? Mă lăsa pe burtă, încercând să privesc în jos, la marginea pragului. Nu vedeam nimic. Dealul părea înconjurat într-o pătură albă, iar vântul nu mai bătea deloc. Strigai, dar nu-mi răspunse nimeni.

Nu-mi rămânea decât să mă întorc pe platoul din vârf. Voi fi în siguranță acolo și, dacă Robin e cu Maury, aveam mai multe șanse să ne întâlnim acolo. Dacă reușesc să ajung sus.

Îmi era frig și-mi era frică, fiind foarte conștientă de îngustimea pragului. La un pas înainte, alunecam doi înapoi, iar de câteva ori era să-mi pierd echilibrul. După o jumătate de oră de încercări disperate, trebui să mă recunosc învinsă. Cel mai bine era să mă așez, cu spatele la peretele dealului. Era destul de devreme. La un moment dat, vântul poate să înceapă să bată din nou, iar norii se vor risipi.

Luai jacheta lui Robin peste haina mea, ridicând ambele gulere. Abia putui să-mi zăresc ceasul, care era trei fără douăzeci. Robin nu putea să fie decât cu Maury. Era imposibil să-l lase singur, după ce spusese Dougal. Pe prag, așezată, eram în siguranță. N-aveam nevoie decât de răbdare. Îmi repetam că e devreme, dar minutele treceau repede, iar lumina începea să scadă. La început mi se păru doar că se întuneacă, dar în câteva secunde eram înconjurată de un întuneric dens. Aerul era rece și umed, iar fiecare respirație începuse să mă doară.

Amorțisem, dar n-aveam curaj să mă mișc mai mult decât să mă ridic, cu mâinile pe peretele dealului, încercând să-mi mișc picioarele. Cu toate că mă aflam pentru prima oară înconjurată de ceața de pe un deal, eram prea obișnuită cu viața în ceturile Londrei, ca să știu cât e de ușor să-ți pierzi simțul de orientare. Dacă mă îndepărtam de peretele dealului, riscam să mă îndrept într-o direcție greșită.

În întuneric, știind cât de aproape sunt de margine, ajunsei de multe ori în pericolul să fiu copleșită de panică. Ca să nu cedez, recitai cu voce tare toate poeziile pe care mi le aminteam.

Timpul încetă să mai conteze. Știam că era imposibil să fiu găsită pe întuneric. Îmi aduceam aminte că auzisem despre acea misiune de salvare care fusese ținută în loc de ceață.

Când eram aproape amorțită în întregime, auzii un sunet. Nu știam ce era, de undeva venea, dar strigai tare:

— E cineva acolo?

Spre mirarea mea, auzii răspunsul, care sosea la mine ca prin vată.

— Elizabeth! Unde ești?

Nu recunoscui vocea și nici un puteam să spun dacă vine de deasupra sau de dedesubt. Rezistai impulsului de a mă repezi înainte.

– Sunt pe prag. Cine e?

– Dougal, răspunse vocea, pe care eram acum capabilă s-o recunosc. Sunt pe platoul de deasupra. Ascultă-mă cu atenție și fă ce-ți spun. Vreau să stai acolo unde ești. Înțelege?

– Da.

– Ești rănită? Ai căzut?

– Nu, dar l-am pierdut pe Robin!

– E în siguranță, cu Maury. Cobor la tine, așa că vorbește în continuare, ca să mă orientez după vocea ta. N-o să-mi vezi lanterna decât când voi fi foarte aproape, dar vorbește în continuare și nu te mișca! Da?

– Da. Ai grijă...

– Voi avea.

Îl ghidai, până când o rază de lumină mă orbi și Dougal mă prinse de umeri.

– De ce-ai coborât aici? Dacă n-ai căzut, de ce n-ai urcat imediat pe platou? De când ești...

Vocea lui se opri brusc. Reușise să-mi ia pulsul, în timp ce vorbea.

Capitolul 6

Simțeam ceața în creierul și în oasele mele, dar vorbeam fără să mă opresc. Îi povestii despre jacheta lui Robin și despre spaima prin care trecusem. Unele cuvinte erau dezarticulate. Observând, spusei:

– Dougal, nu sunt amețită. N-am băut nimic.

– Știu, răspunse el, iar ceva îmi atinse buzele. Bea niște lapte condensat.

– Uh, nesuferit gust. Chiar trebuie să beau?

– Da, sigur. Hai, Elizabeth, șopti el, obligându-mă să beau. Așa, ce fată cuminte.

Chicotii, ca o fetișcană.

– Mulțumesc, doctore.

– Cu plăcere.

În lumina lanternei, văzui că zâmbea.

– Trebuie să stai jos, până scot cele necesare din rucsac. Apoi o să te încălzesc.

– Cum? Vrei să faci focul?

– Nu acum. Am câteva pături cu mine.

Mă înveli în două pături, apoi într-un sac de dormit. Îmi dădu ciocolată și lapte. Nu eram foarte interesată de ce se întâmpla,

pentru că mă simțeam plutind. Nu era o senzație neplăcută. Nu mai aveam memorie și nici griji. Dacă Dougal mi-ar fi propus să mă arunce de pe stâncă, nu mi-aș fi făcut probleme, pentru că eram sigură că pot să plutesc. El se învârtea în jurul meu, până când se opri din nou lângă mine.

– Te voi muta mai aproape de perete, Elizabeth.

– De ce? Întrebai, cu toate că nu-mi păsa, dar mi se părea politicos să întreb.

– Îți va fi mai cald acolo, Nu, nu te mișca, o să te duc în brațe, așa învelită.

– În brațe? Nu crezi că sunt cam mare?

– Nu atât de mare cât crezi, zâmbi el, ridicându-mă în brațe și punându-mă lângă peretele de stâncă. Nu-ți da capul pe spate, te poți lovi. O să te simți mai bine imediat.

Îmi susținui capul, sprijinindu-l de umărul lui. Eram prinsă între corpul lui și perete. Imediat, începui să mă încălzesc. Întinse mâna și-mi atinse fruntea.

– Da, e mult mai bine. E timpul pentru o ceașcă de ceai cald.

– Cald? Nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar e o idee îngrozitoare.

– Da, nu-i așa? zâmbi el. Nu, stai cuminte, mă descurc.

Îmi ridică bărbia și mă ajută să beau din sticlă. Câteva picături de ceai mi se scurseră pe gât.

– Oh, îmi pare rău. Stai să te șterg cu batista. E mai bine?

– Da, mulțumesc. Dougal?

– Da?

– Ai fi o asistentă medicală minunată.

– Și mi-aș inunda pacienții cu ceai?

– Cu doar câteva picături? Eu am scăpat un lighean întreg peste o pacientă.

– Înțeleg, dădu el din cap. A făcut pneumonie?

– Nu, dar a rămas prietenă cu mine. Îmi trimite felicitări la fiecare sărbătoare. În schimb, asistenta principală de la secția

ginecologie îmi spune, de fiecare dată când mă vede: „Soră Wade, să nu scapi ce ții în mână”. Desigur că imediat îmi scapă. A devenit un reflex. Ca bunele tale maniere.

– Crezi că sunt un reflex?

– Nu sunt o parte fundamentală a ta? Dacă, de exemplu, mă ridic și-ți dau o palmă, n-ai spune: „Îmi pare rău, Elizabeth” înainte să-mi dai și tu o palmă?

– Ești convinsă că te-aș pălmuî?

– Nu acasă la tine. Aici, zâmbii eu. Aici ești diferit.

– Chiar așa?

– Da, aici ești chiar uman.

– Da?

– Da. Nu spun că nu ești o gazdă model, dar ești mult mai draguț când îmi verși ceai pe gât. Oh, Doamne! exclamai, dându-mi seama ce spun. N-ar trebui să spun toate astea. Te-ai supărat foarte tare?

– Îngrozitor de tare. Data viitoare când vrei ceai, să ții singură sticla.

Creierul meu reîncepuse să funcționeze, chiar dacă o făcea foarte încet.

– Dougal Grant, tu îmi faci pe plac. Mă întrebam de ce nu-mi dai ceai fierbinte, ci doar călduț. Apoi mi-am amintit: cei expuși la frig nu trebuie să fie tratați cu alimente fierbinți și nici cu vorbe dure.

– Îți pui diagnosticul singură? zâmbi el. E o reacție tipică de asistentă medicală.

– Și de doctor!

– Ai dreptate.

– Am dreptate și în cazul diagnosticului?

– Da, dar nu e vorba despre un caz grav, pentru că nu e o noapte foarte rece și ai și avantajul vârstei și sexului.

– Avantajul biologic al grăsimii subcutanate?

– Nici acela nu e unul de neglijat. Dar nu mă refeream la asta. După cum cred că știi deja, cu toate că femeile au masă musculară

mai puțină, din punct de vedere fizic sunt de departe sexul cel mai puternic și mai bine echipat mental pentru supraviețuire.

– Acum parcă ești profesorul nostru de medicină. Dar nu mi-am dat seama că gândești așa. Tot timpul uit că ești profesor. Presupun că ții cursuri. Ești bun?

– Din nefericire, nu, răspunse el, amuzat. Sunt prea agitat, iar când sunt agitat devin pompos și plictisitor. Dacă subiectul mă interesează, pot să-mi uit starea de agitație, dar vorbesc prea repede. De asemenea, n-am deloc răbdare cu proștii, ceea ce e un mare dezavantaj.

– Nu te-aș fi crezut nerăbdător, dar te înțeleg. Am văzut și la St. Martha astfel de persoane. De aceea ai ales un domeniu atât de diferit pentru specializare?

– S-ar putea să fi fost un motiv subconștient. Conștient, am ales această specializare în bolile tropicale pentru că mă fascinează. Îmi place munca de cercetare.

– Și să scrii manuale? intervenii eu, povestindu-i despre studiile pe care le citisem. Foarte impresionant, profesore.

– Mă bucur că ești de această părere.

– Dar ar trebui să ai barbă și câteva excentricități. N-ai nici una?

– Câteva. Numai că, pentru că sunt un scoțian sălbatic, le țin în întuneric. Hai să mai mâncăm niște ciocolată.

– Ți-e frig? îl întrebai, ridicând bărbia. Părul meu îi atinse fața. Dougal, ce îngrozitor din partea mea! Abia acum îmi dau seama că ești un paravan pentru mine, împotriva vântului, dar că n-ai un sac de dormit. Cred c-ai înghețat.

– Nu. Uite, simți mâna mea pe față? Aceste haine sunt pentru alpiști, izolate termic.

După ce mâncărăm ciocolată, mă ajută să mă așez mai bine și, folosind rucsacul ca o pernă, mă ridică destul de mult ca să stau confortabil în brațele lui. Pentru că mă obișnuisem cu situația, nu mi se părea ciudat că mă ținea în brațe. Părea atât de natural și rațional să nu irosim căldura corpurilor noastre.

Îmi adusei aminte de ceilalți.

- Spuneai că Robin și Maudy sunt în siguranță?
- Da.
- Ce li s-a întâmplat?
- Maury și-a terminat țigările și a crezut că mai are în mașină. Robin s-a dus cu ea să le ia. Se pare că te-au lăsat adormită și credeau că vremea n-o să se schimbe.
- Da, am adormit. Mi se făcuse cald.
- Era din cauza schimbării direcției vântului. Din nefericire, ea n-a observat decât prea târziu. Hotărâse să se plimbe cu Robin pe drumul pe care veneam, ca să ne întâmpine. Erau pe drum când s-a schimbat vântul. Cu toate că nu s-a născut în Highlands, Maudy știe destule despre deal ca să-și dea seama că, dacă s-ar fi întors să te caute, însoțită de un băiat neexperimentat, n-ar fi făcut decât să adauge doi pe lista de rătăciți. A făcut singurul lucru posibil: a continuat să coboare. Erau la jumătatea dealului când i-am găsit. În Gairlie era puțină ceață, dar sunt sigur c-au ajuns acasă în siguranță.
- Dougal, când ți-ai luat echipamentul de alpinism?
- Când am ajuns acasă și-am văzut că vântul se schimbă. Din nefericire, drumul a fost îngreunat de ceață. Când am ajuns prima oară pe platou, era deja întuneric. Apoi am înconjurat dealul și m-am întors pe cealaltă parte. Nu mă așteptam să te găsesc aici. De aceea a durat atât de mult. Mi-ai auzit strigătele?
- Nu, dar nici nu ascultam. Nu credeam că voi fi căutată într-o noapte atât de cețoasă. N-ați contramandat căutarea pe Ben din cauza ceții?
- Ba da, dar acesta nu e Ben.
- Din punctul meu de vedere, ar putea să fie..
- De ce nu mi-ai spus că ți-e teamă de înălțime?
- Cred c-am fost lașă.
- A fost greu pentru tine să urci în această dimineață?
- Unele părți. Merită, pentru că e grozav de frumos, dar aș fi vrut să nu fi dus la blocarea noastră aici.

– Dacă n-ai fi coborât aici, ar fi trebuit să rămânem pe platou. De fapt, acest prag, fiind mai adăpostit, e mai bun din mai multe puncte de vedere.

– E drăguț din partea ta că spui asta, dar...

– Nu e drăguț, e adevărul.

– Dar de ce nu ne puteam întoarce? Tu ai urcat pe întuneric.

– Cunosced aceste dealuri la lumina zilei, dar pe timpul nopții am un respect sănătos pentru ele. Îmi asum din când în când riscuri calculate, dar să încercăm așa ceva în această noapte ar fi prea periculos. În alpinism, sunt momente în care trebuie să acționezi și momente în care trebuie să aștepti. Acesta face parte din a doua categorie. Te deranjează?

– Nu acum, dar nu-mi surâdea perspectiva de a aștepta singură, răspunsei. N-am mai fost atât de înspăimântată în viața mea.

– Te înțeleg.

După câteva clipe de tăcere, îl întrebai de ce face alpinism. Când îmi răspunse, vocea lui era blândă și muzicală.

– Dealurile sunt marea mea plăcere— sau ar trebui să spun dragoste. În liniștea lor pot să gândesc. Alpiștiții nu vorbesc prea mult, unii nu vorbesc deloc. Cred că fac alpinism pentru că iubesc liniștea și fiecare frumusețe a dealurilor: cerul, păsările, vremea schimbătoare... N-aș spune că sunt în căutarea pericolului, dar aș minți dacă n-aș recunoaște că starea de permanență alertă se adaugă la frumusețea peisajului. Am început cu escalada, adăugă el, după o clipă de tăcere.

– Acum nu mai faci escaladă?

– Ba da, dar am depășit dorința de-a ajunge în locuri periculoase și inaccesibile. Mă bucur de orice ascensiune.

– Erai foarte tânăr când ai început?

– Mai mic decât Johnnie. Aveam vârsta lui Robin când tata și Charlie Urquhart m-au luat pentru prima oară pe Ben, după multă pregătire.

Vocea lui era plină de afecțiune.

– Ții foarte mult la acest munte, nu-i așa?
– Cred că da. A fost primul munte pe care am urcat, iar alpinistii simt pentru primul munte cam același lucru ca pentru prima prietenă. Alții pot fi la fel de buni, sau mai buni, dar nu-l poți uita pe primul.

– Deci nu dorești doar să cucerești cât mai mulți munți.

– Nu, deși cunosc alpinisti care fac asta. Din punctul meu de vedere e foarte periculos. Cred că alpinismul trebuie făcut de plăcere. Charlie Urquhart e atât de convins de acest lucru încât, dacă descoperă printre membrii școlii lui genul acesta de alpinisti, îi refuză. El știe foarte bine despre ce e vorba. Cred că e cel mai bun din Scoția și printre primii trei din lume, adăugă el. Îmi pare rău că nu l-ai cunoscut, e un om minunat.

Îmi înăbușii un căscat.

– N-ar fi trebuit să te țin trează cu poveștile mele, spuse Dougal repede. Ar fi trebuit să mă oprești. Nu e nimic mai plictisitor decât să fii forțat să ascuți pe cineva vorbind despre pasiunea lui.

– Mi-a făcut plăcere, recunoscui. Numai că mă simt atât de bine— e cald și confortabil, adăugai, căscând din nou. Dougal, îmi pare rău.

– Nu spune prostii, mai bine dormi.

Aș fi vrut să-i spun să continue, dar eram prea adormită.

Când mă trezii, era deja lumină. Ceața era argintie și-i umezise părul, genele și barba lui Dougal. Mă ținea încă în brațe și zâmbea.

– Ai avut un somn bun.

Clipii des.

– Tu ai dormit vreun pic?

– Destul, mulțumesc.

Se ridică, aruncând o privire prin ceață.

– Răsăritul soarelui va împrăști ceața. O să bem niște ceai, să mâncăm niște ciocolată și apoi să ne gândim să plecăm. Cum te simți?

– Foarte bine, mulțumesc!

Era o minciună, dar speram că îmi voi reveni. Îmi simțeam pieptul prea strâmt, iar fiecare respirație îmi provoca o durere ascuțită. Dacă n-aș fi fost bolnavă în urmă cu doi ani, aș fi dat vina pe altitudine, pe crampe musculare, sau pe ambele. I-aș fi povestit lui Dougal, dacă nu mi-aș fi adus aminte ce aflasem cu o zi înainte. Chiar dacă urma să ajung la Londra cu dublă pneumonie, tot voiam să plec din Gairlie la data stabilită.

Soarele răsări în câteva minute, împrăștiind ceața în multe curcubee multicolore. Dealurile apărură, scăldate de razele soarelui, strălucind ca niște bijuterii. Îmi ținui respirația, copleșită de frumusețea peisajului. Dougal observă reacția mea.

– Da, e o priveliște care merită să ți-o amintești, nu-i așa, Elizabeth?

– E de necrezut!

– Da, zâmbi el, ridicându-și brațele deasupra capului, ca și cum ar fi vrut să întâmpine răsăritul soarelui.

Era un gest primitiv și, cu toate că era neras, cu părul răvășit și cu hainele boțite, îmi păru minunat. Mă gândii la noaptea trecută și la cum se purta cu mine acasă. Da, de necrezut, dar nu știu dacă merită să-mi amintesc. Respirai adânc, încercând să-mi dau seama ce simt pentru el, dar durerea ascuțită mă împiedică să mă mai gândesc la orice altceva.

Dougal făcea bagajele.

– Trebuie să plecăm, pentru c-am rugat-o pe Rosie să-l anunțe pe sergentul Cameron la secția de poliție dacă nu ne întorcem. Dacă nu suntem jos în scurt timp, Alec Cameron îl va lua pe Charlie din pat, să vină să adune bucățile care-au mai rămas din noi, adăugă el, privindu-mă. Mai ai probleme cu repirația?

Știam că nu pot să-l mint, așa că aleasei să-i spun jumătate de adevăr.

– Dumnezeu, da! Frica mă sufocă, așa că fii amabil să te uiți în altă parte. Mi-e teamă de stânca aceea, spusei, arătând spre locul pe unde încercasem să urc.

– Chiar așa? întrebă el, îngenunchind lângă mine. Dă-mi încheietura, te rog.

– Ar trebui să am un puls ridicat, e de vină adrenalina.

Privirea lui era calmă, profesională. Îmi puse mâna pe frunte, apoi mă rugă să stau liniștită până când fixează frânghia.

– Rămâi acoperită cu pătura. E destul de răcoare.

Urcă pe perețele abrupt cu ușurință și agilitate și fixă frânghia. La întoarcere, nu se folosi de ea.

– Ar fi bine să te dezmoștești puțin, spuse el, ajutându-mă să mă ridic.

Îmi simțeam picioarele moi, de vată și mă bucuram de mâinile lui, care mă sprijineau. Mă străduii să glumesc, spunându-i că o să fiu în regulă când circulația mea va primi mesajul.

– Sunt sigur, zâmbi el, legând un capăt al frânghiei în jurul taliei mele. Vezi această coardă? E nouă și poate suporta fără probleme mai mult de trei ori greutatea ta. N-ai cum să cazi, înțelegi?

– Da. Mulțumesc.

După ce verifică din nou nodurile, continuă să-mi explice:

– Mai adaug o legătură de siguranță. Nu trebuie decât să mergi în sus, în timp ce eu te trag. Nu te uita în jos și nu-ți face probleme dacă simți că-ți alunecă picioarele, pentru că n-o să te las să cazi.

Îmi puse mâinile pe umeri, într-un gest liniștitor.

– Ești gata? mă întrebă.

Dădui din cap.

– Nu va dura mult, zâmbi el, ajungând foarte repede în vârf.

Într-adevăr, nu dură mult, chiar dacă mie îmi părură ore întregi. Când ajunsei pe iarba de pe platou, desfăcu legătura de siguranță, apoi se dădu un pas înapoi, privindu-mă cu atenție.

– Stai unde ești, Elizabeth și recapătă-ți respirația. După ce-ți revii, te rog să-mi spui ce e cu durerea din piept.

– Dougal, nu te mai agita, nu-i decât altitudinea de vină.

– Când ai urcat nu era la fel. Unde simți durerea? De când o ai? Ai mai simțit-o vreodată? Încearcă să inspire adânc. Poți?

– Oh, Dumnezeuule, încetează! strigai, supărată. Ce dacă mi-am pierdut un pic suflul? Și tu ai fi la fel dacă ai fi fost agățat de capătul unei frânghii. Nu sunt obișnuită, nu sunt un „highlander”, dar nu trebuie să-mi amintești asta tot timpul. Cu toate că-ți sunt recunoscătoare pentru că m-ai salvat, aș vrea să încetezi să mă bați la cap. Știu că-mi vrei binele, dar nu mai suport.

Mă privea fără vreo urmă de emoție.

– Îmi pare rău că simți acest lucru...

– Mai scutește-mă! Mă simt destul de prost fără să mă faci să mă simt și mai prost cerându-ți scuze pentru lipsa mea de maniere.

– Nu trebuie să-mi spui că te simți rău. Nu vreau decât să știu de ce.

Eram prea nervoasă ca să mai fiu precaută.

– Probabil că e de vină sensibilitatea mea. Mi se mai întâmplă.

Mă privi cu atenție.

– Sensibilitate? De la ce?

Ajunsesem prea departe ca să mai dau înapoi, așa că-i spusei adevărul.

– Doamne Dumnezeu! De ce nu mi-ai spus asta mai de mult? Ești asistentă. Nu ți-ai dat seama... se întrerupse brusc, respiră adânc și continuă pe un ton calm, profesional. Nu mai contează. Probabil că n-ai vrut să strici picnicul. Nu-ți face griji, după câteva zile în pat și un tratament cu antibiotice, vei fi ca nouă.

Mânia mea ajunsese la apogeu.

– Nu vreau să stau câteva zile în pat! Nu vreau decât să mă întorc la Londra. O să mă simt mai bine când vom ajunge jos și... mă întrerupsei, auzind un strigăt.

Patru bărbați alergau spre noi. Nu i-am recunoscut pe trei dintre ei, dar primul era Archie. Uitând de frânghia din jurul taliei, alergai în brațele lui larg deschise.

– Archie, ce mult mă bucur să te văd!

– Și eu mă bucur să te văd, iubito! Draga mea, m-ai speriat. Acum te simți bine?

Deschisei gura să spun că mă simt bine, dar nu reușii decât să încep o serie epuizantă de tuse. Archie mă bătu pe umăr și încercă să desfacă nodul frânghiei care se târa după mine. Cu toate eforturile lui, nu reuși.

Dougal se apropie.

– O să mă ocup eu, domnule MacDonald.

Desfăcu repede nodul, apoi începu să strângă frânghia. Era din nou rigid și se prezentă lui Archie cu răceală, apoi se întoarse spre mine.

– Îmi pare rău, Elizabeth, dar cred că și domnul MacDonald e de acord că trebuie să ajungi la spital. Sunt sigur că ai deja temperatură, adăugă el, apoi aruncă o privire spre ceilalți bărbați. Bună dimineata, Charlie, Andrew, Tam. V-ați trezit devreme.

Charlie Urquhart era un bărbat solid, scund, cu o figură arsă de soare și umeri largi.

– Da, Dougal, e o dimineată minunată pentru o plimbare pe munte.

– Da, chiar așa, murmură profesorul. Văd c-ați adus o targă. Multe mulțumiri.

– Cu plăcere, răspunse bărbatul, care mă îmi aruncă o privire de expert. Mașina așteaptă jos.

Ceilalți bărbați desfăcură targa pe care o aduseseră cu ei.

– Luați loc, domnișoară.

– Muțumesc, dar n-am nevoie să fiu cărată. Pot să merg.

– Nu, spuse Dougal cu hotărâre. Stai jos, Elizabeth.

Bărbații își priviră picioarele în tăcere.

Archie îmi aruncă o privire rugătoare.

– Profesorul Grant e medic, draga mea. Cred că știe ce e mai bine pentru tine.

Coborâi dealul pe targă. O oră mai târziu, eram în spitalul din Gairlie, într-un cort cu oxigen, sub supravegherea medicilor.

Capitolul 7

Găseam viața în acel cort foarte liniștită. Pe de o parte pentru că mai fusesem într-unul, pe de alta datorită meseriei mele. Nu aveam rude apropiate și, din această cauză, nu mă simțeam izolată, așa cum se întâmpla cu acei pacienți care îi priveau pe cei dragi urmărindu-i cu neliniște prin pereții transparenți.

În mometele de luciditate, îmi dădeam seama că sunt cât de poate de bolnavă, dar gândul că sunt în pericol de moarte nu mă obseda. Nu era prima oară când mă simțeam așa, iar cei din jurul meu își cunoșteau meseria. Așa că mă lăsați pe mâinile lor. Fețe necunoscute mă urmăreau zilnic prin pereții transparenți și voci pe care nu le auzisem niciodată îmi dădeau indicații pe care le urmaam fără să protestez.

În acele zile, nu era decât o figură familiară care mă urmărea: Dougal. Câteodată eram conștientă că sunt în spitalul din Gairlie, altă dată eram sigură că sunt la Londra. O dată i-am făcut semn lui Dougal să se apropie și l-am întrebat dacă venise la Londra să-i facă o vizită lui Joe. El se apropiase ca să-i aud răspunsul:

- Am vorbit cu el, îți trimite cele mai bune urări. Cum te simți?
- Cam adormită, dar mi-e bine.

Arăta ciudat, părea mai bătrân și era nebărbierit. Prezența lui era aproape permanentă, ca a asistenților care aveau grijă de mine: Wee Gordon, un tânăr roșcat și vesel, care zâmbea de fiecare dată când mă vedea și domnul Cameron, un bărbat înalt, foarte slab și cu o figură severă. Asistenta șefă era doamna Kilsyth, o femeie solidă, cu păr alb și foarte conștiincioasă. Avea mâini puternice și grele și mânua seringă ca pe un harpon, dar nu-ți puteai face griji că va administra medicamentul greșit sau într-o doză nepotrivită. Dacă voia să-i facă unui pacient o baie, reușea să-l spele chiar cu riscul pierderii unui strat de piele. De când devenise șefa departamentului, rata recuperării pacienților era excepțională. Știam și de ce: nici un bolnav n-ar fi îndrăznit să moară în saloanele ei.

Când îmi revenii suficient ca să stau de vorbă cu ea, aflai că avea o părere foarte bună despre asistentele pregătite de St. Martha.

Ca bolnavă, eram foarte ascultătoare și dormeam aproape tot timpul. Medicul care avea grijă de mine, MacAlistair, mă lăuda că sunt cea mai mare somnoroasă din spital.

Deseori când mă trezeam, îl găseam stând pe scaunul de lângă mine.

– Nu te agita, draga mea. Mă odihnesc un pic. Vrei să te ridici puțin din pat? Foarte bine, n-o să le deranjăm pe surori. Stai să te ajut.

Mă ridică ușor, de parcă aș fi fost o păpușă.

– Credeai că ești grea? Nici măcar n-ai greutate, domnișoară Wade, în curând trebuie să începem să te hrănim, dacă nu vrem să dispari. Îmi aduci aminte de una dintre fiicele mele, Isobel. Și ea e la fel e slabă. E la școală, la Edinburgh. O să-ți arăt într-o zi o fotografie cu ea.

– Mi-ar plăcea foarte mult, doctore.

– Ai grijă ce spui, domnișoară Wade, sau mă voi întoarce cu un vagon de fotografii ale copiilor. Soția mea spune că sunt îngrozitor de plictisitor când vine vorba despre cei patru copii ai noștri. Ce doctor aș fi să te vindec de o boală și să te omor de plictiseală!

Era un medic foarte priceput și un om bun. Îmi plăcea foarte mult și mă bucuram când îi auzeam vocea puternică și accentul scoțian.

Într-una din zile, după ce mă asigurase că mă voi vindeca foarte repede, se întoarse spre ușa care se deschisese.

– Oh, nu mai aduce flori, soră! Ce pacient avem: o asistentă medicală sau o vedetă pop?

Sora Craig intrase cu un buchet de narcise.

– Și Wee Gordon m-a întrebat același lucru, doctore. Se gândește să-i ceară domnișoarei Wade un autograf, răspunse ea, adăugând încă un plic la cele de pe noptiera mea. Sunt de la domnul MacDonald... din nou.

Archie era încă în Gairlie și, când nu-mi trimitea flori și bomboane, îmi scria bilete. După cum spunea sora, în fiecare zi îl bătea la cap pe doctorul MacAlistair ca să-i dea voie să mă viziteze. Numai că medicul rămânea ferm pe poziție. Eram mulțumită de decizia lui de a nu lăsa vizitatori la mine, mai ales în ziua în care încercase să mă vadă Maury. Îmi era dor de Archie, dar nu voiam să înfrunt încă lumea.

Dougal rămăsese singurul meu vizitator, care-mi aducea flori și dulciuri de casă, pregătite de doamna Pringle. Abia după ce cortul fusese îndepărtat, o întrebai pe sora Craig de ce el fusese lăsat să mă viziteze. Mă împrietenisem cu ea, așa că nu mă sfii s-o întreb.

Mă privi câteva clipe, părând jenată.

– Ai uitat cu ce se ocupă profesorul, Elizabeth?

– Nu văd ce legătură are, doar nu sufăr de o boală tropicală, răspunsei uimită, dar îmi dădui brusc seama despre ce era vorba. Desigur! Pentru că n-am nici o rudă apropiată în viață, asistenta șefă din St. Martha a jucat rolul acesta pentru mine, iar acum i-a cerut lui Dougal s-o facă, din moment ce eram oaspetele lui. Bietul Dougal! Ce povară trebuie să fiu pentru el!

– Mie nu mi se pare că are această părere, spuse asistenta.
– Haide, draga mea! Cu toate că e mult prea politicos să recunoască asta, cred că găsește această veghe la căpătâiul meu extrem de plictisitoare. Ai întâlnit vreodată un doctor care să nu fie înspăimântat de inactivitate? Eu nu.

– Elisabeth, te rog să nu uiți că nu erai doar oaspetele lui, dar ai venit în Gairlie să-i faci o favoare. Nu pretind că profesorul s-a bucurat să stea lângă tine, dar cred că se simte responsabil pentru tine. Doar erai în grija lui!

– Da, împreună până când moartea ne va despărți! mormăii.
Ea începu să râdă.

– Ești răutăcioasă, Elisabeth!
Se auzi o bătaie în ușă.

– Uite, m-ai ținut de vorbă! strigă asistenta. Cred că e profesorul și patul tău arată tare boțit!

– Relaxează-te, îl facem împreună. Dar ce contează, m-a mai văzut în pat.

– Te-a mai văzut? O, vrei să spui aici, la spital, zâmbi ea, îndreptându-se spre ușă. Îmi pare rău că v-am făcut să așteptați... dumneavoastră sunteți, domnule MacDonald! V-a dat voie domnul doctor?

– Da, răsună vocea doctorului MacAlister de pe culoar. Dar numai zece minute, nici unul în plus!

Archie intră ezitând, apoi mă luă în brațe, sărutându-mă cu afecțiune.

– Dragă mea, cum te simți? Spune-mi doar atât.

– Mult mai bine, mulțumesc. Mulțumesc și pentru flori și pentru dulciuri. Tu ce faci?

Asistenta trăsese un fotoliu aproape de pat înainte de a ieși, dar el se așeză lângă mine.

– Bine, zâmbi Archie, luându-mi mâinile în ale lui. Elisabeth, am atât de multe să-ti spun, dar am promis doctorului să nu întârzi prea mult, așa că trebuie să mai aștept. Ești de acord?

Răsuflai ușurată. Pe moment, nu trebuia să înfrunt nici o situație complicată.

– Da, cred că-mi place să fiu tratată ca o floare fragilă. Tu ce-ai mai făcut?

– M-am plimbat... am pescuit...

– Nu mi-ai spus dacă ai rezolvat acea problemă sau dacă ai fost nevoit să te duci din nou la Londra.

– Am stat aici, răspunse el, ezitând. Ai idee cât mai trebuie să stai în spital?

– Nici cea mai mică idee. Uite de ce e rău să fii pacient: nimeni nu-ți spune nimic.

Folosisem acest clișeu intenționat, iar replica își atinse ținta. Archie se îmbujoră.

– Ești supărată pe mine?

– Am fost.

– Nu mai ești?

– Doamne, spusei obosită, nu mai știu nici eu. Acum nu știu decât că mă bucur să te văd. Chiar ești milionar?

– Da, putred de bogat.

– Bravo ție.

Rămase tăcut, jucându-se cu degetele mele.

– Nu mă întrebi de ce ți-am ascuns acest lucru? Întrebă într-un târziu.

– De ce să mă mai obosesc? E evident.

– Așa crezi?

– Nu-i așa?

– N-aș putea spune asta, Elizabeth, ridică el privirea. Draga mea, n-ar trebui să vorbim despre asta. Te-ai făcut atât de palidă, iar eu i-am promis medicului că n-o să te obosesc. Îmi pare rău, adăugă el, ridicându-se. Să chem pe cineva?

– Archie, nu fi prost! E normal să fiu palidă, am stat atât de mult într-un spital. Stai jos și nu te mai purta ca și cum aș muri sub ochii tăi.

– Ești supărată pe mine, spuse el cu tristețe. Crezi că n-am încredere în tine.

Eram prea obosită să mai cred ceva. Nu-i spusei, pentru că eram sigură că va striga medicul.

– E în regulă, Archie. Să nu mai vorbim despre asta.

Când sora Craig veni să-l dea afară, încă își cerea scuze.

Dougal îmi făcu vizita de dimineață când încă dormeam, așa că-mi lăsă un bilet în care-mi spunea că-i duce pe gemeni la o plimbare prin Inverness și că va veni pe seară să mă vadă.

Sora din tura de noapte, care-mi spusese deja că nu suportă asistentele ca paciente, veni să mă anunțe că profesorul Grant vrea să mă vadă. Mă întrebă:

– Cred că nu vrei să-ți îndrept pernele, nu-i așa?

– Nu, mulțumesc.

– În acest caz voi lăsa... făcu o pauză, deliberat. Chiar voiam să te întreb, Wade. Profesorul Grant e rudă cu tine?

– Nu.

– Păi nu e cea mai apropiată rudă?

– Ține locul ei.

– De ce?

Nu fusese în spital când fusesem adusă, așa că-i explicai cum stau lucrurile.

– Ce interesant!

Nu mai cunoscusem pe nimeni care să reacționeze așa și, în mod ciudat, mă amuză.

– Da, cred că poți spune și așa.

Femeia ridică din umeri.

– În acest caz, o să-i spun să intre.

– Mulțumesc.

După ce intră, Dougal aruncă o privire în urma ei.

– Am supărat-o cumva venind atât de târziu?

Îi spusei că sora Smith suferă de o boală specifică asistentelor din tura de noapte, un fel de demență și-l întrebai cum a fost plimbarea prin Inverness.

Înțelese că vreau să schimb subiectul și în următoarele minute îmi povesti despre copii și cât e de mândru Robin că a început cursurile de alpinism.

Se ridicase să plece, când îi mulțumii pentru că ținea locul rudei mele apropiate.

– A fost ideea ta sau a șefei mele din Londra?
– A mea, cu toate că m-am consultat cu șefa ta. Sper că nu te deranjează.

– Nu, dar aş fi vrut să nu te împovărez cu aceste responsabilități.

– Aş fi fost la fel de preocupat de starea ta, chiar dacă nu mi-aş fi luat această responsabilitate. Speri că știi asta, nu-i așa?

– Da, dar în acest caz, fiind prea departe de Londra ca una dintre cunoștințele mele să vină aici, chiar n-aveai de ales. Ba nu, mă întrerupsei, văzându-i expresia. Aveai. Dacă stau să mă gândesc, cunosc persoane care ar fi găsit o cale de ieșire. Dar nu un cetățean responsabil, așa cum ești tu.

Îmi mișcai umerii, pentru că pernele care alunecaseră păreau niște saci de nisip.

Dougal se apropie de pat și mă privi, cu brațele încrucișate.

– Cu toate că sunt recunoscător pentru cuvintele tale frumoase, trebuie să-ți amintesc un fapt: cetățenii responsabili sunt așa pentru că le place să fie responsabili. Sau, cu alte cuvinte, puternici.

– Ai un complex al puterii, Dougal?

– Prefer să-mi spui „cetățean responsabil”, zâmbi el cu autoironie. Oricum, înseamnă că urmăresc și propriile scopuri, nu doar pe ale tale. Iar acum, pentru că am aprobarea ta a statutului meu temporar de „rudă apropiată” și pentru că mi se pare că nu stai confortabil, o să-ți aranjez pernele. Nu cred că vrei s-o chemi pe acea tânără nesuferită.

– Nu trebuie, Dougal, stau bine. De ce spui că e nesuferită?

– Uți că am mult mai multă experiență în spitale decât tine? Oricum, am făcut destule paturi, mai ales în Africa, acolo unde nu aveam ca asistent decât pe verișorul vrăciului. Haide, nu încerca să contrazici doctorul, drăguță, adăugă el, strecurând un braț sub brațul meu și ridicându-mă cu grijă.

Mă sprijini de pieptul lui în timp ce aranja pernele, apoi mă lăsă ușor pe spate.

- Gata. E mai bine?
- Grozav, mulțumesc. Am dreptate, ai fi o asistentă pricepută. . . nu ți-am mai spus asta sus, pe deal?
- Ba da, zâmbi el. Sunt un bărbat plin de talente.

Îmi adusei aminte de zilele petrecute în casa lui, de noaptea pe deal și de răsăritul soarelui. Avea multe talente, dar era păcat că trebuia să trec prin momente atât de neplăcute ca să descopăr. Dar, oricât de mult se schimbase, un lucru rămăsese același: mă făcea în continuare să mă simt neatrăgătoare. Acest lucru mă deranja, deși nu la fel de mult ca înainte, pentru că eram prea obosită. Preferam să-l văd pe Archie, care mă făcea să mă simt femeie. Vizitele lui Dougal erau chiar plăcute, dar nu m-ar fi deranjat dacă n-ar mai fi venit. Știam că eram egoistă și nerecunoscătoare, dar bolnavii își permit acest lucru.

După plecarea lui, adormisem destul de repede, dar sora Smith mă trezi pentru laptele cald și pastilele de seară. Rămăsei câteva minute trează, privind în gol și gândindu-mă la Dougal și la Maury, ca și la cuvintele ei.

Capitolul 8

Semnul „Vizitele interzise” de pe ușa rezervei mele dispăru și restul pacienților de pe culoar și unele dintre asistente veniră să mă viziteze, făcându-mi urări de sănătate și compătimentându-mă că trebuia să stau singură într-o rezervă. Le asigurai că n-aveam nimic împotriva rezervei și le servii cu dulciuri. Stăturăm de vorbă despre boli și descoperii că știau mai multe despre boala mea decât mine. Mă sfătuiră să nu mă obolesc degeaba să-l conving pe doctorul MacAlistair să mă lase să cobor din pat.

— Până nu e sigur, nu te va lăsa să stai în altă parte decât în pat numai când se schimbă lenjeria. Dar te recuperezi bine. Poate că, într-o săptămână, vei fi pregătită pentru o plimbare până la capătul culoarului.

Avuseseră dreptate.

Diminețile deveniseră pline de viață. Rezerva mea era loc de întâlnire când se făcea coadă la baie, când se mai dorea o ceașcă de ceai sau când voiau să se ascundă de sora Smith. Paciente erau mai înțelegătoare cu ea decât eram eu.

— Nu neg că muncește foarte mult, spuse domnișoara Ferguson, din salonul doi.

Își cunoaște meseria, cu toate că nu-și face timp pentru cineva care nu e pe moarte. N-are nevoie decât de un bărbat.

– Așa e, aprobară celelalte. Ai mare dreptate.

– Nu sunt destui bărbați în Gairlie? Întrebai.

– Ba da.

Eram în mijlocul unei bârfe amuzante, când domnișoara Donald bătu ușor la ușa întredeschisă.

– Mai e loc pentru o persoană, doamnelor?

Întotdeauna, prezența celorlalte mă bucura. Domnișoara Donald avea șaiszeci și opt de ani și fusese învățătoare. Din acest motiv, pentru ea toată lumea avea între șapte și unsprezece ani. Era o femeie subțire, tăcută, mai degrabă timidă, iar sosirea ei transforma întotdeauna conversația într-una decentă, cu toate că suferea de curiozitatea celor singuri.

Intră zâmbind.

– Ce mai face mica noastră englezoaică? Ai dormit bine?

I se făcu loc și acceptă o prăjitură. O întrebai cum se simte.

– Mă cam înțepă operația, dar mă așteptam să fie așa.

Fusese operată de ceea ce ea numea „o mică ocluzie intestinală”, dar, din descrierea ei, înțelesesem că era vorba despre un cancer în fază avansată. Nu-i spuseseam ce cred pentru că eram sigură că știa deja. Locuia singură, pentru că prietena de aceeași vârstă cu care împărțise locuința murise în urmă cu două luni.

Îmi admiră florile.

– Ai admiratori generoși— pe bună dreptate! L-am văzut pe domnul MacDonald ieri pe hol. E un tânăr fermecător, cu toate că... ei, bine, e atât de american!

Aș fi vrut să-i spun cuiva cât mă amuza pasiunea scoțienilor pentru tot ce e scoțian, dar nu prea aveam cui. Singura persoană posibilă era Dougal. Cu toate că aveam o relație nouă, mult îmbunătățită, mă îndoiam că va fi la fel de amuzat ca mine. Oricum, Archie era persoana pe care Dougal n-o amintea niciodată. Dacă stăteam să mă gândesc, nici despre Robin și Maury nu spunea nimic.

În această dimineată, avusei o vizită neașteptată. Doamna Pringle sosi în hainele ei cele mai bune, cu o prăjitură cu fructe și tot felul de dulciuri. Intră încet, cu timiditate, mă privi și izbucni în plâns.

– Oh, draga mea! Cât ești de palidă și de slabă! Nu cred că te hrănesc bine!

Îmi luă câteva minute s-o calmez și s-o asigur că nu sunt nici ținută să flămânzesc, nici pe patul de moarte.

– Ce se mai întâmplă la Achnagairl? Spune-mi tot!

Își șterse lacrimile cu dosul palmei.

– Robin e încă la școala lui Charlie Urquhart, îi place foarte mult. Gemenii sunt cu profesorul la plimbare. El are ceva de făcut pentru doamna Valentine, pentru că e plecată la Inverness și a fost o prietenă atât de bună a biete domnișoare Catriona. Oh, exclamă ea, reîncepând să plângă, îmi aduci aminte atât de mult de ea! Profesorul spune că ești în afara oricărui pericol– te simți într-adevăr mai bine?

– Mult mai bine! Sunt încântată că lui Robin îi place la școala de alpinism.

– E mult mai mult decât merita nesocotitul de el, după ce a neglijat cuvintele unchiului lui și a cauzat această teribilă tristețe care s-a abătut asupra casei noastre! Gemenii au fost atât de îngrijorați! Johnnie era mai tăcut decât un șoricel, iar Judy nu s-a atins de nici un măr. Nici măcar de unul!

Cuvintele ei mă făcură să lăcrimez.

– Bieții de ei! Îmi pare atât de rău...

– Nu e vina ta, domnișoară Elizabeth, știu foarte bine! Nu e locul potrivit, c-aș avea destule de spus! exclamă ea, indignată. Unui oaspete de-al casei să-i fie pusă în pericol viața – așa cum spune profesorul– e de neimaginat, chiar dacă n-a fost cu intenție! Hm, doamna Valentine! Aș avea destule de spus despre ea, dar mă abțin.

Așadar, nici ea n-o plăcea pe Maury mai mult decât mine. Interesant.

– Doamnă Pringle, poate că n-ar trebui să te întreb asta, dar chiar crezi că se vor căsători? Sau e numai imaginația mea?

Mă privi gânditoare.

– Oh, profesorul nu-mi spune astfel de lucruri. Nu spun că n-ai dreptate sau că sunt surprinsă. Când un bărbat deștept își pierde capul după o față frumoasă, poate să se comporte la fel de nebunește ca un băiat îndrăgostit pentru prima oară. Atracția fizică e de vină!

O privii uimită.

– Așa să fie?

– Da, sunt sigură. Pe mine nu m-a afectat niciodată, dar am văzut câte necazuri poate aduce...

Plecă după câteva minute, promițând să se întoarcă și străduindu-se să nu adauge: „dacă vei fi încă printre noi”. Sora Craig o conduse, apoi se întoarse.

– Ce faci, Elizabeth? întrebă ea.

Mă întinsesem în pat, punându-mi mâinile pe piept, cu ochii închiși. Deschisei un ochi, întrebând:

– Ce crezi, de stejar sau de ulm?

– Ți-a făcu deja măsurătorile?

– Săraca, sunt sigură că se duce să comande coroana. A, e foarte supărată de relațiile intime. Spune că sunt la baza tuturor relelor.

– Da? Amintește-mi să-i spun și iubitului meu, n-o să-i placă deloc. Ce vrei ca desert? Orez cu lapte sau salată de fructe?

Sora Smith avea liber, iar înlocuitoarea din tura de noapte era opusul ei în toate privințele. Era o femeie solidă, amabilă, care credea în calitățile terapeutice ale ceaiului tare și fierbinte. Își făcea tura încălțată într-o pereche de papuci de casă de culoare roz, pe care de multe ori uita să-i schimbe dimineța. Pentru că asistenta șefă, doamna Kilsyth, era împotriva acestui lucru, pacienții se înțeleseseră să-i amintească doamnei Lewis să-și ia pantofii. Cu toții țineam la ea, chiar dacă vorbea uneori foarte tare și trântea diverse

lucruri, zgomotele trezindu-te în toiul nopții. Cu toate că sora Smith era mult mai atentă, pacienții dormeau mai bine știindu-se supravegheați de sora Lewis.

Să fiu pacientă într-un spital străin era o experiență cu totul nouă pentru mine. Chiar dacă fusesem bolnavă în St. Martha, făceam parte dintre asistente. Acum eram o pacientă, chiar dacă știau cu toții cu ce mă ocup. Înțelegeam cum se simt pacienții, cât de strânsă e legătura dintre ei și de ce consideră amabilitatea ca fiind cea mai importantă calitate a unei asistente. N-aș fi schimbat-o pe sora Lewis cu nici una dintre asistentele super-calificate din St. Martha. De altfel, chiar dacă știam cât e de bun specialistul de acolo, preferam ca Hamish MacAlistair să aibă grijă de mine.

Dougal îmi dădu multe amănunte despre personalul spitalului într-una dintre vizitele lui. Era tura sorei Lewis și amândoi beam ceai.

– Ceaiul nu te ține trează? mă întrebă el.

– Niciodată.

– Avantajul de a fi asistentă?

– Nu, n-are nici o legătură. Nu mă întreba de ce, știu foarte bine că dintotdeauna ceaiul a fost considerat un stimulent, dar sora Lewis te poate face să dormi, chiar dacă ai băut doi litri. E cea mai bună asistentă pe care am cunoscut-o.

– Sunt de acord, răspunse Dougal, și Hamish are aceeași părere. Era de gardă când ai fost adusă în spital. Îți amintești?

– Nu prea, totul era încețoșat.

Dornică să schimb subiectul, îl întrebai despre spital, iar el îmi dădu multe amănunte despre personal, clădire și pacienți. Îmi vorbi și despre elicopterele care erau folosite ca ambulanțe, întrebându-mă dacă le-am auzit aterizând.

– Uneori, când bate vântul. Sora Craig spune despre ele că sunt foarte „trendy”.

– Da, „trendy”, „cool”, „ca lumea”, ca să nu mai spun „super”.

Începui să râd.

– Văd că Judy te-a educat bine.
– Nu numai Judy, îmi zâmbea el. Sunt recunoscător, e întotdeauna folositor să-ți lărgesci vocabularul. Se poate dovedi foarte util când voi ajunge în Anglia.

– Ți-e teamă că vei avea probleme să înțelegi „localnicii”?
– Sunt convins. N-aveam nici o idee cât de departe de lume sunt, după anii petrecuți în străinătate, până când n-ați venit tu și copiii. Băieții, mai ales Robin, îmi păreau destul de schimbați, dar nu-mi dădeau impresia că sunt foarte diferiți de cum eram la vârsta lor. Poate un pic mai deschiși. Dar tu și Judy, clătină el din cap, zâmbind în continuare, dacă sunteți tipice pentru generația voastră, nu sunteți doar o nouă generație, ci aproape o nouă specie.

– Hei, Dougal! Nu sunt de vârsta lui Judy, iar tu nu ești chiar atât de bătrân.

În timp ce vorbeam, îmi adusei aminte că gândisem același lucru. Într-un fel, eram surprinsă să aflu că avea aceeași părere.

– Acum pari cu doi ani mai mare decât Judy, iar eu simt că am o sută de ani. Știi ce m-au pus să fac monștrii aceia gemeni toată după-amiază?

Încă râdeam de descrierea unei după-amieze plăcute la pescuit cu cei doi gemeni, când sora Lewis sosi să-l conducă afară, zâmbind aprobator.

– Profesorul e un vizitator bun pentru un bolnav, spuse ea mai târziu, când îmi aduse medicamentele. Când pleacă te lasă arătând mai bine, așa cum trebuie să facă un bun vizitator.

Da, avea dreptate, după plecarea lui mă simțeam întotdeauna mai bine, pentru că nu mă împovăra cu nici o problemă și nu spunea nimic deranjant. Era plăcut fără să exagereze și nu stătea mai mult decât era cazul. Un vizitator model, îmi spusei, făcând o grimasă. Mă atașasem destul de mult de el, dar mi-ar fi plăcut să nu-mi facă tot timpul pe plac.

Îmi adusei aminte discuția cu Maury, zâmbind cu ironie. Neglijența de care dăduse dovadă se întorsese împotriva ei.

Doamna Pringle n-o suporta, iar simțul datoriei de care dădea dovadă Dougal îl forțase să devină sprijinul meu oficial. Archie, în loc să mă evite, mă inunda cu flori, bomboane și cuvinte frumoase.

Dar toate acestea nu mă atingeau prea mult. Eram mai interesată de soarta pacienților, prietenelor mele: starea domnișoarei Donald, biopsia doamnei Ferguson, sau cum se simțea Christine, pacienta de treisprezece ani din rezerva patru, pe care n-o văzusem încă, dar despre care aflasem de la restul pacienților.

În această dimineață, vizitatoarele mele erau paciențe: doamna Burns și doamna Mackenzie, care mă țineau la curent cu starea fetei.

— Biata de ea, arată atât de rău. Și părinții ei sunt atât de nefericiți, e singurul lor copil.

Sora Lewis intră, deschizând ușa cu obișnuita energie.

— Ce e cu fețele astea lungi?

— Ne gândeam la biata Christine, spuse doamna Mackenzie. Mă întristează să văd un copil bolnav.

— Așa e, răspunse sora Lewis, e destul de bolnavă, dar se simte mai bine.

— Da? exclamarăm cu toatele.

— Nu se simte mai rău decât ieri, iar acesta e un semn bun. În cazul copiilor, când încep să se recupereze, o fac foarte repede. Domnișoară Wade, stai jos și lasă-mă să fac eu patul! Poate să mă ajute doamna Mackenzie, iar dumneata, doamnă Burns, ar fi bine să-ți faci baia. Nu uita că astăzi pleci acasă și vei avea o zi obositoare. Sunt sigură că nu vei sta departe de bucătărie. Odihnește-te cât mai poți, altfel vei fi înapoi cu o criză de ulcer și nu pot să-ți promit că va fi la fel de ușoară ca asta.

La prânz, doamna Burns se întoarse să-și ia la revedere și ne strânseserăm mâinile, urându-ne sănătate.

După-amiază, primii vizita lui Archie. Părea gânditor și-mi era teamă că va spune lucruri pe care să nu-mi doresc să le aud.

— Elizabeth, vreau să-ți spun ceva.

— De bine sau de rău? întrebai, încercând să mă pregătesc.

El zâmbi cu tristețe.

– Nu e chiar atât de rău, dar nu e nici de bine. Trebuie să te părăsesc din nou. Voi zbura la Londra astăzi. Nu vreau să plec, dar n-am de ales. Arăta atât de trist, încât îmi părea rău că mă simțeam ușurată.

– Probleme în industria automobilelor?

Aprobă cu un semn din cap.

– Îmi pare rău că trebuie să te las singură, spuse el, apropiindu-se de mine. Ți aduci aminte acea discuție pe care am avut-o mai de mult și pe care a trebuit s-o întrerupem?

– Da, dar trebuie să continuăm? Are rost?

– Cred că da, răspunse el, mângâindu-mi mâna. Aș spune că-ți datorez acest lucru. Vrei să mă ascuți?

– Ești sigur că asta vrei?

Răspunsul lui fu simplu:

– Te vreau pe tine. Nu-ți face griji, nu trebuie să-mi spui că nu-i tocmai ce vrei acum, îmi dau seama de fiecare dată când te ating. Trebuie să am răbdare până când îți vei reveni.

– Mulțumesc pentru înțelegere. Sper că simți la fel ca mine.

– Simt că trebuie să-ți explic de ce voiam să te cunosc. Și de ce nu ți-am spus de la început despre situația mea materială. Cred că... ezită el, cred că mi-a fost teamă.

– Teamă că nu voi dori decât banii tăi?

Mă privi în ochi.

– N-ar fi fost prima oară. Speram să nu se întâmple în cazul tău, dar mi-era teamă dintr-un motiv care ți se va părea nebunesc.

– Lasă-mă să judec singură.

– Ei, bine, îți amintești că ți-am spus că ultima oară când am fost în Scoția m-am oprit la Edinburgh?

– Da.

– Acolo, am întâlnit o fată. Semeni atât de mult cu ea, de parcă ați fi surori. Chiar ai același accent. Și ea era asistentă. Ce coincidentă, nu-i așa?

– Da, răspunsei, curioasă. Continuă.

– Eu aveam douăzeci de ani, iar ea avea douăzeci și unu. N-a fost o pasiune trecătoare, Elizabeth, chiar o iubeam, adăugă el, apoi făcu o pauză. Pentru că eram răsfățat și toată lumea mă iubea, nu-mi puteam închipui că ea n-o va face.

– Nu te iubea?

– Nu-mi iubea decât banii.

– Oh, ești sigur?

– Da, mi-a spus chiar ea. Într-o seară, am fost la o petrecere și a băut cam mult. Eu nu mă simțeam foarte bine, așa că n-am băut deloc. Petrecerea era undeva afară din oraș, iar la întoarcere ne-am oprit la un popas, să stăm de vorbă. Atunci mi-a spus. Eram atât de furios! Afară ploua foarte tare, iar eu conduceam prea repede, șoptii el, străbătut de un fior. N-am văzut camionul decât când ne-am ciocnit. M-am trezit în spital. Nu mi-au spus decât a doua zi.

Asultam încremenită.

– A murit? șoptii.

– Da, și-a fracturat gâtul când s-a lovit de parbriz.

– Îmi pare rău.

Dădu din cap cu un aer absent.

– Cu toții s-au purtat frumos cu mine. Au spus că șoseaua era udă, că era întuneric și poate că mașina mergea cam repede, dar, pentru că nu băusem și nici un depășisem viteza legală, am fost considerat nevinovat.

– A fost un proces?

– Doar o formalitate. Tatăl meu i-a vizitat pe părinții ei, care s-au purtat foarte frumos.

– Cred că știau c-ai iubit-o.

– Chiar am iubit-o, Elizabeth.

Plecă după câteva minute. Sora Craig intră în salonul meu, mă privi cu asprime și agăță din nou la ușa semnul „vizitele interzise”. Eram recunoscătoare pentru acest lucru, pentru că-mi luă foarte mult timp să nu mă mai simt ca fantoma unei fete al cărui nume nici măcar nu-l știam. Mă întrebai cât va dura până când Archie va înceta să mă vadă așa. Dacă va înceta...

Capitolul 9

Problemele lui Archie îl ținură la Londra mai mult decât crezuse inițial. Îmi dădea telefon regulat, plângându-se că e departe, încât mă întrebam dacă nu protestează cam prea des.

Începusem să cred că acest timp departe de el era ceva foarte bun. Cu toate că nu-mi plăcea să-i ofer un umăr pe care să plângă, nu aveam energia s-o fac. Acum, că-și deschisese porțile inimii, cred că-i era greu să le închidă. Speram că această pauză îl va ajuta s-o facă.

Îmi aduceam aminte de cursurile de psihiatrie care erau foarte importante la St. Martha. Profesorul, un mare adept al teoriilor lui Freud, te avertiza cât e de greu să nu te implicii emoțional când îngrijești un bolnav. Desigur, toate colegile mele erau sătule de teoriile lui, dar trebuia să recunoaștem că era un profesor bun, chiar dacă găsea la baza tuturor problemelor un substrat sexual.

Doamna Pringle ar fi fost de acord cu ideile psihiatrului. Acum îmi doream să fi fost mai atentă la cursurile lui. Nu voiam să risc, considerând sentimentele pentru Archie mult mai puternice decât erau. Poate că el făcea această greșeală și era sigur că vrea să mă ia

de soție. Numai că n-aveam de gând să mă căsătoresc, fără să fiu sigură că-l iubesc pe viitorul meu soț, doar de dragul siguranței materiale.

Mă hotărâsem că nu-l vreau pe Archie ca soț și eram mândră de decizia mea, când primii vizita domnișoarei Donald, care mă anunța că urma să fie mutată în alt spital.

Stăturăm de vorbă până când Wee Gordon intră, aducându-mi telefonul și punându-l în priză.

– A, dacă aștepți telefonul tânărului tău admirator, mai bine plec.

– De obicei sună ceva mai târziu, interveni Gordon, rânjind.

– Nu știi dacă va avea timp în această seară, n-am stabilit să-mi dea telefon.

– O să sune, știu eu, îmi făcu tânărul cu ochiul. Are destui bani pentru asta.

Domnișoara Donald mă întrebă dacă nu-mi era dor de Londra și dacă nu eram nerăbdătoare să mă întorc.

– O să mă bucur să mă întorc la lucru. Sinceră să fiu, nu mă bucur prea tare de ce va urma după ce plec de aici. Voi fi dusă într-un hotel al spitalului, în care sunt îngrijiți medicii și surorile medicale în timpul convalescenței. Pentru că sunt obișnuită, ca și dumneavoastră, să fiu independentă, nu-mi prea convine acest lucru.

Ea zâmbi cu blândețe.

– Avem multe în comun, așa că sper că nu te va deranja un sfat: nu fi prea independentă. Anii trec atât de repede și curajul tinereții se duce. Dar ce spun eu? Te vei mărita curând. Pot să te întreb, spuse ea, cu ochii strălucind, e într-adevăr nepotul lui Calum MacDonald?

N-aveam inima s-o dezamăgesc. Avusese atât de puține în viață și nici n-avea prea mult de trăit.

– Da.

Suspină satisfăcută.

– E ca o poveste!

Rămase câteva clipe tăcută, apoi șopti:

– Draga mea, trebuie să-ți mărturisesc că sunt plăcut surprinsă de viața în spital. Înainte de a veni, îmi era teamă, credeam că nu voi găsi decât tristețe și urâtenie. Dar lumea e atât de drăguță... îmi va părea rău când va trebui să plec de aici...

Telefonul de pe noptieră începu să sune.

– Dragul domn MacDonald! Te las să vorbești cu el în liniște. Ne vedem dimineată.

Archie era foarte prost dispus: afacerea nu mergea foarte bine, la Londra ploua, petrecuse o jumătate de oră într-un ambuteiaj și era sigur că răcise. Îi sugera să facă o baie fierbinte, să ia două aspirine cu suc de portocale și să se ducă devreme la culcare.

– Mulțumesc, dar nu sunt sigur că va avea efect. Când răcesc, mă simt foarte rău. Tu ce faci? Vreau să aud numai vești bune!

Îi povestii ultimele bârfe din spital, fără să spun nimic despre mutarea mea în acel hotel din Londra. Gândul acesta mă întrista. Gordon veni să ia telefonul și era însoțit de Dougal.

– Profesorul așteaptă de mai mult de zece minute, domnișoară Wade.

Îi cerui scuze lui Dougal, iar el răspunse că profitase de aceste minute să stea de vorbă cu Hamish MacAlistair și cu prietena mea, domnișoara Donald.

– Cred că MacAlistair ți-a spus că zbori la Londra doar peste cadavrul lui?

Zâmbii ușor.

– Da. Și, pentru că am nevoie de aprobarea lui pentru a-i liniști pe cei de la St. Martha, n-am decât să-l ascult.

– Cred că știi că nu e foarte mulțumit că vrei să pleci imediat după ieșirea din spital într-o călătorie atât de lungă. De ce nu aștepti câteva zile, în care să stai la mine? Ești binevenită oricând, iar doamna Cameron și doamna Pringle sunt acolo, încercând să îndepărteze urmele „dezastrului”. Ce părere ai?

Fusesem sigură că va face această propunere, încă din clipa în care doctorul își manifestase nemulțumirea că vreau să plec imediat. N-aveam de ales. Chiar dacă nu-mi crea niciodată probleme, fiecare vizită pe care mi-o făcea se adăuga la lista datoriilor. Repetasem în gând de câteva ori răspunsul pe care urma să i-l dau.

– E foarte amabil din partea ta, Dougal, dar cred că trebuie să mă duc direct la Londra. O să merg dintr-un spital în altul, pentru că sunt sigură că asistenta șefă va aranja să fiu consultată din clipa în care pun piciorul în St. Martha. Nu vreau să exagerez, la urma urmei trebuia să fiu aici doar o săptămână.

Pentru prima oară, cedă fără să spună nimic.

– Înțeleg ce simți dar, în cazul în care te răzgândești, oferta rămâne deschisă.

– Mulțumesc foarte mult.

– Cu plăcere.

Rămaserăm tăcuți câteva clipe, apoi începurăm să vorbim despre copii. Era ultima lor zi de vacanță, așa că-l întrebai ce voia să facă.

– Dacă va fi vreme bună, vreau să-i duc să vadă concursurile care se țin la școala de alpinism. Gemenii sunt foarte încântați, iar Robin speră să ia „Medalia Începătorului”. După concurs se organizează o petrecere de rămas-bun. Pentru că acest concurs începe devreme și durează toată ziua, mi-e teamă că nu voi ajunge să te văd decât destul de târziu.

– O, dar nu te mai obose. Ai destule de făcut mâine, din câte se pare.

– Nu-i nici o oboseală, răspunse el cu politețe. Voiam să știi că voi întârzia.

Îl privii cu atenție. Pentru prima oară de când mă internasem în spital, era încordat și rigid.

– La ce oră se termină petrecerea?

– La nouă. A doua zi devreme, copiii vor face bagajele și vom pleca. O să-i duc până la Londra, unde îi așteaptă tatăl lor și vin

înapoi cât pot de repede, răspunse el, ridicându-se de pe scaunul pe care stătea. Cum merg afacerile lui Archie MacDonald la Londra?

Eram uimită.

– Era destul de supărat când m-a sunat, dar cred că merg destul de bine.

Nu puteam să nu-mi iau revanșa:

– Ce face Maury?

– Bine, mulțumesc.

– E tot la Inverness?

– Se întoarce mâine.

– Vrea să vadă concursul?

– Cred că da, ca jumătate din Gairlie.

– Sper că va fi vreme bună.

– Mulțumesc. Acum trebuie să plec. Sper că vei avea o noapte liniștită și o zi bună.

– Sunt sigură că va fi așa. Mulțumesc pentru vizită.

– A fost plăcerea mea.

Părea din nou bărbatul pe care-l cunoscusem la Achnagairl, făcând plecăciunea obișnuită.

Nu știam în ce zi voi fi externată, dar eram sigură că sunt vindecată. Din acest motiv, devenisem neliniștită. Așa că gălăgia de pe culoar mă făcu să ies să văd despre ce e vorba. Sora Craig încărcă un cărucior cu păaturi și lenjerii curate. Le numărai.

– Trei bolnavi noi? Dar salonul tău e plin!

– Da, este, așa c-am pus două paturi de urgență și-am transferat-o pe doamna Spearn în rezerva doi.

Mă uitai la ceas.

– Ar fi trebuit să fi ieșit din tură de patruzeci de minute.

– Da, dar o ajut pe sora MacInnis să pună cele două paturi. Cât timp o mută ea pe doamna Spearn, eu fac paturile.

Știam cât de mult durează să faci patul singură, așa că întrebai:

– Nu pot să te ajut? Mi-ar prinde bine mișcarea.

Mă privi cu severitate.

- Nu fără acordul doctorului MacAlistair.
- Aproape alergai spre cabinetul medicului. El scria ceva la birou.
- A, tu ești. De ce ești atât de departe de salonul tău?
- Vă rog, pot s-o ajut pe sora Craig să facă trei paturi?
- Mă privi cu atenție.
- Ești neliniștită?
- Da.
- E un semn bun. Dar n-ai voie decât atât astăzi, ai înțeles?
- Mulțumesc.

Ajunsei în salonul în care era sora Craig, spunându-i că am permisiunea doctorului să ajut.

A doua zi, o ajutai pe sora Smith să facă paturile din salonul ei. Când mă întorsei în rezervă mea, deja câteva paciente mă așteptau.

Domnișoara Donald refuză prăjitura pe care i-o oferii, pentru că nu se simțea foarte bine.

– Niște înțepături, atâta tot. Cred că e gândul că trebuie să mă mut, spuse ea.

Doamna MacPherson, operată de apendicită, spuse că simte înțepături de câte ori se mișcă.

– Mă compătimește oare familia mea? Nu. Spun cu toții: „nu-i decât o operație de apendicită”. Vă spun, doamnelor, data viitoare când aud pe cineva spunând „doar o operație de apendicită”, o să fie crimă! ne asigură ea, luând încă o bucată de prăjitură cu fructe. Știți ce mi-a spus doctorul Stewart? „Doamnă MacPherson, nu-i chiar atât de grav, de ce nu vă îndreptați când mergeți?” Ce știe el? Are încă apendicele întreg. La urma urmei, cum poate cineva cu fizicul meu să se îndrepte mai mult, oricum arăt ca o scândură! Oare baia mea e gata? se întrebă ea, ridicându-se de pe scaun, ținându-se de operație. Au, uite, iar mă înțepă copcile drăguțului Stewart. Nu e un băiat rău, dar mi-ar plăcea să-mi încerc și eu acul pe pielea lui!

Domnișoara Donald zâmbea, iar doamna Jamieson întrebă cu uimire dacă doamna MacPherson se oprește vreodată din vorbit.

– Cred că nu s-a oprit decât sub anestezie, când dormea, răspunse domnișoara Donald. Ne-a făcut pe toate să râdem în salonul de chirurgie. Cu toatele suntem de acord că... se opri brusc, ținându-și respirația.

Doamna Jamieson sări de pe pat.

– Domnișoară Donald, vă simțiți bine? Sunteți atât de palidă!

Femeia era mai mult decât palidă. Alunecă de pe scaunelul pe care stătea, dar o prinsei la timp, întinzând mâna spre soneria da la capătul patului.

– Doamnă Jamieson, mă ajutați s-o pun în fotoliu?

Încercai să-i iau pulsul, când intra sora Smith, aproape alergând.

– Ce v-a apucat să sunați așa? întrebă ea, apoi se opri, văzând femeia inconștientă. Se aplecă asupra ei, apoi ne privi pe rând. Ați stat prea mult în picioare, doamnă Jamieson. Întoarceți-vă în pat.

– Nu vă pot ajuta?

– Mă descurc. Dacă am nevoie, mă ajută Wade.

Scoase trusa de urgență, făcându-i domnișoarei Donald o injecție.

– Trebuie să-l chemăm pe doctorul MacAlistair. Ce s-a întâmplat?

– A făcut o criză. N-are puls.

– Ajută-mă s-o pun în pat. N-avem prea mult timp la dispoziție, așa că încerc s-a resuscitez aici. Nu arată deloc bine. Te rog, cheamă-l tu pe medic.

După ce-o urcarăm în pat, sora începu masajul cardiac, iar eu alergai să-l aduc pe medic.

Toate eforturile fură în zadar. Mult mai târziu, când de pe patul meu fuseseră luate lenjeria și salteaua, doctorul se apropie de mine.

– Vino și stai pe scaun. Vreau să-ți vorbesc.

Mă apropiai, așezându-mă în fața lui.

– După cum știi prea bine, Domnul s-a îndurat de o femeie singură și bolnavă. Nu mai avea nici o speranță, cancerul ajusese în

metastază. Nu voiam s-o mutăm decât pentru că aveam nevoie de pat pentru cazurile de urgență. Poate n-ar trebui să spun asta, dar cred c-a fost mai bine că n-am reușit s-o resuscităm. O aștepta un adevărat iad.

– Cred că și ea ar fi fost de aceeași părere. Nu voia să plece, a fost fericită aici.

– Da, și ținea foarte mult la tine. Prezența ta a fost un sprijin pentru o femeie singură, adăugă el, privind la patul gol. Știi că nu sunt paturi libere în care să te mut, poate cel mult să fac schimb între tine și alt pacient. Dacă simți că nu poți să mai stai aici, poate reușesc să pun un pat în alt salon. Nu mi-ar plăcea acest lucru, pentru că ai nevoie de aer curat.

Primul meu impuls după moartea domnișoarei Donald fusese să ies din cameră și să nu mă mai întorc. Dar ținusem la ea și văzusem moartea de prea multe ori ca să mă mai tem de ea.

– Voi rămâne aici, doctore.

– Ești sigură că nu te deranjează?

– Bine, mă bucur să aud asta. După masă, vreau să te consult.

– Mă simt bine.

– Nu mă îndoiesc, dar vreau să mă asigur.

Toate pacientele erau abătute. Cu toate acestea, cu toate spuneau același lucru:

– E un șoc teribil, dar Domnul s-a îndurat de ea. Nu se știe cât se mai putea întreține singură. E o soartă tristă să fii singur și bătrân.

Singura excepție fu doamna MacPherson.

– E adevărat că a murit cu zâmbetul pe buze? mă întrebă ea.

– Da. Era amuzată de ce-ai spus.

– Într-adevăr? Va fi o amintire plăcută. Cred că a fost o îndurare divină, dar suferă. Era o femeie bună și nu mai sunt atât de multe ca să nu se observe dispariția uneia.

Rămase tăcută. Domnișoara Donald ar fi fost emoționată.

Capitolul 10

Priveam cu nerăbdare ceasul cu mult înainte de venirea lui Gordon, care-mi aducea telefonul. Eram atât de neliniștită în privința viitorului meu, încât, dacă m-ar fi cerut de soție Archie, Joe Fenton sau chiar Dougal, aș fi acceptat imediat. Pentru prima oară în viață, viitorul mă înspăimânta.

Telefonul sună la nouă și jumătate.

– Nu e domnul MacDonald, e profesorul Grant, anunță vocea lui Gordon cu tristețe, sună de la școala domnului Urquhart.

La naiba, îmi spusei. Cu toate acestea, preferam conversația cu Dougal propriilor gânduri.

– Mulțumesc, Gordon, spusei pe un ton dezamăgit. Fă-mi legătura.

– E deja făcută, se auzi vocea lui Dougal. Bună seara, Elizabeth. Aștepți încă telefonul de la Londra?

– Da, dar...

– Scuză-mă o clipă. Gordon, mă auzi?

– Da, domnule.

– Nu ezita să mă întrerupi dacă sosește telefonul de la Londra. Elizabeth?

– Da, Dougal?

– Cum te simți astăzi? Mă scuzi, dar sunt nevoit să-ți urmez sugestia pe care mi-ai făcut-o aseară și să sar peste vizita din această seară. Petrecerea s-a prelungit cu încă o oră și n-aș vrea să-i oblig pe copii să plece.

– Desigur că nu. Mulțumesc pentru telefon.

– Cum a fost ziua de azi?

Nu mă îndoiam că Gordon asculta, așa că, deși nu puteam să-i spun adevărul, hotărâi să nu mă îndepărtez prea tare de el.

– O zi obișnuită pentru un spital. Cum merge petrecerea?

– Foarte bine, dar cred că auzi zgomotul. Nu te aud prea bine. Te simți bine?

– Da, mulțumesc. Ce-ai făcut Robin?

– A luat Medalia Începătorului. După cum îți poți imagina, e mare bucurie în clanul Fenton. Eu mă străduiesc să nu par prea scorțos—dar nu prea tare. Oricum, s-a descurcat foarte bine.

– E minunat. Transmite-i felicitările mele, dacă nu crezi că-i va strica buna dispoziție.

– Mă îndoiesc. O să-i spun, adăugă el, făcând apoi o mică pauză. Te-a consultat Hamish azi?

– Da, nu mai am nici o problemă.

– Sunt vești foarte bune.

– Da.

– Ai făcut prea multe în salon pentru a sărbători vestea cea bună? De asta ai o voce atât de obosită, sau e de vină legătura?

– S-ar putea să fie legătura de vină.

– În acest caz, te las să te odihnești până la următorul telefon. O să te văd dimineață, înainte să plecăm. Noapte bună.

– Dougal, înainte să închizi, vrei să le spui gemenilor...

– Îmi pare rău, domnișoară, spuse Gordon. Profesorul a închis. Vreți să-l sun din nou?

– Nu, mulțumesc. Nu era important. O să-i spun mâine...

Pusei încet receptorul în furcă. Pentru un bărbat cu maniere impecabile, cum era Dougal, să-mi închidă telefonul era atât de

neășteptat, încât mă simțeam de parcă m-ar fi pălmuit. Când mă oprii din plâns, eram prea epuizată ca să mai pot face altceva decât să dorm.

A doua zi dimineată, mă simțeam foarte bine. O ajutai din nou pe sora Smith să facă paturile. De ieri, atitudinea uneia față de alta se schimbase. Descoperisem că ne puteam baza una pe cealaltă într-o situație de criză și că lucram foarte bine împreună.

Mai târziu, îmi oferi o ceașcă de ceai.

– Câtă practică ai în spital?

– Șase luni la ortopedie și opt la chirurgie generală.

– Destul de mult. Credeam că St. Martha se mândrește cu diversitatea practicii ei.

Îi povestii în ce circumstanțe speciale ajunsesem să fac această practică, fără să țin cont de ironia ei.

– Ai de gând se te măriți cu Archie MacDonald? mă întrebă deodată.

– Nu știu. Tu ai o relație stabilă?

– Cu un scoțian? Glumești! Femeile sunt tratate aici la fel ca în epoca de piatră.

– Avem și noi în Anglia unii la fel!

– Da, dar aceștia sunt obsedați de sex!

– Așa crezi? întrebai, gândindu-mă la Dougal. Poate de aceea poartă kilt!

Mă privi de parcă ar fi fost lovită de o mașină.

– Nu fi dezgustătoare! Cred că bărbații care poartă kilt sunt de-a dreptul obsceni!

– Ei, haide, Smith! Mie îmi par atât de drăguți! Pur și simplu îi iubesc!

– Voi, cei din clasa de sus, nu vă gândiți decât la dragoste! La urma urmei, ce-ți mai rămâne de făcut, după această îmbolnăvire?

Golii restul de ceai în chiuvetă, apoi spălai ceașca pentru a avea timp să-mi revin.

– E doar punctul tău de vedere, sau așa crede toată lumea?

Își dădu seama că greșise, spunându-mi ceva ce era, în mod clar, un secret. Ca să-și ascundă încurcătura, deveni răutăcioasă:

– Chiar îți pasă? Dacă l-aș avea pe Archie MacDonald la degetul mic, nu m-aș mai gândi să fiu asistentă. Tot spitalul crede la fel.

– Vorbesc prostii cu toții!

– Chiar dacă nu-l iubești, nu ești atât de proastă să refuzi atâți bani! Genul tău de fată se descurcă întotdeauna!

Îmi dădai seama că, în felul ei ciudat, încerca să mă consoleze.

– Sper că ai dreptate. Mulțumesc pentru ceai.

Mă întorsei în rezerva mea și mă așezai la fereastră, privind lacul și casa lui Dougal, care se zărea mică și cenușie. Rămăseai gânditoare, aducându-mi aminte că n-avusesem nici o stare de neliniște când acceptasem rugămintea lui Joe.

Smith putea să se înșele. Căutai scrisorile pe care le aveam de la St. Martha. Cu toate că se interesau cu îngrijorare de starea sănătății mele, nici una dintre surorile care-mi scrisese nu spusese: „abia aștept să te întorci la noi”. Ar fi trebuit să fi observat mai de mult acest lucru...

Trebuia să am confirmarea oficială. Așteptai ca asistenta șefă să-și termine vizitele, apoi mă dusei la ea.

– Tocmai mi-am dat seama că... începui.

Ea mă întrerupse:

– Poți să te relaxezi, draga mea. Sora Smith a recunoscut că i-a scăpat. Îți dai seama că urma să afli.

Îmi explică despre ce era vorba:

– Oricine poate face pleurezie o dată. După a doua oară, numai un nebun ar risca să mai facă și a treia oară. Trebuie să ai mare grijă, cel puțin pentru trei ani. Viața într-un spital mare nu e pentru tine. După o perioadă de odihnă, trebuie să te orientezi spre o slujbă liniștită, într-un orașel. N-o să fie greu, în toată țara e mare nevoie de asistente medicale. De exemplu, chiar aici pleacă una dintre surori, ai fi binevenită. Poate ai alte planuri?

Nu-mi mai era teamă de viață.

– Nu.

– Da? mă întrebă ea, privindu-mă cu atenție. În acest caz, e bine să stai prin preajmă. Nu te grăbi și vei lua cea mai bună hotărâre.

– Da, mulțumesc, soră.

– Nu trebuie să-mi mulțumești pentru că-mi fac slujba.

Mai târziu, când eram în camera mea, sora de gardă veni să mă anunțe:

– Ai un vizitator, cu permisiunea doctorului MacAlistair, spuse ea, ținând ușa deschisă. Poți să intri, băiete.

Cartea pe care o aveam în mână îmi scăpă pe pat, apoi alunecă pe podea.

– Robin! Cât mă bucur să te văd!

Se aplecă și luă cartea, ascunzându-și pentru o clipă fața roșie. Era bronzat, părul lui era mai deschis la culoare și semăna foarte mult cu Joe.

– Am venit să-mi iau la revedere. Am vorbit cu George MacAlistair, el i-a cerut voie tatălui meu pentru mine.

– Ce drăguț din partea amândurora! Al câtelea copil al doctorului e George?

– Mijlociul, are paisprezece ani, ca și mine. Ne-am cunoscut la școala de alpinism. E foarte bun.

Îl invitai să stea lângă mine și-l felicitai pentru medalia câștigată.

Arăta încurcat și fixa podeaua.

– George trebuie să renunțe la alpinism, pentru că ametește. Domnul Urquhart spune că n-are de ce să-i fie rușine. El e cam încăpățânat.

– Da?

– Da, a fost cam rușinat. Dar n-are de ce să fie, pentru că e foarte curajos și are și o medalie care dovedește asta.

– Impresionant. Ce-a făcut?

– A sărit în lac iarna trecută, murmură el și l-a scos pe un călător englez care căzuse și nu știa să înoate. Unchiul Dougal spune că, dacă nu l-ar fi scos, ar fi fost purtat spre estuar. Știi cât de puternici sunt curenții? Întrebă el, dar nu așteptă să răspund. Îți aduci aminte că unchiul a avut o soră, mătușa Catriona, care a murit? Știi că doamna Valentine a salvat-o o dată din lac?

– Nu știam... când?

– De mult, când erau mici. Mătușa Catriona a avut crampe musculare. Unchiul Dougal spune că s-ar fi înecat cu siguranță. Doamna Valentine n-a primit o medalie, ca George, pentru că n-au spus nimănui. N-aveau voie să intre în lac. Mătușa i-a scris o scrisoare unchiului în care i-a povestit. Ne-a spus în seara în care te-ai îmbolnăvit, adăugă el, roșind din nou. Mi-a spus și de ce ai coborât pe pragul acela. Credeam că va fi furios că te-am lăsat acolo, dar n-a fost chiar așa de rău. Mă simțeam îngrozitor. Dar nu voiam să te îmbolnăvești, doar că nu mi-am dat seama.

Speram că-i spun cele mai potrivite cuvinte. După ceva timp, îmi arată medalia, de care era foarte mândru. La plecarea lui, fusei sinceră:

– Sunt foarte încântată și recunoscătoare pentru vizita ta, Robin. Sper să ne mai vedem.

Vacanța petrecută în Highlands își pusese amprenta asupra lui, pentru că împrumutase plecaciunea unchiului lui.

– A fost plăcerea mea, spuse el.

Asistenta șefă intră în rezervă.

– Parcă am fi la circ dimineața asta! Poți să pleci, băiete, să faci loc pentru alți doi. Au primit consimțământul special al doctorului, pentru că sunt minori.

Gemenii intrară încet, apoi se aruncară spre mine, vorbind în același timp. Când Dougal veni să-i ia, mai târziu, stăteau amândoi pe patul meu, servindu-se de zor cu dulciuri de pe noptiera mea.

Profesorul purta un costum negru și avea o expresie întunecată. Le spuse gemenilor să aștepte afară, cu Robin, apoi se întoarse spre mine:

– Am aflat că poți să pleci sâmbătă. Știi?

– Nu.

– Pacientul află ultimul. Să nu-ți faci probleme. O să-i vorbesc șefei tale de la St. Martha la telefon și avem destul timp să aranjăm plecarea.

- Pot să fac și eu asta...
- Desigur, dacă trebuie neapărat. Dar, pentru c-ai venit aici ca să-mi faci un serviciu, întoarcerea la Londra e responsabilitatea mea, zâmbi el. Știi că am un complex al puterii.
- Bine, dacă așa vrei. Să sperăm că vom avea mai mult noroc a treia oară.
- Da, să sperăm, spuse el, apropiindu-se de patul meu. Am aflat despre domnișoara Donald. Cred că ești sătulă să ți se spună c-a fost o îndurare.
- Intuiția lui era o ușurare.
- Da, cam așa.
- Pot să-mi imaginez. Nu înseamnă că nu e adevărat, sau că e mai puțin dureros pentru tine... Te mai gândești încă la moartea ei?
- Dougal, ar fi trebuit să faci psihiatrie!
- N-ai nevoie de cunostințe speciale pentru asta. Aș fi vrut să fi știut de aseară.
- Nu era un subiect potrivit pentru o petrecere..
- Mi-am dat seama de acest lucru. Am aflat că sora Kilsyth ți-a vorbit despre viitorul tău profesional. Speram să aștepte până la întoarcerea mea și până când ți-ai fi revenit.
- Sunt mulțumită c-am aflat acum. De când știi? De la început? Mă privi cu îngrijorare.
- Da. Îmi pare atât de rău, mai ales c-ai înfruntat această veste azi, după ce s-a întâmplat ieri. Pot să fac la Londra ceva pentru tine?
- Nu știam dacă voia să stea de vorbă cu Archie despre ce s-a întâmplat, sau dacă voia s-o facă pe șefa mea să-mi găsească o slujbă bună.
- Ce anume? Să tragi ceva sfori?
- Poate, am mulți prieteni care s-ar bucura să-mi facă un serviciu.
- Mulțumesc, răspunsei, privind în pământ. Cred că s-ar putea să fi găsit răspunsul la această problemă, dar vreau să mă gândesc bine. E foarte frumos din partea ta să te oferi.

– Frumos? murmură el. Elizabeth, nu-ți dai seama cât de responsabil mă simt pentru aceste întâmplări...

– Responsabil? îl întrerupsei. Dougal, doar nu vrei să sugerezi că tu ești de vină pentru că sunt sensibilă la răceală?

– Nu pentru acest lucru. Sunt alte probleme pentru care mă simt foarte responsabil.

Îi privii figura hotărâtă. Dacă aș fi crezut că realizez ceva, l-aș fi scuturat. Nu puteam să-l las să se simtă responsabil toată viața, îi datoram prea mult și constatasem că țin prea mult la el ca să-l las să sufere degeaba.

– Dacă mă gândesc, ai făcut bine c-ai ales medicina tropicală, n-ai fi fost potrivit pentru psihiatrie, spusei.

Ridică o sprânceană:

– Așa crezi?

– Da, nici un psihiatru nu și-ar baza argumentele pe fapte superficiale. Ar căuta în profunzime. Haide să încercăm! Sigur, am venit să-i aduc pe copii, dar nu m-ai rugat tu. Joe a făcut-o. Dar nu era nici vina lui că șeful avea nevoie de el sâmbătă. Dar nici vina acestuia nu e, pentru că nu putea programa demonstrația decât în week-end. Pot să spun că e vina mea pentru c-am spus „da”, aș fi putut să spun „nu”.

– Dacă-ți aduci aminte, mi-ai spus chiar tu o dată...

– Nu încă, încerc să ajung la o concluzie. Unde eram? A, da. Mai e problema englezilor care s-au pierdut..., continuai eu, oprindu-l să vorbească. Să vedem despre ce e vorba. Așa cum spunea profesorul nostru de psihiatrie: „ce anume i-a împins să urce pe munte? Probabil că împlinirea unei nevoi de bază”... Vezi, Dougal? Habar n-aveai! Nu ești responsabil. Nici eu nu sunt. Profesorul meu nu s-ar fi oprit aici... s-ar fi ocupat de părinții băieților, de bunicii lor și așa mai departe... zâmbii eu. Așa că, profesore, mai bine rămâi la bolile tale tropicale!

Răspunsul lui veni sub forma unui gest. Întinse mâna și-mi ciufuli părul, ca și cum aș fi fost unul dintre gemeni. Pentru că nu eram, gestul lui avu un anumit efect, deloc neplăcut, asupra mea.

– Acum trebuie să plec, spuse el. Ai grijă de tine cât sunt plecat.

– Voi avea. Drum bun.

După o oră de la plecarea lui, în camera mea intră Gordon, aducând telefonul.

– Un telefon de la domnul MacDonald, vă sună de pe aeroportul din Londra. Cred că e pe drum.

După nerăbdarea din seara trecută, reacția mea de acum mă uimi. Speram că lipsa mea de entuziasm nu putea fi percepută prin telefon.

– Bună, Archie! Te întorci la Gairlie? Grozav!

Pentru o clipă, răspunsul fu tăcerea. Apoi, Archie spuse cu neliniște:

– Îmi pare rău, draga mea, dar nu de asta te-am sunat. Trebuie să ajung neapărat în State. Avionul meu pleacă într-o jumătate de oră. Aș fi vrut să-ți vorbesc aseară, dar am fost foarte ocupat. Poate mă întorc peste trei, patru săptămâni, dar nu pot să promit nimic, adăugă el, ezitând. Ești supărată, Elizabeth?

Era momentul adevărului.

– Nu. Desigur, sunt puțin surprinsă, puțin tristă. Nu-mi place să-mi iau la revedere de la prieteni.

Suspînul lui de ușurare ajunse până la mine.

– Speram că vei reacționa așa... Tot nu-mi place să te las singură, Elizabeth. Sper să mă pot întoarce să-mi termin vacanța... Pot să te văd atunci?

Îi răspunsei că mă poate vedea, iar el spuse că va lua legătura cu mine în clipa în care va ajunge în Anglia. Mai spuserăm câteva cuvinte fără importanță, apoi închise. Mă gândeam că e posibil să ne mai vedem, dar că nu e probabil. Cine ar vrea să-i reamintești de singurul lucru pe care vrea să-l uite? Dar îmi plăcuse Archie și, pentru un timp, mă simții puțin tristă. Numai pentru un timp scurt.

Capitolul 11

Seara, mă ocupai de făcutul paturilor, apoi mă mai învârtii prin saloane. Când mă întorceam spre camera mea, mă întâlneai cu doctorul MacAlistair.

– Am dreptate dacă diagnostichez un atac acut de plectiseală, domnișoară Wade?

– Perfectă dreptate, doctore!

– E un semn bun, zâmbi el, deschizându-mi ușa. Voiam să vorbim despre ieșirea ta din spital. Mă gândeam că azi și mâine ar fi bine să faci câteva plimbări, să te obișnuiești cu aerul curat și cu hainele tale. Ești în continuare hotărâtă să faci acel drum lung imediat după ieșirea din spital?

– Da, așa aș vrea, răspunsei. Credeți că e o idee foarte proastă?

– Dacă aș crede asta, te-aș mai ține încă o săptămână în spital. Aș fi preferat să capeți puteri înainte de plecare, pentru că va fi foarte obositor pentru tine, dar, dacă ești hotărâtă să pleci acum, nu vreau să te opresc. Neliniștea poate să-ți facă rău. Am auzit că domnul MacDonald e foarte ocupat cu afacerile la Londra.

– Da, se pare că are ceva probleme. De fapt, acum trebuie să fi ajuns deja la Washington.

Doctorul mă privi surprins.

- Și când se va întoarce?
- Nu știe sigur. Poate în câteva săptămâni, poate nu.
- Se pare că acești tineri n-au nici o problemă să se plimbe dincolo și dincoace de Atlantic. Cred că pentru ei, Gairlie e un locușor foarte ciudat.
- Obositor de ciudat.
- Mie îmi place să stau într-un loc, să mă bucur de el și să cunosc mulți oameni. Poate că e din cauza vârstei. Oricum, două din fetele mele sunt la fel. Isobel are un temperament opus. Tot timpul vrea să vadă dincolo de următorul deal. Tu de ce părere ești?
- Cred că la fel ca Isobel. Îmi place să văd locuri noi, să fac lucruri inedite. În general, mă hotărâsc repede ce cred despre anumite lucruri, dar nu despre oameni. În cazul lor, nu vreau să mă grăbesc. Nu reușesc întotdeauna, dar încerc să nu mă grăbesc, înainte să mă implic prea tare, pentru cazul în care îmi dau seama că nu vreau să mă implic.
- Cred că e o bună filozofie de viață, mai ales pentru o tânără care trebuie să se descurce singură, ca tine.
- Cu aceste cuvinte de încurajare, mă lăasă singură.
- Seara se scurse încet, la fel ca următoarea dimineață. În clipa în care ajunsei să mă îmbrac în haine obișnuite, care nu erau cu trei, patru numere mai mari, morala mea se mai îmbunătăți. Sora Craig, care avea probleme cu greutatea, era încântată de silueta mea.
- Să vezi ce va spune Archie MacDonald când vei ajunge la Londra!
- Mă privii în oglindă.
- Pentru că n-ai fost aici ieri, nu știi ultimele vești...
- Reacția ei mă amuză. Se făcu imediat palidă.
- Nesimțitul! A plecat tocmai când aveai mai multă nevoie de el!
- Nu da vina pe bietul de el! Afacerile sunt afaceri! Nu-mi datorează nimic.

– Elizabeth, nu ești în toate mințile? După cât s-a agitat pentru tine, de când ai ajuns în spital, cred că nu mai există nici un băiat de școală care să nu fie sigur că sunteți logodiți. Ar fi fost timpul pentru așa ceva!

– Oh, Doamne! exclamai. Parcă am fi acum două secole! Mă așteptam la mai mult din partea ta. Și cei trei iubiți ai tăi: Ian, Tam și Alec... Toți sunt logodiți cu tine?

– E altceva, pe ei îi știu de o viață. Apoi, nici unul dintre ei nu-și permite încă o soție, iar eu mai aștept până să vreau să mă mărit. Cu Archie MacDonald e altceva, el își permite un harem!

– Draga mea, din câte știu, afacerile îi lasă prea puțin timp pentru altceva. Chiar dacă se plânge, eu cred că e pasionat de ceea ce face.

– Poate, dar trebuie să aibă timp și pentru viața lui.

– Nu vreau să te dezamănesc, dar suntem amândoi maturi și știm ce facem. N-am avut o relație adevărată, iar faptul că m-am îmbolnăvit l-a făcut sentimental. Recunosc, pentru un timp am crezut că simt ceva pentru el, dar mi-am dat seama de adevăr înainte de plecarea lui. Nu te neliniști, mă simt foarte bine.

Asistenta șefă veni să se asigure că sunt bine îmbrăcată pentru plimbarea pe care mi-o recomandase medicul.

– Ai grijă, faci doar o tură în jurul spitalului și te întorci, spuse ea.

Credeam că plimbarea pe culoarele spitalului fusese un exercițiu suficient, dar mă simțeam ciudat în aer liber. Făcui o tură pe lângă spital și, când mă întrebam dacă am destulă energie să traversez pista de aterizare pentru elicopter, sora Craig mă strigă.

– Doamna Valentine vrea să-ți vorbească. Vrei să-i spun că nu te-am găsit?

– La naiba! exclamai, dar îmi adusei aminte de Dougal. Cred că trebuie să fiu politicoasă.

– De ce să te mai ostenești? Nu-i datorezi nimic. O să scap de ea. E atât de nepoliticoasă, încât va fi o plăcere.

– Nu, sunt lucruri pe care vreau să le aflu înainte de a pleca.

– Nu prea înțeleg.

– E ceva ce-i datorez lui Dougal.

Maury mă aștepta în camera mea. Nu se schimbase deloc: dorise atât de mult să mă vadă, dar n-avusese nici un minutel între plimbările la Inverness și toate lucrurile plictisitoare pe care le presupunea vânzarea unei case. Numai că-i promisese dragul ei Dougal că va trece pe la mine, să se asigure că mă simt bine. N-avea de gând să stea liniștită până când nu se asigura de acest lucru.

Îi spusei că mă simt bine.

– Ce vrei să spui despre vânzarea casei?

– Dougal nu ți-a spus? Draga mea, m-a sfătuit să-mi vând casa. Cum spune el, ce să fac acum cu două case?

– Ai dreptate, murmurai, surprinsă de cât de mult îmi displăcea gândul că se va muta în Achnagairl House. Sper că ți s-a oferit un preț bun.

– Dougal spune că e foarte bun. E vorba despre un prieten de-al lui care vrea s-o cumpere, așa că se ocupă el. Sunt o femeie destul de neajutorată, iar prezența lui e un sprijin neprețuit pentru mine.

– Sunt sigură.

Pentru o clipă, se lăsă tăcerea.

– Elizabeth, începu ea, trebuie să-ți spun cât afectată am fost de boala ta. Nu m-am gândit... voiam să mai iau țigări și nu voiam să te deranjez. N-aș fi crezut că vremea se va schimba. Sunt impulsivă—din cauză că sunt o fire de artistă— și uneori nu mă gândesc la consecințele actelor mele. Sper că vei reuși să mă ierți.

Mă întrebai cât de frică trebuie să-i fie de Dougal, ca să ajungă să-mi ceară iertare. Spusei că înțeleg, că avem cu toții defectele noastre și c-am uitat totul, că acum mă simt bine.

– Cât de fericită sunt că aud asta! exclamă ea. Când vrei să ieși din spital? Ce mai face Archie MacDonald?

Răspunsei că e bine și că plec sâmbătă. Pentru că nu mai suportam prezența ei, pretextai că trebuie să plec, pentru că urmează o vizită medicală.

– Așa e în spitale! Îmi dau fiori, se plânse ea. Dar m-am străduit să te vizitez și mai de mult, dar o fată nesuferită mi-a spus că n-am voie. Dougal a spus că trebuia să mă refuze.

– Avea dreptate, dar mulțumesc pentru c-ai încercat.

– Dougal are întotdeauna dreptate. Ce m-aș face fără el?

– Din fericire, n-ai de ce să te întrebi...

– Ce draguț din partea ta să spui asta, draga mea!

Ziua se dovedi foarte aglomerată pentru spital. O femeie în vârstă fu internată cu hemoragie cerebrală, iar doamna Burns ajunsese înapoi în spital, datorită unei crize de ulcer.

– O, doctore, se plângea aceasta, știu că mi-ai spus că n-am voie să beau alcool, dar n-a fost decât un pic– ei, poate un pic mai mult– numai că m-am certat cu bărbatul meu, afurisitul. Și m-am săturat și de regim!

– Nu mă îndoiesc, îi răspunse doctorul MacAlistair. Acum stai liniștită. Dacă te tot agiți, cum vrei să-ți găsească cineva vena și să-ți pună la loc o parte din sângele pe care l-ai pierdut?

Asistenta șefă dădu la o parte trusa de transfuzii folosită, dar trebui s-o lase așa, pentru că doamna Burns începuse să vomite din nou.

– Oare sora se va supăra dacă sterilizez trusa de transfuzii? o întrebai pe doamna Spearn, cu care beam un ceai.

– Poate, dar e atât de ocupată!

Luând o mască, împinsei căruciorul pe care se afla trusa în sala de sterilizare. Doctorul MacAlistair, care trecea pe lângă mine, se opri.

– Avem o soră nouă? Vezi că, dacă te faci utilă, s-ar putea să mă răzgândesc și să nu-ți mai dau drumul mâine!

– Cum se simte doamna Burns, doctore?

– Cum s-ar simți orice pacient cu ulcer cronic după un sfert de whisky. Nu-ți face griji, e o femeie puternică.

Sora Craig mă rugă să-i fac o compresă caldă uneia dintre paciente. Mă dusei să iau compresele din camera de gardă. Asistenta șefă era la biroul ei.

– Poți s-o ajuți pe Craig, dar numai cu această compresă. Nu faci parte din angajatele spitalului și nu vreau să te epuizezi.

– Dar nu sunt obosită, soră.

– Nu m-am născut ieri, copilă.

Craig mă căuta deja când îi dusei compresa.

– Profesorul te așteaptă în camera ta.

Mă simțeam mai bine de când începusem să fac ceva util, iar gândul că Dougal se întorsese era unul plăcut. Nu-mi dădusem seama cât eram de nerăbdătoare să-l văd. Alergai spre camera mea.

– Bună! Îmi pare rău că te-am făcut să mă aștepti. Cum a fost?

– Bine, mulțumesc. Nu l-am întâlnit pe Hamish MacAlistair să-mi spună cum te simți, dar pot să-mi dau seama și singur. Parcă ești alta.

– Chiar așa mă simt. Bieții de ei, sunt atât de ocupați! Sora Kilsyth nu e prea mulțumită că-i ajut, dar chiar au nevoie.

Mă așezai jos, sperând că-mi va urma exemplul. Arăta foarte obosit.

– Ai ajuns la St. Martha?

– Da, am vorbit și cu șefa ta și cu Joe, răspunse el, întinzându-mi o scrisoare de la Joe Fenton. Ți-am rezervat un bilet pentru mâine seară. O să vin să te iau pe la unu. Vom avea timp destul, pentru că vremea e destul de proastă. N-ai de ce să te neliniștești, chiar dacă va ninge, drumul spre Glasgow va rămâne deschis.

– Zăpadă primăvara?

– Nu e ceva neobișnuit pentru Highlands.

Aș fi vrut să-i vorbesc despre Archie, dar părea prea obosit, așa că-i povestii despre Maury.

– A fost foarte drăguț și din partea ei și din partea lui Robin să vină să mă vadă. Le sunt recunoscătoare. Dar cred că trebuie să-ți mulțumesc și ție.

– Dacă ții neapărat... răspunse el, părând plictisit. Nu e nevoie, adăugă, îndreptându-se spre ușă. Doamna Pringle a adunat hainele tale pe care le-ai lăsat acasă, o să-ți aduc valiza mâine. Cred că și doamna Pringle va veni mâine să-și ia la revedere.

– Mulțumesc.

Mă simții dezamăgită după plecarea lui. Aș fi vrut să-l întreb atât de multe despre o eventuală slujbă în acest spital. Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât îmi plăcea mai mult gândul. Numai că nu puteam accepta fără să discut cu el. Pentru mine, Gairlie era sinonim cu Dougal.

Ca să nu mă mai gândesc la acest lucru, deschisei scrisoarea de la Joe.

„Mi-ar plăcea să fii aici, Elizabeth, ca să mă tratezi de șoc acut. Sunt la pământ cu nervii după ce mi-a făcut dragul meu unchi Dougal. Dumnezeu să mă ajute! Pentru informarea ta, sunt egoist, neglijent, fără minte. Să vedem de ce:

A. Am rugat o femeie să facă o muncă de bărbat. Oare n-a auzit de emanciparea feminină?

B. Am neglijat să-l informez că ai avut o pleurezie. Ce Dumnezeu voia să fac? Să-i trimit fișa ta medicală? de unde era să știu c-o să te ia cu el pe munte? Sau că ești atât de amărâtă să-ți riști gâtul pentru nebunul de Robin?

C. Nu i-ai spus că ți-aș fi trimis măcar o vedere sau un buchet de flori. De ce nu?

Când i-am explicat de ce nu, au urmat D, E și F, care sunt de nerepetat.

Liz, draga mea, nu-ți mai risca gâtul, că-l pui și pe al meu în primejdie. Nu l-am mai văzut pe Dougal atât de nervos! Cu toate astea, mulțumesc foarte mult, deși sunt cam supărat de ce am aflat despre un anumit yankeu... Glumesc, întotdeauna mi-au plăcut americanii. Ți-o mai aduci aminte pe Della-Lou din Texas? A, acum mă văd cu Daisy Dawson și zice că am părul prea lung. Să-mi spui cum ți se pare când treci pe la St. Martha în drum spre Hove.

Toată dragostea mea,
Joe"

Închisei ochii, încercând să mă concentrez. Îmi doream să-i fi spus lui Dougal despre plecarea lui Archie și despre relația noastră. N-aș fi vrut să-și facă impresii greșite.

În această seară, de gardă era sora Lewis, care o conduse pe doamna Pringle, venită în vizită. Îmi adusese multe dulciuri de casă.

– Nu-mi mulțumi, draga mea. E o plăcere să mă ocup de ceva! Achnagairl House e goală, iar profesorul se închide în biroul lui.

– Nu mă îndoiesc, dar cred că vă bucurați să-l aveți înapoi.

– A, dar pleacă din nou pentru restul week-endului.

– Da? Va sta în Glasgow?

– Cred că da, deși nu ne-a spus nimic. Mary s-a întâlnit cu doamna Valentine dimineată, când ieșea la cumpărături, adăugă ea cu o grimasă. A întrebat la ce oră plecați mâine. Se pare că e invitată la o petrecere la Glasgow și mașina ei a pățit ceva. Cred că va merge și ea.

– Nu mă miră, dacă mă gândesc că Dougal ar fi singur cu mine.

– Tot ce se poate. Mary i-a spus profesorului și el a plecat imediat s-o vadă, chiar după ce a venit de la Londra, înainte de a ajunge aici. Nu m-ar mira să spună că o ia și pe ea.

Trebuia să recunosc: nici pe mine nu mă mira, cu toate că ideea era foarte deprimantă. Ca să mă mai înveselesc, spusei:

– E o seară atât de plăcută! Luna strălucește și cred că mâine va fi o zi frumoasă.

– Nu cred, suspină ea. Luna se va ascunde curând și deja bate vântul.

După o oră, vântul adusese nori imenși și ridicase valuri pe suprafața întunecată a lacului. Privii de la fereastră casa lui Dougal, vizibilă datorită ferestrelor luminate. Abia acum îmi dădui seama că acesta devenise un obicei și că nu mă duceam la culcare fără să arunc o privire la această casă.

La unsprezece și jumătate, când sora Lewis își făcu obișnuitul rond, eram trează.

– Te deranjează vântul, Elizabeth?

– Se aude destul de tare, dar nu mă deranjează. Ce fac restul pacienților?

– Dorm cu toții, răspunse ea, privind pe fereastră. Sper că se va opri.

– Te îngrijorează zgomotul?

– Nu pentru mine, dar poate însemna o schimbare în rău a vremii, ceea ce nu e bine, cu spitalul atât de plin.

Mă ridicai, privind-o.

– De ce afectează vremea rea spitalul?

– Pentru că e week-end, draga mea, și e perioada din an în care turiștii vin să facă alpinism. O dată ce au ajuns, sunt hotărâți să urce pe munte, chiar dacă e vreme rea.

– Dar vacanța s-a terminat, de ce sunt atât de mulți turiști?

– Nu s-a terminat vacanța universitară. Mai devreme, sora Kilsyth spunea că a auzit de la soțul ei că un grup mare de studenți a sosit ieri și și-au pus corturile aproape de Ben. Se pare că vor să urce pe munte... Toată lumea speră că șeful grupului cunoaște bine vremea din Highlands. S-ar putea să avem viscol. Sora Kilsyth va fi neliniștită. Știi că soțul ei lucrează cu domnul Urquhart?

- Nu știam.
- A fost unul dintre bărbații care au venit cu tine.
- Ce îngrozitor! Nu mi-am dat seama de acest lucru, ar fi trebuit să-i mulțumesc..
- Nu-ți face griji, va înțelege, zâmbi ea, privindu-mă gânditoare. Șuierul vântului îmi aduce aminte de seara zilei în care ai venit aici. Era mai rău chiar. Profesorul spunea că vântul voia să-l mute pe Ben din locul lui.
- A fost aici atât de târziu?
- A stat cu tine în primele două nopți, aici, pe scaun. Nu-ți aduci aminte? Chiar dacă te simțeai foarte rău, era foarte îngrijorat și nu deranja pe nimeni, așa că doctorul l-a lăsat. Nu cunosc prea mulți doctori care să se poarte la fel de bine. Ei sunt dificili și ca bolnavi și ca vizitatori. Dar profesorul este un om bun – și un foarte bun prieten pentru tine.
- Da, răspunsei, privind scaunul. Foarte bun.

Capitolul 12

Mă trezii pentru o clipă la prima oră a dimineții. Vântul se oprise, lacul părea plumb topit și valurile mari se liniștiseră. Cerul avea o culoare ciudată, un purpuriu și, în ciuda încălzirii centrale, aerul din cameră era înghețat.

Sora Lewis sosi cu o ceașcă de ceai fierbinte.

– O să ningă.

Îi povestii ce spusese Dougal despre drumul spre Glasgow.

– Are dreptate, spuse ea. Va fi diferit pe drumurile mici de lângă dealuri, unde zăpada va rezista câteva zile.

– Cum va fi pe Ben?

– Pe Ben e zăpadă tot timpul anului, cu gheață pe drumuri. Zăpada de acum nu va face decât să se adauge la cea deja existentă, adăugă asistenta, încălzindu-și mâinile la calorifer. Nu-mi place cum arată cerul.

– Dar e atât de senin, culoarea aceasta nu e semnul unei zile frumoase?

– S-ar putea ca în partea Angliei din care vii să fie un semn bun, dar nu aici. Vezi acele păsări care s-au oprit lângă malurile lacului?

Când e vreme bună, dispar în largul mării. Au venit aici pentru adăpost. Dar vântul s-a oprit, s-ar putea să rămână vreme bună.

Câteva ore mai târziu, vântul nu începuse încă, cerul devenise galben și munții albaștri care se vedeau în est deveniseră purpurii. Încă nu se vedea nici o urmă de nori. Soarele începuse să strălucească și să topească stratul subțire de zăpadă.

Pentru că spitalul era foarte plin, camera mea era dorită pentru un pacient care urma să se interneze la prânz, așa că-mi făcui bagajele.

Bătrâna era încă în comă, dar doamna Burns își revenise.

– Nu pot să mănânc ceva, soră? întrebă ea. Sunt moartă de foame!

– Nu mai auzi bine? replică asistenta șefă, supărată. Vrei să ți se facă rău din nou?

După plecarea ei, doamna Burns îmi spuse:

– Știi de ce e sora atât de supărată, e îngrijorată pentru soțul ei. Știi că lucrează cu domnul Urquhart. Nu pare o zi potrivită pentru alpinism.

Fusesem atât de preocupată de plecarea mea, încât uitasem de grupul de studenți.

– Doamnă Burns, nu-i așa că, dacă e vreun risc, domnul Urquhart nu va cere echipei să urce, nu-i așa?

Toate femeile din salon mă asigurară că urcatul pe Ben era periculos și pe vreme bună.

– Cred că studenții sunt cei care-o îngrijorează pe sora șefă, interveni doamna Jamieson. N-ai auzit c-au fost văzuți pe versantul nordic la prima oră, începând escaladarea? Sunt mulți. Să sperăm că au experiență și suficient bun-simț să coboare dacă ninge din nou.

Într-adevăr, mai ninse puțin, dar zăpada începu să se topească repede. Mă dusei la fereastră, aruncând o privire spre Ben. Vârful lui era înconjurat de nori și dinspre mare se ridicau alții, apropiindu-se cu repeziciune.

Pacientele priviră și ele.

– Poate c-ar fi mai bine să-ți amâni plecarea, Elizabeth.

Simțeam că o întârziere ar fi trebuit să mă deranjeze dar, spre marea mea mirare, mi se părea chiar mai bine.

Puțin mai târziu, doctorul MacAlistair mă opri pe culoar.

– Zăpada nu cade decât aici. Am vorbit cu sergentul Cameron, de la circulație. Mi-a spus că nu e nici urmă de zăpadă pe drumul spre sud, drumurile sunt libere, așa că poți înceta să mai arăți atât de neliniștită.

– Nu asta mă preocupă, doctore.

– Da? Ce altceva?

– Mă întrebam dacă grupul de studenți care a plecat dimineață s-a întors deja.

– Sergentul Cameron n-are nici o informație.

– E bine sau rău?

– Poate fi și una și alta.

– Dacă apare vreo problemă, aflați?

– Cred că te referi la o problemă care implică o operațiune de salvare. Da, voi afla. În aceste cazuri, poliția află prima. Apoi se ia legătura cu Charlie Urquhart, liderul echipei de salvamontști, care ne anunță cât pot de repede care este numărul probabil al victimelor, adăugă el, bătându-mă pe umăr. Nu-ți mai face griji, domnișoară Wade. Cu puțin noroc, băieții sunt undeva la adăpost.

– Și fără noroc, doctore?

Dădu din umeri.

– În acest caz, primesc un telefon de la sergentul Cameron.

Ninsoarea se opri, dar vântul se întetă. La prânz, era la fel de tare ca noaptea trecută. Îmi luai la revedere de la toți, mai puțin de la sora Craig, foarte ocupată cu pacienta în comă. Fusei nevoită să-i fac doar un semn, la care îmi răspunse cu un zâmbet.

Asistenta șefă mă însoți în hol, unde îl așteptam pe Dougal. Doctorul MacAlistair veni și el.

– Așadar, pierdem cel mai vechi pacient! Oh, nu suport despărțirile, așa că-ți voi ura noroc și multă sănătate.

Ne strânseserăm mâinile.

– Doctore, nu știu cum să vă mulțumesc tuturor pentru tot ce-ați făcut pentru mine.

– Draga mea, nu ne-am făcu decât meseria. După cum știi prea bine, nu e satisfacție mai mare în profesia noastră decât să vezi un pacient adus aici într-o stare foarte proastă, plecând pe propriile picioare, cu obrații rumeni și o nerăbdare sănătoasă de a se întoarce la muncă. Trebuie să-ți mărturisesc un lucru: dacă nu mi-aș fi dat deja consimțământul înainte de înrăutățirea vremii, aș fi ales altă zi în care să-ți dau voie să pleci. Dar, dacă e nevoie, îți găsesc un loc în care să te cazăm încă o noapte sau două. Oricum, vei merge cu mașina profesorului în care e cald și, pentru că s-a hotărât să te ducă până la Londra, vei fi în siguranță.

– Dar profesorul Grant nu mă duce la Londra, va rămâne în Glasgow! exclamai, uitându-mă de la unul la altul.

Amândoi clătinară din cap. Doctorul spuse:

– Am vorbit cu el acum o oră. Mi-a repetat ce-mi spusese mai de mult: că vrea să te vadă ajunsă în siguranță la St. Martha.

– Dar mie de ce nu mi-a spus? întrebai, supărată.

Sora rămase tăcută, iar doctorul sugera că poate a uitat.

– Sau, poate că, fiind un bărbat care preferă să lase acțiunile să vorbească pentru el, n-a crezut că e necesar să facă această comunicare. Nu spun că a greșit dar, având soție și copii, știu că femeile pline de spirit preferă să fie consultate în privința lucrurilor care le privesc. Nu sunteți de acord, soră... .

Se întrerupse, pentru că Gordon apăruse în fugă, strigând:

– Vă caută sergentul Gordon, doctore!

Doctorul dispăru. După puțin timp, pe culoarele spitalului răsună un clopot. În mintea mea începuse să răsună un clopoțel de alarmă.

Gordon strigă din nou:

– Domnișoară Wade, vă caută profesorul Grant la telefon. În cabina a doua.

Alergai spre cabină, știind ce urma să aud, înainte de a ridica receptorul.

– Da, știu, trebuie să plecați într-o operațiune de salvare.

Era uimit:

– Știi deja?

– Am ghicit după semne și simptome, răspunsei, mirându-mă să constat că vocea-mi suna normal, mai ales pentru că nu așa mă simteam. Sunt mulți implicați?

– Optsprezece.

– S-au pierdut cu toții?

– Sper că nu, dar e o posibilitate. Au plecat douăzeci, dar doi au reușit să ajungă jos să ceară ajutor. Șeful lor e sus și e rănit, au pierdut legătura cu restul și le e teamă că au probleme. Charlie a primit un telefon de la poliție și m-a anunțat și pe mine. Trebuie să mă duc, chiar dacă asta înseamnă că nu pot să te mai conduc. Studenții trebuie salvați înainte ca vremea să se facă și mai rea. N-am cuvinte și nici timp să-ți spun cât de rău îmi pare să-ți fac asta, dar nu pot să pretind că am altă posibilitate. Sunt în echipa lui Charlie și trebuie să mă duc. Îmi pare rău.

Eram foarte, foarte înfricoșată.

– Nu e vina ta. Înțeleg, desigur...

– Elizabeth, lasă-mă să vorbesc. Ar fi trebuit să fi plecat deja. Ascultă-mă. Davie MacDonald te va duce la Glasgow, împreună cu o turistă care a stat în hotelul lui. E o femeie de treabă, care va avea grijă de tine...

Ascultam, fără să înțeleg nimic. Când termină, spusei:

– Mulțumesc, Dougal, e foarte frumos din partea ta. Îmi pare rău și mie... cuvintele îmi păreau prea seci. Niciodată nu ți-am mulțumit cu adevărat. Ai grijă de tine. Mult noroc!

– Și ție. O să vin în curând în Anglia, poate ne vom mai vedea. Sper să fie așa. Mult noroc și drum bun, spuse el, apoi închise telefonul.

Sora Kilsyth aștepta răbdătoare.

– Ți-ai pierdut însoțitorul?
– Mi-a găsit pe altcineva... murmurai, fără să mă obosesc să explic.

Nu-mi era clar când mă hotărâsem, dar eram foarte sigură că n-am nici eu de ales, cum nu avea nici Dougal. Trebuia să rămân.

– Soră, vreau să rămân și să vă ajut.

Mă privi în ochi, fără surprindere.

– Da? Vorbește cu doctorul.

Îl așteptai pe doctor lângă birou.

– Vă așteptați să aveți optsprezece posibile cazuri de urgență?

– Da, răspunse el cu gravitate.

– Nu v-ar prinde bine o mână de ajutor? Chiar într-un spital mare ca St. Martha, atât de multe urgențe erau o problemă. Cum vă veți descurca?

Ochii lui zâmbeau.

– O vindeci, iar ea începe să-ți conducă spitalul! Ce-am făcut, soră? Am mai avut probleme, iarna trecută au fost treizeci de urgențe, dar ne-am descurcat, toată lumea făcea ture duble...

Eram disperată.

– Nu aveți nevoie de ajutor?

– N-am spus una ca asta, dar trebuie s-o întreb pe asistenta șefă.

Vrei s-o întreb acum?

– Ați vrea? Oh, am uitat de Davie MacDonald...

Le explicai ce aranjamente făcuse Dougal pentru mine, adăugând că vreau să le anulez.

– Vrei chiar atât de mult să rămâi? mă întrebă doctorul, privindu-mă pe sub sprâncene. Da, văd că ești hotărâtă. În acest caz, te voi liniști, spunându-ți că ultimul lucru pe care-l vreau e să te văd plecând pe această vreme, mai ales atât de îngrijorată. Voi vorbi cu Davie pentru tine și apoi cu soția mea. Va fi fericită să-ți ofere ospitalitatea casei noastre, pentru că nu te putem ține aici dacă avem atâtea cazuri urgente. Uite, a sosit Davie. Nu ieși în frig, mă duc să-i explic eu.

– Vă mulțumesc mult, doctore, foarte mult.
– Nu-i nici o problemă, dar trebuie să te avertizez, ca medic, că n-ai voie să lucrezi prea mult!

Ningea din nou, mai tare decât înainte. În cele câteva minute pe care doctorul le petrecu afară cu Davie MacDonald, totul devenise alb. Se întoarse, scuturându-se.

– Nu mă privi atât de neliniștită. După cum știi, Davie trebuia să ajungă la Glasgow pentru treburile lui. I-am lăsat biletul tău de tren, să anuleze rezervarea. Profesorul îi ceruse deja să facă același lucru pentru el. Dându-și seama că vremea se strică, a vorbit încă de ieri cu Davie, de teamă să nu ajungă într-o astfel de situație. După ce a aflat sigur că nu poate veni cu tine, a fost de-ajuns să dea un alt telefon și totul era aranjat. Mie nu-mi spus nimic... O să te superi din nou că nu te-a întrebat înainte?

– Nu, vă mulțumesc.

Sora Kilsyth mă duse în biroul ei, să mă schimb. O întrebai:

– Cât credeți că va dura?

– Câteva ore, toată noaptea sau chiar mai mult. O salvare în grup necesită mult timp, iar acest grup e destul de mare, adăugă ea, privind-și ceasul. Cred că toată echipa de salvamontiști e acum la secția de poliție. Tot echipamentul greu e ținut acolo.

– Au nevoie de multe lucruri?

– Oh, da: târgi, truse de prim-ajutor, pături, unelte, frânghii, lanterne, baterii... După cum spuneam, draga mea, e o operațiune mare.

– Și o să ducă totul sus, pe Ben?

– Da, le vor căra în spate. Numai târgile au câte șapte kilograme fiecare. Pe o vreme bună, le ia trei sau patru ore să urce echipamentul la cabana de pe versant. Zăpada și greutatea îi vor încetini.

N-o mai auzisem vorbind atât de mult. Spusei că sper să n-o deranjeze întrebările mele.

– Nu mă deranjează. Ce mai vrei să știi?
– Câți salvamontiști sunt?
– Cam douăzeci și cinci, în primele două echipe. Vor fi mai mulți dacă sunt chemate și rezervele. Cred că vor fi chemate, pentru că trebuie să caute și în jurul cabanei, iar unii trebuie să stea la tabără, să aducă repede victimele jos. Ca să aduci un rănit de pe Ben, ai nevoie de patru ore, așa că vom avea mult de așteptat.

– Da... Presupun că în prima echipă sunt cei mai buni bărbați?
– Cei mai buni cățărători, mă corectă ea. Cu toții sunt bărbați buni. Evident, e nevoie de experiență și pricepere ca să te urci pe munte pe orice vreme. Cei mai pricepuți sunt în prima echipă. Sunt primii care urcă și ultimii care coboară. Dacă e necesar, urcă și coboară de mai multe ori. Soțul meu face parte din prima echipă, adăugă ea, apoi răspunse întrebării mele nerostite. Profesorul Grant la fel.

Nu știam ce să spun.

– Cei rătăciți sunt găsiți întotdeauna?
– Nu se întorc niciodată cu mâna goală. Rămân pe munte până sunt găsiți toți. Îi aduc jos, vii sau morți. Până atunci, nu ne rămâne decât să așteptăm și să sperăm, murmură ea, părând neliniștită. Dar nu va fi ușor să aștepti... niciodată nu e...

Într-adevăr, nu era ușor deloc. În acea după-amiază, care nu părea să se mai sfârșească, toți, până și bolnavii, erau îngrijorați pentru tinerii rătăciți. Aceștia erau studenți din vestul Angliei. Cei mai mulți dintre ei veneau pentru prima oară în Highlands. Pe drum, liderul oficial al grupei făcuse o intoxicație și ajunsese în spital. Fiul lui era unul dintre cei dispăruți. Cel care preluase grupul, domnul Morgan, un tânăr de douăzeci și șase de ani, era alpinist cu experiență, dar nu fusese niciodată în Scoția.

Eram în biroul asistentei șefe, cu doctorul MacAlistair și sora Kilsyth, bând ceai, când sună telefonul. Asistenta șefă ridică receptorul:

– Da, sergent Cameron! O să-i spun, e aici. Mulțumesc.

După ce puse jos receptoul, se întoarse spre noi:

– Au plecat de la cabană. În curând vom afla cum stau lucrurile.

Sora Kilsyth ceru voie s-o ajute pe asistenta de gardă să pregătească paturile și apoi ieși.

Asistenta șefă așteaptă până când ușa se închise în spatele femeii:

– Biata de ea! Va fi foarte îngrijorată până când soțul ei va ajunge cu bine jos, dar în nici una dintre ocazii n-am auzit-o să se plângă de acest lucru.

– Andrew Kilsyth e un om bun, iar soția lui nu l-ar schimba pentru nimic în lume. Pur și simplu, omul iubește muntele, răspunse doctorul, aruncându-mi o privire. N-ar mai fi același om dacă ar fi nevoit să renunțe.

Nu mă deranja că ghicise ce simt. Mă întrebam când o făcuse. Poate cu mult înaintea mea. Spaima fusese cea care îmi arătase adevărul. Eram atât de îngrijorată pentru Dougal, că nu mă mai puteam gândi la altceva. Nu mă interesa nici reacția lui când va afla că n-am plecat, nici reacția lui Maury sau a șefei mele, care va vedea că nu ajung la St. Martha.

Doctorul și asistenta șefă vorbeau despre domnul Morgan. Ea observă:

– O să-i fie de ajutor lui Charlie să afle că grupul era condus de cineva cu experiență, chiar dacă acum e rănit. Sunt sigură că n-a luat niște băieți neexperimentați pe versantul nordic? întrebă retoric răspunzându-și singură. N-ar fi primul care face asta.

Doctorul dădu din cap, cu o expresie mohorâtă.

– E prea tânăr ca să conducă un grup atât de mare și, ca alpinist, are ambiția să încerce drumul cel mai dificil, spuse el, apoi îmi explică. E foarte important pentru salvamontiști să afle cât mai multe despre cei răătăciți. Nu sunt destul de mulți pentru un munte atât de mare, așa că trebuie să încerce să intre în pielea lor și să-și imagineze ce-ar face. Timpul este important și trebuie să caute în

cât mai multe locuri înainte de căderea întunericului. Întâi caută în locurile spre care s-ar îndrepta ei. Dacă nu găsesc nimic, raportează la bază și pornesc din nou.

– Cum raportează? Au stații radio?

– Da, dar reușesc destul de greu să comunice cu noi, din cauza interferențelor cauzate de munte, răspunse medicul, privind pe fereastră, lapovița care luase locul zăpezii. Se va face polei pe Ben. Oh, bieții copii! Habar n-au avut dimineață ce se va întâmpla până la căderea serii. Dar când s-au gândit tinerii prea mult la astfel de probleme? suspină el. Să sperăm că sunt îmbrăcați corespunzător.

– Pot să nu fie? Sunt persoane care încearcă să urce pe Ben fără echipament adecvat? întrebai.

Cei doi își aruncară priviri resemnate.

– Draga mea, răspunse asistenta șefă, am avut pacienți aduși de urgență care încercaseră să facă alpinism fără bocanci de escaladă și cu haine potrivite pentru o plimbare lejeră. Veniseră în vacanță și credeau că Ben nu e decât un deal mai înalt...

– Chiar dacă ți se pare incredibil, spuse și medicul, au urcat și fără busolă sau măcar o lanternă. Pe un astfel de munte, aceste două obiecte pot însemna deosebirea dintre viață și moarte. Știi care e cel mai mare pericol pentru un alpinist, cum spune Charlie Urquhart? Propria lipsă de experiență.

– Încep să înțeleg, murmurai, dar, pentru că voiam să mă liniștesc, întrebai: salvamontiștii se rătăcesc vreodată?

Se priviră din nou. Doctorul rămase pe gânduri înainte să-mi răspundă:

– Nu sunt iresponsabili, draga mea. Sunt cu toții experimentați, cunosc bine muntele și toate riscurile. Pentru că sunt căsătoriți, cea mai mare parte dintre ei au și responsabilități personale, pe lângă cele profesionale. Cu toate că au profesii diferite, lucrează foarte bine ca o echipă condusă de Charlie.

Nu-mi răspunsese la întrebare și știam foarte bine toți trei acest lucru.

– Ce fel de profesii au?

– A... doctori – mai e unul pe lângă Dougal Grant – artizani, funcționari, mecanici, pescari... nu-mi mai aduc aminte...

Înțelesesem că voia să mă cruțe, dar n-avea rost, așa că întrebai direct:

– Am auzit de salvamontiști care au murit la datorie. S-a întâmplat și aici?

– Din când în când, răspunse doctorul, încetând să-mi mai evite privirea. Am cunoscut mai mulți localnici care și-au pierdut viața încercând să-l salveze pe un necunoscut. Dar asta nu i-a oprit niciodată. Toată echipa e formată din voluntari.

Îmi adusei aminte de impresia mea că Gairlie trăiește în alt secol. Avusesem dreptate, dar în acest secol lumea era dispusă să-și dea viața pentru un seamăn.

Nimeni nu mă întrebaseră: „De ce și-ar risca oamenii noștri viața pentru nesăbuiții tăi englezi?” . Cu toții spuneau: „Bieții băieți, trebuie aduși jos în siguranță!”.

În această lungă după-amiază, învățai foarte multe despre locuitorii din ținuturile muntoase ale Scoției și despre dragoste. Învățai foarte multe despre mine. Era o după-amiază importantă pentru mine, după-amiaza în care m-am maturizat.

Capitolul 13

Telefonul din holul familiei MacAlistair sună din nou, iar doamna MacAlistair plecă să răspundă, lăsându-mă lângă focul din salon. Aici petrecuserăm ultimele două ore și luaserăm masa pe tăvi. Eram singure în casă, pentru că băieții familiei plecaseră la școală. Soția doctorului îmi povestise că după plecarea lor se simțea întotdeauna foarte singură, așa că se bucura de compania mea.

– De obicei, Hamish e foarte bun cu mine și vine acasă de câte ori poate, dar cum să mă aștept acum să-și părăsească iubitul spital, chiar și pentru cinci minute? Vrei să bei o cafea sau o ciocolată caldă? mă întrebase ea.

Era o femeie înaltă, frumoasă și veselă care, fiind chiar mai extravertită decât soțul ei, rareori se oprea din vorbit. Spunea că și copiii familiei vorbesc mult, deoarece aflaseră că dacă vor să apuce să spună câteva cuvinte, trebuie să-și oprească părinții.

– Când familia e împreună, poți să te aștepți la timpane sparte.

În casa lor nu mă simțeam o străină și nici un oaspete foarte onorat. Simțeam că se bucură de compania mea și nici nu era deranjată că saream ca o pisică speriată de fiecare dată când suna telefonul.

– Măcar dacă te-ar lăsa să faci ceaiul; cineva trebuie să se ocupe și de asta și, fiind antrenată, știi mai bine când e cazul.

De această dată, la telefon era încă una dintre soțiile îngrijorate care nu voia să deranjeze dând telefon la postul de poliție.

– Helen Innes. Soțul ei face parte din a doua echipă... O, din nou!

Lipsi câteva minute și, când se întoarse, părea foarte supărată:

– Unele femei nu învață niciodată! Știi ce am fost întrebată? Dacă noi două vrem să ne alăturăm petrecerii pe care o dă Maury Valentine, împreună cu niște prieteni englezi pe care i-a descoperit la hotel. A auzit că ești încă aici și crede că această petrecere ne va face bine tuturor. Tocmai în această seară! În care toată lumea e neliniștită! Ce creatură insensibilă! Hamish spune că nu e vina ei c-a avut părinți nesăbuiți care n-au educat-o cum trebuie și au încredințat-o unui bărbat destul de mare ca să-i fie tată, dar nu mi-am făcut niciodată timp pentru ea. Sunt sigură că mă vei ierta c-am refuzat invitația în numele amândurora, fără să te consult mai întâi.

Mi s-a părut că aud vocea soțului ei în ultima remarcă și mă întrebai cât de multe i-a spus despre mine.

– Vă mulțumesc foarte mult. O petrecere! Nu înțeleg... E antidotul ei pentru neliniște? Voia să ajungă la o altă petrecere la Glasgow, s-ar putea să fi renunțat datorită acestei acțiuni de salvare.

– Maury Valentine să lase ceva să intervină între ea și prețioasa ei viață socială? Vorbim despre aceeași femeie? Căutarea acelor băieți n-o neliniștește în nici un fel! N-o deranjează decât, citez: „plictiseala de moarte pe care o creează lipsa vieții sociale din acest oraș”,.

– A spus așa ceva? Dar e foarte îndrăgostită de Dougal Grant! Trebuie să-și dea seama cât de periculos e ce face acum!

– Nu e îndrăgostită decât de propria persoană. Nu cred că i-a stricat nimeni planurile, nu e tipul care să facă un sacrificiu! Am vorbit puțin cu ea: n-am răbdarea soțului meu și nici nu sunt forțată, ca Dougal Grant, să mă port frumos cu ea, pentru c-a salvat viața surorii mele gemene. O, dar a profitat din plin de această datorie! Cred că Dougal va fi ușurat când intriganta se va muta în casa cea nouă, pe care a cumpărat-o în Inverness. Cred c-ai auzit că se mută, nu?

– Da, murmurai, dar nu știam că se mută din localitate.

– Ești surprinsă? Desigur, pentru că ai fost în spital, nu știi cât de mult a fost plecată. Cred că e vorba despre atracția față de un regizor care a lucrat cu soțul ei. Acesta e în Inverness, pregătind niște filmări. Se știe deja în Gairlie că a pus ochii pe el, zâmbi ea.

– Îmi pare rău, dar nu mai înțeleg nimic, spusei.

– De ce, Elizabeth?

Îi povestii tot ce-mi dăduse de înțeleș Maury.

– Fiind străină, ai crezut tot ce-ți spunea? Oh, Elizabeth, ai fost naivă! N-ai mai întâlnit femei posesive la Londra? Nu-ți dai seama că, încercând să scape de tine, de fapt îți făcea un mare compliment?

– Nu e doar asta, era tot timpul în jurul casei lui Dougal, parcă făcea parte din familie.

– Cunoscându-l pe Dougal și știind că a salvat viața unui membru al familiei lui, te mai miră acest lucru?

– Nu... acum nu. Dar doamna Pringle...

– Ți-a spus că Maury vrea să pună mâna pe iubitul ei profesor? O, draga doamnă Pringle. Pentru ea, orice femeie încearcă să pună mâna pe Dougal. Numai că n-are de ce să-și facă probleme. Poate că profesorul se străduiește să-i facă pe plac, fiindu-i dator, dar e prea deștept să se lase păcălit de o creatură fără minte ca Maury Valentine, care se poartă că o fetiță răsfățată, deși a trecut de mult de treizeci de ani! Nu m-ar mira ca doamna Pringle să te fi acuzat și pe tine!

– A, da, dar credeam că e vorba numai despre mine. Se agita foarte mult când era nevoită să ne lase singuri.

Doamna MacAlistair râse:

– Draga mea, cu tot respectul pentru farmecele tale, trebuie să-ți spun că viața de aici e altfel. Foarte rar vei găsi aici un bărbat care să încerce să seducă o femeie care este oaspete în casa lui! Și în nici un caz acesta nu e Dougal Grant! Biata Rosie, nu e de mirare că a făcut o căsătorie atât de nepotrivită, ținând cont de cât de puțin știe despre bărbați! Chiar credea că poate fi o relație între profesor și Maury?

– Da, răspunsei, apoi adăugai, fără să ezit: și eu am crezut.

Râse din nou, aprinzându-și o țigară.

– Vrei să știi de ce ai primit invitația de la ea? Maury Valentine crede că e o relație între tine și Archie MacDonald. Viitoarea doamnă MacDonald trebuie cunoscută.

– Nu se poate!

– Ba da, draga mea, zâmbi ea. Așa că-ți voi spune ceva ce n-ar trebui să-ți spun. Mi-am dat seama în prima seară când ai ajuns în spital. Dougal era cu tine când Maury l-a chemat la telefon. A vorbit din biroul lui Hamish, care a auzit ce s-a spus, cu toate că nu intenționa. Maury avea invitați și voia să vină și el la petrecere. Hamish a spus că-i era teamă să nu cadă acoperișul spitalului, atât de supărat a fost Dougal! Ce mi-ar fi plăcut să fiu o muscă pe perete! Își frecă ea mâinile. După aceasta, nu ne-a mirat că se mută, cu toate că n-a ezitat să-i ceară ajutorul profesorului... oh, telefonul!

Dispăru, dar se întoarse foarte repede.

– A fost adus primul salvat. Asistenta șefă spune că poți să te duci.

– Ce bine! exclamai, sărind de pe scaun. Nu vă deranjează?

– Mi-aș dori să pot veni cu tine, dar soțiile doctorilor deranjează personalul, iar eu sunt atât de rămasă în urmă, încât nu sunt sigură c-aș face bine nici ceaiul. Haide, fugi! Mult noroc!

Studentul legat de targă era semi-conștient. Suferea din cauza expunerii la frig, avea o gleznă ruptă și multe zgârieturi. Alți doi tineri veniseră cu el. Nu făcuseră parte din echipa de alpiniști, ei voiau să facă schi. Aveau în jur de douăzeci de ani, dar păreau mai tineri, pentru că erau speriați. Aveau tot felul de sfori și unelte de cățarat cu ei. Îmi povestiră că luasetă cu ei tot ce credeau că poate fi de ajutor și, împreună cu alți opt colegi care veniseră tot pentru schi, alergaseră să ofere ajutorul lor echipei de salvamontiști.

– Un bărbat micuț, numit Charlie. Foarte de treabă, dar ne-a spus că se pot descurca și n-au nevoie de ajutorul nostru și să așteptăm la bază. Ceilalți sunt tot acolo, dar noi am venit cu John. Pare că se simte tare rău. Dar o să-și revină, nu-i așa, soră?

Eram în biroul doctorului MacAlistair. Trebuia să iau notițe. Le dădui câte un ceai și mă așezai la birou.

– Care e numele întreg al lui John și adresa lui? Ce vârstă are? Știți unde locuiesc părinții lui? Au telefon? Foarte bine.

După ce completai fișa lui John, dădui datele asistentei șefe la telefon, cerând alte detalii de la băieți.

Așteptară liniștiți până când le cerui detalii personale.

– De ce să vă spunem? Întrebă unul dintre ei, numit Tom. Doar nu suntem pacienți.

– Pentru că familiile voastre vor fi fericite să afle acest lucru.

– Dumnezeu! Nu m-am gândit la asta! Biata mama... O să se dea la știri?

– S-a dat deja, la ora șase, n-ați văzut reporterii de la poalele muntelui?

Nu mai văzuseră ce era acolo, pentru că ninge foarte tare.

– Hei, cel care conduce echipa de salvamontiști pare că știe ce face. E priceput?

– Numele lui e Charlie Urquhart, răspunsei.

– Acel Charlie Urquhart? întrebară băieții în cor.

– Da, băieți, răspunse doctorul MacAlistair din pragul ușii. Nu știți că e din Gairlie?

– Nu, ne pare rău, doctore, se scuză Tom. N-am mai fost în Scoția, cu toate că am auzit de el. Suntem din Anglia.

– O țară de care am auzit și noi, zămbi doctorul. Prietenul vostru e în salon acum. Se va bucura să vadă fețe cunoscute, așa că puteți să stați un pic la el, dacă promiteți că veți fi liniștiți. Altfel, vă dau afară. Ați înțeles?

– Da, doctore, spuse cel de-al doilea. Ce este această expunere la frig despre care vorbește toată lumea?

– Este vorba despre răcirea suprafeței corpului, ducând la scăderea progresivă a temperaturii corpului. Dacă nu e oprită această scădere a temperaturii, se ajunge la deces.

– Se poate întâmpla oricui? întrebă băiatul, speriat.

– Oricui e expus la frig, vânt puternic sau oboseală, sau o combinație a acestor trei elemente. Spuneți-mi, băieți, ați fost din nou la dans seara trecută?

– Unii dintre noi, dar numai până la miezul nopții.

Doctorul dădu din cap, apoi îi conduse la salonul colegului lor. Când se întoarse, se așeză pe marginea biroului.

– S-au culcat la miezul nopții și s-au trezit la patru și jumătate. Ce fel de pregătire pentru o ascensiune periculoasă e asta?

– Chiar dacă șeful grupului e la prima experiență de acest gen, n-ar trebui să știe că somnul e vital?

– Nu mă îndoiesc de acest lucru și sunt sigur c-a verificat dacă sunt în pat înainte de a se duce la culcare. Dar nu i-a văzut pe cei care s-au strecurat afară să se ducă la dans. Așa sunt băieții. Un șef experimentat știe acest lucru și e atent.

Sună telefonul și, după o clipă, se întoarce spre mine:

– Sosesc încă trei: expunere la frig, zgârieturi, dar nici o rană vizibilă.

Afară se întunecase deja și era foarte frig. Șoferul ambulanței spuse că pe munte începuse deja viscolul. Din acea clipă, frica mea ajunsese la culme.

Luasem datele studenților și acum îi dădeam ceai unuia dintre răniți, care era întins pe burtă în pat. Alunecase pe spate și se simțise de parcă parcusese întregul munte.

– Bărbații care m-au văzut alunecând au spus că am alunecat cam cincisprezece metri, spuse el, încercând să-și întoarcă încet capul să mă poată vedea. M-a durut foarte tare până când mi-au făcut injecția. M-am rănit rău?

Pielea de pe spatele lui era sfâșiată în întregime.

– Destul de mult, dar te vei face bine. Mai bea niște ceai.

– Mulțumesc, chiar mi-era sete, zâmbi el.

Avea părul blond și nu părea mai mare decât Robin, cu toate că avea nouăsprezece ani.

– Sunteți englezoaică, nu-i așa? Lucrați de mult aici?

– Nu de mult.

După ce fu mutat în salon cu celălalt băiat, îl întrebai pe doctorul MacAlistair:

– E posibil să fi alunecat cincisprezece metri și să fi supraviețuit?

– Da, e posibil. Luna trecută, un bărbat chiar a căzut de la această distanță și a supraviețuit, neavând decât un deget scrântit. În aceeași săptămână, altul a căzut de la doi metri și a murit...

Furăm anunțați că mai sosește încă un rănit.

Mai mulți prieteni îngrijorați îl însoțeau. Charlie Urquhart trimisese un mesaj cerând ca doar doi dintre băieți să rămână cu restul echipei de salvamontiști, așa că restul fuseseră nevoiți să coboare.

– A fost înțelept din partea lui, aprobă medicul. Charlie vrea să coboare de pe munte înainte de a se face întuneric, să nu se adauge celor răătăciți.

Ultimul adus era grav rănit, având fractură craniană. Delira deja, iar colegii lui păleau văzând cu ochii.

Doctorul MacAlistair îi privi cu atenție:

– Domnișoară Wade, du-i în birou, spuse el. Haide, băieți, plecați, o să avem grijă de prietenul vostru.

Mă urmară mecanic, privind înapoi la fiecare pas. După ce aflai toate datele și le dădui câte un ceai, trebui să le spun de mai multe ori să se dezbrace. Erau în stare de șoc. Unul dintre ei părea ceva mai mare și fu primul care-și reveni:

– Soră, mi-am adus aminte, părinții lui George Tucker nu sunt acasă în acest week-end, sunt plecați într-o vizită în Cornwall.

Era vorba despre băiatul grav rănit.

– Cât de rău e? mă întrebă băiatul.

– Sinceră să fiu, nu știu. Doctorul MacAlistair o să vină curând, puteți să-l întrebați. O să vă spună.

– Nu se va supăra? Știi cum sunt doctorii.

– Acesta e altfel.

Dusei datele aflate în biroul asistentei șefe, care stătea de vorbă cu secretara primăriei. Aceasta o asigura că sunt deja aranjate cazările pentru părinții îngrijorați.

Toată lumea era foarte ocupată, iar surorile alergau de la un salon la altul. Când o întâlnii pe sora Craig pe culoar, îl văzurăm pe sergentul Cameron care făcea semne, arătând două degete.

– Nu mai știu, Elizabeth, câți s-au făcut? mă întrebă Craig.

– Șapte au ajuns deja, urmează unsprezece.

– De-ar da Domnul, șopti ea, grăbindu-se spre salonul ei.

Făcui ceai proaspăt pentru cei care așteptau și ceva de mâncare și, împreună cu doctorul, intrară în birou. Băieții stăteau pe jos.

– Cum se simte George, doctore, întrebă Nicholas Hawkins, cel mai mare dintre ei.

– Doarme, veni răspunsul. Dar, dacă nu se simte mult mai bine, cel puțin nu se simte mai rău. Am vești proaspete pentru voi. Mai sosesc șase și unul dintre ei e domnul Morgan, șeful grupului.

Săriră cu toții în picioare.

– Cum se simt?

– Întrebați-mă după ce-i văd. Între timp, mâncați ceva.

Întorcându-se să plece, îmi făcu un semn să ies cu el.

– E de-ajuns ce ai făcut pentru azi. E timpul să te duci la culcare.

– Doctore, vă rog! Nu sunt obosită.

– Nu ești o bună mincinoasă. Ah, uite, au ajuns. După ce văd despre ce e vorba, mai vorbim.

Domnul Morgan era inconștient din cauza expunerii la frig, era lovit la cap, dar nu foarte grav și avea un picior fracturat.

Băiatul șefului oficial al grupului era printre cei aduși. Nu se simțea foarte rău, având doar glezna luxată. Vocea îi era răgușită, dar nu se putea opri din vorbit.

– Dă-i niște ceai cald, domnișoară Wade, îmi spuse una dintre asistente și lasă-l să vorbească. Se va simți mai bine.

Îmi adusei aminte cât de mult vorbisem și eu. Nu eram sigură ce mă durea mai mult: amintirea blândeții lui Dougal de atunci, sau propria orbire. Apoi mă gândii la pericolul în care se afla acum și nu mai fusei în stare să mai gândesc de frică.

Printre înghițituri de ceai, băiatul îmi spuse că are optsprezece ani și că face alpinism de trei ani.

– Anul trecut am fost cu Bill Morgan, e foarte bun. Ce nenoroc de dimineată, că a alunecat. Ne-a spus să stăm împreună și voiam

să-l ascultăm, dar lumea se făcuse deodată foarte albă. Nu vedeam nimic. Nu glumesc, soră, nu vedeam nici la un pas în fața mea. M-am oprit pentru o clipă și nu-l mai vedeam decât pe cel legat de mine. Apoi... a alunecat. Am simțit că frâghia mă trage, dar s-a desfăcut. L-am văzut pe John lângă o stâncă, dar n-am reușit să-l urnesc. Am stat cu el până când a început să ningă din nou. M-am gândit că mai bine mă duc să chem ajutor. Am lăsat un semn lângă el, m-am desfăcut din frânghie. Dar am căzut... făcu o mică pauză pentru respirație. L-au găsit? Îl cheamă John French. Am încercat să întreb de el când m-au adus, dar nu mai aveam voce.

— A fost adus primul. Se simte bine.

— Ce bine. Bietul tata, suspină băiatul. Ce nenoroc! Dar n-a fost nici vina lui Bill Morgan. El cum se simte?

— Își revine. Mai bea niște ceai.

— Mulțumesc, îmi face bine la gât. Mă doare foarte tare, adăugă el, zâmbind cu tristețe. Am strigat ore întregi. Nu puteam să mă mișc din cauza piciorului. Mi-am distrus lanterna în cădere și mi-am pierdut și fluierul. Am stat pe jos și am strigat până când n-am mai avut voce. N-am mai putut să scot nici un sunet când i-am auzit pe salvamontiști și le-am văzut lanternele. N-am putut să le fac nici un semn. A fost cea mai grea clipă. Am crezut că voi fi lăsat să mor. Mă rugam din toată inima. Am crezut că pleacă, dar s-au întors. A vrut să le spun despre John, dar nu mai aveam voce. I-am auzit că au găsit o mânășă. Nu era a mea, dar s-au întors să caute în jurul ei și m-au găsit... Câți mai sunt de găsit, soră?

Aceeași întrebare o puneau cu toții când își reveneau.

Bolnavii mai vechi erau mutați, pentru a face loc noilor veniți. Afară vântul urla furios și valurile lacului se auzeau ca niște tunete.

— Ar putea fi și mai rău, spuse doctorul MacAlistair, care se așezase lângă mine pe un scaun, pe culoarul ceva mai liniștit. Nu e

ceață, care e cel mai mare pericol. Acest lucru îi oprește și pe cei mai bine antrenați, adăugă el, privind-mă. De aceea, Dougal Grant a trebuit să aștepte în acea noapte când te-a salvat. Dacă n-ar fi fost ceața, ar fi urcat delușorul acela cu tine în spate. Cred că ți-ai dat seamă că, dacă n-ar fi fost cu tine în acea noapte, n-ai fi avut nici o șansă?

— Mi-am dat seama... adică nu. Știam că-i datorez foarte multe, dar nu și viața mea. Așa e?

Aprobă cu un semn din cap, ridicându-se și privind pe fereastră.

— E o poziție foarte dificilă pentru un bărbat...

— Dificilă pentru că mi-a salvat viața?

— Da. Pentru că aceasta e cea mai mare datorie pe care o poate avea o femeie față de un bărbat, această povară trebuie să fi cântărit foarte mult... Din câte știu, nu s-a referit niciodată la acest lucru, dar experiența lui medicală i-a spus, cu siguranță, care e adevărul.

— Dacă mi-aș fi dat seama mai devreme!

— Sper că vei ierta un doctor bătrân, care are o fiică de vârsta ta, că-ți vorbește ca un părinte. Cred că a fost un lucru bun că ai fost nevoită să stai. Recunoștința poate foarte bine să forțeze mâna unui primitor generos la fel cum poate lega mâinile unui donator generos. Desigur că există bărbați care ar profita da recunoștința unei femei. Dar nu l-aș pune niciodată pe Dougal Grant în această categorie. A, telefonul! strigă el, alergând spre birou.

Când se întoarce, arăta ușurat.

— Vești bune!

Sării de pe scaun.

— Au fost găsiți toți?

— Da, sunt la cabană. Toți au degerături și suferă din cauza frigului, dar nu sunt alte răni mai grave. În câteva clipe, se va da semnalul de coborâre și toți salvamontiștii de pe munte vor începe să coboare.

Ușurarea mă copleșise.

– Dar cum vor auzi semnalele pe acest vânt?
– N-au doar semnale auditive, au și rachete de semnalizare. Oh, cât de ușurat sunt că băieții sunt în siguranță. Ar putea fi băieții mei. Părinții care vor sosi mâine nu vor afla vești prea rele.

Se așează pe scaun, suspinând.

– O să treacă destul de mult până vor ajunge cu toții jos. Nu te voi lăsa să-i aștepți, ești prea obosită.

– Dar nu vreau să plec!

Mă privi cu înțelegere.

– Draga mea, înveți repede, dar mai ai destule de învățat. Ascultă-mă. După ce victimele sunt aduse jos, echipa de salvamontiști se adună, fac rapoartele, curăță și verifică echipamentele. Nu se știe când vor mai avea nevoie de ele. După asta, simt nevoia să ajungă din nou cu picioarele pe pământ, la propriu. Au nevoie de ceva timp să stea de vorbă, de ceva de băut și de un duș...

– Înțeleg.

– Spre dimineață, Charlie Urquhart vine în spital, să-i vadă pe cei salvați, e obiceiul lui. Așa că acum te rog să te duci la draga mea soție și să-i spui că se poate aștepta să mă vadă la micul dejun.

– O să-i spun. Mulțumesc pentru tot. Aș fi vrut să fiu mai de ajutor.

– Ai făcut tot ce-ai putut, chiar mai mult decât ar fi trebuit.

– Dacă nu m-ați fi lăsat să fiu aici, cred că m-aș fi urcat pe pereți de îngrijorare.

– M-am gândit la acest lucru, zâmbi el. Numai de două sau de trei ori...

Capitolul 14

– Vrei o ceașcă de ceai, Elizabeth?

Deschisei un ochi. Doamna MacAlistair stătea lângă pat, purtând o tavă pe care era ceaiul. Dormitorul lui Isobel MacAlistair era inundat de lumină.

– Bună dimineața, spusei, ridicându-mă. Sunt vești bune?

– Da, au ajuns cu toții jos în siguranță și cu toate că băiatul cu fractura craniană nu se simte prea bine, ar putea fi și mai rău, după spusele lui Hamish. Părinții lui sosesc cât pot de repede, împreună cu ceilalți părinți. Sunt o mulțime de reporteri, te izbești de ei la tot pasul... Ai dormit bine? Arăți destul de obosită. Mai bine stai în pat, o să-ți aduc aici micul dejun.

– Mulțumesc, dar aș prefera să mă ridic, răspunsei, privind pe fereastră. Furtuna a încetat.

– Da, o dată cu fluxul.

Se îndreptă spre fereastră, aruncând o privire la spitalul care se vedea peste drum.

– Uite-o pe sora Kilsyth, arată de parcă ar trebui să doarmă o lună. Ah, uite și mașina lui Charlie, tocmai pleacă. Chiar vrei să te ridici, sau doar erai politicoasă?

Ezитай, gândindu-mă că poate cuplul MacAlistair preferă să ia micul dejun în familie.

— Nu sunt sigură, cum ar fi mai bine?

— Mai bine ar fi să cobori, zâmbi ea. Ne place să avem companie la masă. Propun să bei ceaiul pe care ți l-am adus ca să te trezești, apoi să cobori— să nu fii surprinsă dacă Hamish te trimite înapoi la culcare. Ah, uitasem, ai un mesaj de la el: l-a văzut pe Dougal Grant la spital, dar n-a avut timp să-i spună că ești aici. Mai bine dai un telefon la Achnagairl și explici despre ce e vorba.

Îmi adusei aminte tot ce se întâmplase și mă cuprinsese frica.

— Oare nu s-a dus la culcare? Nu vreau să-l deranjez. Poate mai târziu...

— Nu cred că se va duce la culcare înainte de seară. De obicei, salvamontiștii când se întorc dimineața fac un duș și se duc la serviciu.

— Nu li se dă liber?

— Draga mea, numai de curând au început să nu-și mai piardă salariile din cauza operațiunilor de salvare.

— Nu știam.

— N-aveai de unde, dar cred că trebuie să-i dai telefon lui Dougal cât de repede. Ai fost oaspetele lui și ar fi nepoliticos să-l lași să afle de la alții că stai aici cu noi— și sunt sigură că va afla, foarte repede. Gairlie e un oraș mic și suntem dependenți unii de alții, fiind atât de izolați.

Știam că are dreptate, așa că mă hotărâi:

— Îi dau telefon după ce mă îmbrac.

În timp ce-mi beam ceaiul, începui să repet în gând:

„Dougal, sunt Elizabeth. Sunt încă aici, pentru că...”

Nu știam ce pot să spun. Mă îmbrăcai repede, înspăimântată de gândul telefonului.

Știam că Davie MacDonald fusese la Glasgow, pentru că o auzisem pe una dintre surori că se întorsese la hotel. Pentru că Dougal era medic, îmi era imposibil să-i vând o poveste despre cât

de folositoare eram la spitalul din Gairlie, care nu s-ar fi descurcat fără mine cu atâția pacienți. L-aș fi putut păcăli pe Archie, dar nu pe Dougal.

Mă plimbai agitată prin cameră. Oare să-i spui adevărul? Oh, da, sigur!

„Dougal, sunt Elizabeth. Nu puteam să plec înainte să aflu că ești în siguranță, pentru că, brusc, am descoperit că, dacă ți s-ar întâmpla ceva, aș muri”

Auzii soneria și încercai să văd cine era, dar nu reușii. Doamna MacAlistair mă strigă din bucătărie:

– Poți să deschizi tu? Cred că Hamish și-a uitat din nou cheia, iar dacă las șunca pe foc se face scrum.

– Sigur!

Alergai la parter și deschisei ușa:

– Bună dimineața, doc... răămăsei o clipă uluită. Bună, Dougal!

Era încă în echipamentul de alpinist și părea la fel de uimit ca în ziua în care îl promisem la fel, pe prag, în propria casă. Totul părea la fel ca atunci, mai puțin expresia lui din clipa în care își dădu seama cine e la ușă. Mă privi, pentru o clipă, așa cum privise soarele în acea dimineață, sus pe deal.

Apoi zâmbi cu politețe:

– Bună dimineața, Elizabeth, ce surpriză plăcută. Hamish nu mi-a spus că ești oaspetele lui. Ar fi trebuit să-mi dau seama că te va convinge să stai, cu vremea de ieri.

– N-a fost îngrozitoare, spuse doamna MacAlistair, care apăruse în spatele meu. Dougal, ce bine îmi pare să te văd nevătămat. Intră, te rog! Ce-i? Bocancii murdari? Dragul meu, cu trei băieți plus Hamish, podeaua e mai mult decât obișnuită cu bocanci murdari! Stai la micul dejun, desigur.

Dougal intrase deja în hol.

– Mulțumesc, Margaret, dar nu sunt potrivit pentru un oaspete în aceste haine. Am venit pentru că Hamish m-a rugat să-ți spun că speră să ajungă acasă în douăzeci de minute, spuse el, aruncându-mi o privire. Pot să mă întorc când voi fi mai prezentabil?

– Prostii! Cum să fii îmbrăcat după douăzeci de ore pe Ben? Cred că ești obosit și flămând și nu vreau să pleci așa din casa mea. Ce crezi c-ar spune Hamish? Hai, dă-ți hanoracul jos și fă-te comod. Ce miroase? Oh, șunca mea! exclamă, fugind spre bucătărie. Elizabeth, ai grijă de el pentru mine! Du-l în salon, vezi tu! îmi strigă.

Ne privirăm jenați. Parcă eram doi străini.

Se dezbracă, punând hanoracul în rucsac și cascheta pe măsuta de pe hol. Își trecu mâinile prin păr.

– Din fericire, am făcut un duș la secția de poliție, spuse el, apoi își trecu degetele peste bărbia aspră, dar n-am avut ce face cu asta... E de-ajuns o noapte și arată așa...

– Cred că e din cauză că e atât de închisă la culoare, observai zâmbind.

În salon, mă îndreptai spre fereastră, închizând-o după ce aruncasem o privire cerului albastru și senin.

– Ce dimineată frumoasă! spuse Dougal din spatele meu.

Mă întorsei, iar el se retrase.

– Da, e foarte frumos... Pare incredibil, după ziua de ieri.

– Se întâmplă destul de des.

– Dougal, stai jos, te rog. Cred că ești extenuat.

– Nu chiar atât de obosit... prefer să stau în picioare, răspunse el, aruncând o privire în jur. Mă bucur că te-ai lăsat convinsă să stai. Știi cât mai rămâi?

– Nu încă...

– Cred că Hamish a fost foarte ocupat ieri ca să se poată ocupa de aranjamentele tale. Știi dacă Davie ți-a anulat rezervarea?

– Cred că da.

Îi mulțumii pentru tot ce făcuse pentru mine și-l întrebai de ce nu-mi spusese că vrea să mă ducă la Londra.

– Credeam că vei rămâne la Glasgow.

– De ce credeai asta?

– Nu știu, părea rezonabil, spusei cu grijă. De ce nu mi-ai spus?

– Voiam să-ți spun pe drum. Nu ți-am spus nimic pentru că nu voiam să-ți faci griji sau să te simți obligată să rămâi până când te vei fi recuperat suficient să fii în stare să călătorești singură.

– Și apoi te întorceai singur?

– Da.

Îi zâmbii.

– Dacă o ții tot așa, s-ar putea să devii un călător de bază al căilor ferate engleze.

– Da, poate vor da numele meu unui tren. Sper c-ai anunțat-o pe șefa ta?

– Oh, Doamne, am uitat! exclamai, privind la ceas. Cred că deja se așteaptă să ajung!

– Nu pentru încă o oră, i-am spus că vom lua mai întâi masa.

– Ce bine! Am timp s-o anunț.

– Nu-ți face griji, din moment ce ai rămas la recomandarea doctorului.

Plecai privirea, zărindu-i mâna stângă.

– Cum ți-ai făcut aceste tăieturi și zgârieturi?

– Din neglijență, mi-am pierdut o mănușă.

– Era a ta!

– Ce vrei să spui?

Îi explicai, apoi adăugai:

– Chiar dacă nu era a lui, n-a fost un noroc grozav că a ajuns acolo?

Nu-mi răspunse imediat, ci mă privi în tăcere câteva clipe. Apoi mă întrebă, cu un calm forțat:

– Elizabeth, ai lucrat în spital aseară?

– Nu se numește lucrat ce-am făcut eu, doar am dat o mână de ajutor.

– Da, până la ce oră?

– Nu sunt sigură, răspunsei, speriată de expresia lui. Nu foarte târziu.

Se încruntă, iar ochii lui păreau mai întunecați.

– Băiatul șefului echipei, despre care mi-ai povestit, nu a coborât în grupul de șase?

– Ba da.

– Din câte îmi amintesc, era unsprezece înainte de a fi trimiși de la bază, așa cum e notat în datele lui Charlie. E clar că încă lucrai când au sosit.

– Dougal, ți-am mai spus că nu lucram!

Continuă, fără să țină cont de întreruperea mea:

– Erai tot acolo când s-a dat semnalul de încheiere a operațiunii?

– Numai atunci, m-au dat imediat afară!

– Dumnezeu! Speram și eu! Nu mă miră că ești atât de albă și arăți atât de obosită! Și eu care-l felicitam pe MacAlistair că te-a convins să rămâi! Cred că n-a fost în toate mințile!

În ciuda a ce aflatam și din scrisoarea lui Joe și de la doamna MacAlistair, eram uluită. Controlul lui părușe atât de absolut!

– Dougal, nu înțelegi...

– A, da? Nu înțeleg? strigă el, furios. Cum vrei să înțeleg un medic cu experiență care îi dă voie unei fete, abia ridicată din patul de spital după o boală foarte gravă să ia parte la ceva atât de obositor? Nu pot să înțeleg! Dacă ar fi fost cineva cu tine care să te aperc, nu cred că ar mai fi avut cineva curajul să sugereze să-i ajuți!

– Dougal, dar n-a sugerat nimeni, eu m-am oferit.

– Asta pot să cred! Cunosce prea bine felul tău fără minte de a sări în ajutorul altora, fără să te gândești la tine! Dar nu contează! Ceea ce contează e că nu erai destul de puternică să fii lăsată să lucrezi. Se vede foarte bine! Să profite de tine e ceva de neiertat și o să-i spun asta lui Hamish MacAlistair cu prima ocazie!

– Dougal, pentru numele lui Dumnezeu, calmează-te! exclamai, sărind de pe fotoliu. Doamna MacAlistair se va întoarce imediat, lasă-mă să-ți explic! Ai înțeles greșit, nimeni n-a profitat de mine, dacă arăt atât de epuizată nu e din cauza muncii...

– Dar ce crezi că sunt? Un student incapabil să-mi dau seama despre ce e vorba? Crezi că nu știu ce boală ai avut și că te luptai pentru viața ta și pentru fiecare respirație, în timp ce eu te priveam, neajutorat și înnebunit?

Nu mai plânsesem în prezența cuiva de la moartea bunicului meu. Acum, în fața lui, lacrimile începură să-mi curgă pe obraz, nestăpânite. Mă aruncai pe fotoliu, plângând cu fața în mâini.

– Nu, Elizabeth, nu! N-ar fi trebuit să-ți vorbesc așa— dar nu credeam că te voi face să suferi, spuse el cu voce schimbată. Dar nu-ți ascunde lacrimile de mine. Vino.

Mă ridică în brațe, mângâindu-mi părul, în timp ce plângeam pe umărul lui.

– Iartă-mă că mi-am pierdut calmul, dar știi că nu e vina ta... Nu mă pot ierta că te-am supărat atât de tare! Dar totul va fi bine, va fi cum vrei tu, nu mai plânge, îmi șopti la ureche.

Știam că are dreptate, dar nu mă puteam opri din plâns. Blândețea lui scosese la iveală lacrimi neplânse de ani întregi. Mă strânse mai tare.

– Calmează-te, draga mea, murmură vocea lui blândă. Ești prea obosită pentru o astfel de criză. Dacă nu te calmezi, riști să ajungi din nou la spital. Mă auzi?

– Da... suspinai, iartă-mă.

Respiră adânc și, pentru că buzele îi erau aproape de urechea mea, auzii șoapta blândă:

– Iubita mea, nu-mi spune asta, după ce ți-am făcut.

Mă oprii din plâns la fel de neașteptat cum începusem. Încă suspinam, dar nu mă deranja acest lucru, după cum nu mă deranja nici gândul la modul în care arăta fața mea după plâns. Ridicai privirea spre el:

– Dougal, chiar sunt?

Arăta mai bătrân și obosit, iar ochii lui erau întunecați.

– N-ar fi trebuit să spun asta, pentru că n-are rost, zâmbi el trist. Pune-o pe seama oboselii, ca și izbucnirea de mai devreme.

– Ești sigur de ce ai spus?

Dădu din cap.

Pentru o clipă, eram prea fericită să mai pot vorbi. Mă relaxai în brațele lui.

– Mulțumesc, zâmbii, privindu-l cu drag.

– Elizabeth, de ce îmi mulțumești?

– Dougal, dragul meu Dougal, îmi dau seama că ești epuizat și te mai necăjesc și eu...

– Nu trebuie să spui asta...

Îi pusei două degete pe buze, oprindu-l.

– Știu că nu erai aici ieri, ca să știi că am trecut prin iad pentru tine... De ce crezi c-am plâns? Ce crezi că fac în brațele tale?

Expresia de pe figura lui, când înțelese ce voiam să spun, aproape mă făcu să izbucnesc din nou în plâns.

– Așa e, spusei, ca și cum mi-ar fi răspuns. De aceea n-am putut să plec. Nimeni nu m-a convins. Am refuzat să plec pentru că nu puteam să te părăsesc. Nu e vorba despre tot ce-ai făcut pentru mine, ca să nu vorbesc despre faptul că mi-ai salvat viața. Oricum, n-am aflat decât ieri, când mi-a spus doctorul MacAlistair. Da, recunosc că era târziu, dar l-am bătut la cap să mă lase să stau și știa că risc să mă îmbolnăvesc din nou.

Clătină din cap, privindu-mă cu uimire:

– Erai atât de îngrijorată pentru mine?

– Moartă de frică... Eram rușinată că sunt îngrijorată doar pentru tine, că sunt egoistă, dar asta nu mă împiedica să-mi spun de fiecare dată când ajungeau jos cei salvați: „Mulțumesc, Doamne, o să coboare mai repede aici, la mine.” Nu doream decât să fii înapoi într-o singură bucată. Nu știu dacă mă înțelegi.

– Da, înțeleg, cum crezi că m-am simțit când te luptai pentru viața ta? răspunse el, privindu-mă în ochi. Cu toate că te credeam, dacă nu îndrăgostită, cel puțin pe punctul de a te îndrăgosti de Archie MacDonald.

– N-am fost. Poate că mi-a plăcut, dar acum mi-a trecut. Nu știi că a plecat la Washington?

– Nu, s-ar putea să fi auzit ceva de la Davie, dar credeam că va rămâne aici cu tine.

– A zburat spre America în ziua în care i-ai dus pe copii la Londra.
– În acest caz, de ce erai atât de nerăbdătoare să pleci?
– Din diverse motive, răspunsei, întrebându-mă dacă să-i spun de Maury, dar renunțând. Cele mai importante erau două: aveam impresia că te-ai săturat de mine și nici un voiam să adaug alte datorii la lista deja prea lungă.

– Nu ți-ai dat seama că voiam să fac orice pentru tine? Oh, draga mea, am fost orbi amândoi!

– Știu. Abia ieri mi-am dat seama că te iubeam și încă de ceva timp. Nu voiam să iubesc, pentru că dragostea doare. Ieri am aflat că nu poți fugi din calea ei și că, dacă a aș fi putut, n-aș fi vrut.

Mă privi zâmbind, strângându-mă în brațe.

– Chiar credeai că m-am săturat de tine? Gândul că vei pleca mă făcea să înnebunesc. De ce crezi că voiam să te duc la Londra?

– Nu mi-am dat seama.

Părea că o galaxie de sori răsărea pentru noi amândoi.

– Știi, când eram la bază am auzit mașina lui Davie trecând. Gândul c-ai plecat mă obseda, încât nu mă puteam gândi la altceva. Când am descoperit că mi-am pierdut mănusa, am fost forțat să mă concentrez. Lipsa de concentrare e foarte periculoasă pentru un alpinist. A fost atât de obositor! Când am coborât, mă simțeam bătrân— iar când mi-ai deschis ușa, cu sau fără Archie MacDonald, a trebuit să-mi folosesc tot controlul ca să nu te iau în brațe... Când am intrat, n-am avut curaj să te ating. Dar văzându-te că arăți atât de fragilă, obosită și îngerește de frumoasă, cu toate că nu sunt violent și Hamish e mult mai mare decât mine, l-aș fi lovit dacă-mi ieșea în cale.

– Mi-am dat și eu seama.

Mă sărută cu pasiune, o dată și încă o dată, neputând să se oprească. Brusc, ridică privirea spre mine.

– Iubita mea, murmură îngrijorat, am uitat de barba asta nesuferită! Cred că n-a mai rămas nici un milimetru de piele neatinsă pe fața ta... De ce nu mi-ai spus să mă opresc?

– Pentru că nu voiam să te oprești. Îmi place barba ta, chiar dacă zgârie.
– Da? râse el. Măcar știi la ce să te aștepti în fiecare dimineață, după ce ne vom căsători. Asta, desigur, dacă vrei să fii soția mea. Vrei, iubito?

– Desigur, iubitul.

Suspină mulțumit.

– Asta e bine, pentru că m-ai cucerit în clipa în care te-am zărit prima oară în holul casei mele, cu toate că de atunci dragostea mea a crescut în fiecare zi, șopti el, sărutându-mă din nou. Acum pot în sfârșit să am grijă de tine așa cum mi-am dorit. Nu te voi lăsa să mă părăsești niciodată. Nu te va deranja că ne vom întoarce în Anglia după căsătorie?

– Deloc, cu toate că n-am nici o idee ce voi face până atunci și nici ce va spune șefa mea.

– O să-i explic eu... desigur, dacă mă lași...

– Cu mare plăcere!

– Pot să mă ocup și de restul detaliilor?

– Desigur.

Zâmbi ca Johnnie:

– Desigur, când ne vom căsători vei continua să-mi împlinești fiecare dorință cu această docilitate încântătoare, nu-i așa?

– Cum altfel? Doar mă știi, iubitul, sunt cea mai docilă femeie.

– Am observat la două minute după ce te-am întâlnit. Desigur, numai o fată neajutorată ar fi decis să-i conducă pe acei copii de la Glasgow într-o mașină necunoscută, pe un drum străin, spre casa unui bărbat total necunoscut. Cât ești de docilă am văzut și când Johnnie a avut acel accident, iar eu am spus ceva nepotrivit, așa cum mi s-a întâmplat destul de des. Nu că n-ai fi fost politetea în persoană: „Da, profesore!”, „Cum să nu, Dougal”, dar era acea expresie din ochii tăi încântători care îmi arăta atât de clar ce gânduri senine treceau prin mintea ta într-adevăr docilă.

– Chiar așa?

– Da. De fiecare dată când spuneam ceva nepotrivit, privirea ta spunea „Tiran nenorocit! Mă mai chinui mult?”

- Nu era așa! Numai că erai atât de formal!
- Vrei să spui că eram de-a dreptul scortșos?
- Ei, bine... da. Dar numai în casa ta. Pe deal, în acea seară, ai fost diferit, ca și în cele mai multe zile la spital.
- Pe deal puteam să te țin în brațe. Era un sac de dormit între noi, dar nu conta, iar în spital erai foarte bolnavă. Acasă la mine te vedeam ca pe oaspetele de neatins pe care îl salutam în fața ușii de la dormitor, fiind nevoit apoi s-o închid.
- Așa te simțeai? Îl întrebai, mângâindu-i părul. Dar mă făceai să mă simt neatrăgătoare.
- Nu așa te vedeam, te asigur! Când mă simt în pericol mă port așa distant... voiam să te întreb de ce erai atât de bucuroasă când m-am întors, vineri?
- Mă bucuram să lucrez din nou, îmi fusese dor de tine și eram încântată să te văd din nou. Voiam să te întreb ce părere ai dacă fac o cerere să lucrez aici, în spital. De aceea n-am vrut să mă ajuți să găsesc ceva.
- Nu mă minți?
- Nu, profesore.
- Pentru că ești atât de dulce, de curajoasă și de frumoasă, draga mea Elizabeth, poți să mă săruți! Dar repede, pentru că mi se pare că aud pașii lui Hamish.
- Nu irosirăm timpul și, până la sfârșitul zilei, nunta era fixată peste două luni.

Capitolul 15

Aceste două luni le petrecui la familia MacAlistair.

Telegrama lui Joe fu prima reacție pe care o primii de la St. Martha: „Abia aștept să-ți spun matusă, multă dragoste, Joe”. Urmară rândurile asistentei șefe: „... încântător. După cum poți să-ți dai seama, mă temeam de clipa în care trebuia să-ți spun că e exclus să te mai întorci la St. Martha pentru cel puțin doi ani...”

Judy îmi scrisese: „Grozav! Pot să fiu domnișoară de onoare?”

Toate pacientele din spital mă felicitară.

Archie îmi răspunse foarte repede la scrisoarea în care îi anunțam apropiata căsătorie: „Mi-am dat seama, era clar ca lumina zilei. Mă bucur pentru voi.”

Isobel MacAlistair, care venise să mă cunoască, mă însoți, împreună cu mama ei și cu sora Craig la Edinburgh, unde aleserăm împreună rochia de mireasă.

În timp ce mama și fiica făcură o plimbare, intrai împreună cu Craig într-o cafenea.

— Dumnezeuule, îmi spuse ea, tare mai sunteți șireți voi, englezii! Ne-ai păcălit pe toți! Nu că ne-am fi îndoit de ce simțea el pentru

tine, era suficient să-i arunci o privire în timp ce erai foarte bolnavă... Dar tu... Cu toate c-ar fi trebuit să-mi dea idei fixația ta că Maury Valentine ar avea ceva cu el.

– Asta este... acum am auzit că a plecat în Spania cu regizorul. Așa este?

– Da. A, să știi că Gordon e încântat că până la urmă ai ales un bărbat adevărat, un scoțian din Highlands și nu un yankeu. Cum merge ultimul volum al profesorului?

– Surprinzător de bine. Se pare că lucrează cu mult spor, în ciuda întreruperilor.

Doamna Pringle venise să-mi facă o vizită și plânse de bucurie.

– Am fost atât de uimită și de bucuroasă! Dar crezi că te simți destul de bine pentru nuntă? Ești atât de slabă!

Mai târziu, pregăti pentru nuntă un tort magnific, cu trei etaje.

Toți cei patru nepoți ai lui Dougal sosiră împreună cu tatăl lor și multe rude erau așteptate din toate colțurile Scoției.

În după-amiaza de dinaintea nunții, eram cu Dougal la Achnagairl și așteptam sosirea familiei Fenton, când Charlie Urquhart sosi cu o problemă legată de transportul oaspeților. Pentru că doamna Cameron voia să mă întrebe ceva, îi lăsai singuri. Când mă întorsei, Charlie tocmai pleca, spunând:

– Ne vei lipsi, dar...

Așteptai până când eram doar eu cu Dougal în birou și-l întrebai:

– Nu te supăra dacă te întreb, dar de ce spune Charlie că-i vei lipsi? Aveți un antrenament cât timp suntem plecați?

– Așa se pare.

– Nu ne putem întoarce la timp? N-ai mai urcat pe munte de la operațiunea de salvare și nu știi prea bine dacă e chiar ca în cazul unui sport, dar n-ar trebui să te antrenezi?

– E foarte frumos din partea ta, Elizabeth, dar nu e cazul să ne scurtăm luna de miere. Am vorbit deja cu Charlie și oricum data nu e fixată.

– Dar despre ce vorbea... mă întrerupsei, privindu-l cu atenție. Stătea cu spatele la fereastră, parcă refuzând să vadă lacul și muntele din zare.

– De ce arăți atât de trist? E vorba despre nervii de dinaintea nunții...

– Nu e asta!

– Dar ce e? Întrebați, dar nu primii nici un răspuns. Dougal, sper că nu te gândești să faci nebunia să renunți la echipa de salvamontști?

Rămase câteva clipe tăcut.

– De ce e nebunie? Trebuie să renunț la un moment dat; acesta e un moment la fel de bun ca oricare. Mă pot duce la operațiunile de urgență, dar e de-ajuns.

– Ce s-a întâmplat? Tu faci alpinism de plăcere...

– Dacă vrei să știi neapărat... nu vreau să te mai fac să treci prin acel iad, doar pentru plăcerea mea.

Eram foarte emoționată, dar și îngrijorată.

– Dragul meu, nu vreau să faci asta pentru mine! Nu voi permite!

– Draga mea, îmi pare rău, dar n-ai ce spune în această privință. E decizia mea.

Înțelesei că e hotărât, dar nu puteam renunța.

– E ultimul tău cuvânt?

– Da.

– Pentru că vrei să nu fiu rănită?

– Exact.

– Prostii, spusei cu hotărâre. Dacă așa vrei să arate viața noastră de familie, atunci nu prea cred că vom avea o viață normală. Se pare că, după regulile tale, nu vom putea avea copii...

– Elizabeth, nu spune așa ceva...

– Dar e adevărat! Ai uitat că sunt asistentă medicală? Am făcut practică în saloanele de nașteri și n-am văzut o singură femeie care să nu fi trecut prin iad. Pentru că ești decis să mă aperi de tot ce mă poate răni, nu prea știu cum vei reuși să depășești această problemă.

– Draga mea, mă vei ierta că-ți spun, dar acesta e șantaj emoțional.

– Nu ești tu cel care mi-a dat de înțeles că nu ascuți de argumente raționale? Cine poate sta de vorbă cu un bărbat care și-a spus ultimul cuvânt?

– Îmi pare rău că simți asta.

– Și mie îmi pare rău! Vreau să mă căsătoresc mâine cu bărbatul care iubește muntele! Nu vreau să renunți și apoi să regreti toată viața. De altfel, n-aș fi singura soție de salvamontist! De ce crezi că alte femei pot să rezite, iar eu nu pot?

– Sincer să fiu, nu m-am gândit niciodată la acest lucru...

– Văd că nu te-ai gândit! Știu c-ai avut intenții bune, dar chiar crezi că nu te iubesc destul de mult încât să și dau, nu doar să primesc?

– Elizabeth, nu e adevărat! Mi-ai arătat acest lucru – îmi arăți chiar acum – îmi arăți cât de mult conțez pentru tine, spuse el, strângându-mă în brațe. Chiar te-am supărat făcând asta?

– Da, nu-mi place să-mi ascunzi ceva. Ție ți-ar plăcea dacă eu aș face acest lucru?

– Nu, ai dreptate, îmi pare rău.

Mă privi lung, foarte gânditor.

– Dar nu mă poți convinge să scurtez luna de miere. O să-i vorbesc mâine lui Charlie, sper că va putea fixa antrenamentul mai târziu.

Știam că era o victorie și, chiar dacă va fi îngrozitor să-l aștept să se întoarcă de pe munte, merita.

Judy era domnișoara mea de onoare și mă aștepta în holul casei familiei MacAlistair. Purta o rochie albastră, iar în părul lung și blond avea flori albastre.

– Elizabeth, arăți minunat! Unchiul Dougal n-o să te recunoască!

– Nu-ți face griji, draga mea, o să-i șoptesc eu două cuvinte la ureche, zâmbi doctorul MacAlistair. Uite cât de bine arăt și nimeni nu observă! se plânse el.

Soția lui, emoționată, se tot învârtea în jurul meu, aranjându-mi voalul.

– Dragă mea, ești sigură că n-ai uitat să-ți pui inelul cu pecete al bunicului tău? Va fi ceva vechi, rochia ta e nouă... dar unde găsim ceva albastru?

– Am volanele de la jupon.

– Desigur! Dar împrumutat?... Hamish, trebuie să-i împrumuți ceva!

– Doamnă MacAlistair, spusei, nu vă aduceți aminte că mi-ați împrumutat batista de mătase?

– A, da! Uitasem!

– Dragă mea, interveni soțul ei, nu vrei să pleci spre biserică, înainte să-ți uiei și capul? Deja am întârziat. Nu putem să ținem atât de mult pe jar mirele nerăbdător.

Femeia mă sărută cu afecțiune.

– Nu fi nervoasă, draga mea, spuse ea, scăpându-și mânușile și geanta. Rămâi calmă și bucură-te de orice clipă. Unde e Isobel? întrebă ea, neliniștită.

– E în mașină, draga mea, cu Judy, răspunse soțul ei, dându-i geanta și împingând-o ușurel spre ușă.

Se întoarse, ștergându-și fruntea:

– Soțiile și nunțile! Domnul să aibă milă de bieții soți care trebuie să se descurce cu ele! Ești minunată, draga mea, și sunt la fel de mândru să te conduc la altar cum cred c-ar fi fost și tatăl tău. Haide, nu te emoționa! Poate o lacrimă sau două, toate miresele au voie. E mai bine așa! Mergem?

Ne îndreptară spre biserică, în mașina hotelului condusă de Ian, prietenul lui Craig. Toate pacientele pe care le cunoscusem, asistentele medicale, erau adunate în fața spitalului. Rugându-se să nu apară vreo urgență, doctorul îmi spuse că restul așteptau la biserică.

– Să știi că toată lumea se mândrește că are ceva de-a face cu unirea voastră! Chiar și eu!

Eram prea emoționată să vorbesc.

– Așadar, ești emoționată? E dreptul mireșelor, dar nu cred că trebuie să-ți faci vreo problemă. Viitorul tău soț e un om bun și cred că va va fi bine împreună.

Nu puteam să mă gândesc la viitor, nu-mi venea să cred nici ce vedeam în prezent. Fata îmbrăcată în rochie albă nu puteam să fiu eu.

Mașina se opri. Doctorul mă ajută să ies, apoi îmi aranjă vâlul.

Ca prin ceață, văzui femeile adunate în jurul intrării, îl zării pe fotograf, apoi pe Joe care era de nerecunoscut în costum, avându-i pe cei doi frați mai mici, Robin și Johnnie, lângă el. Abia mai târziu îl zării pe Dougal întorcându-se, iar întreaga lui figură se luminează la vederea mea. Nu mai văzui nimic altceva în afara feței lui până când ne întoarserăm în holul casei doctorului MacAlistair, care era transformat în sală de dans. Abia atunci remarcăi superbul kilt pentru ocazii speciale pe care-l purta.

– Dougal, arăți ca de pe altă lume!

Făcu o plecăciune, zâmbind.

– Iubita mea, nu mă surprinde, pentru că tocmai ne-am căsătorit. Chiar mă simt pe altă lume. Ți-am spus în mașină cât de minunat arăți. Ai auzit vreun cuvânt din ce ți-am spus?

– Nu prea cred. Abia începeam să-mi revin, dar văzându-te arătând atât de bine, cred că încep să plutesc din nou. Nu poate fi adevărat!

Îmi sărută degetul pe care strălucea acum verigheta.

– Ai puțină răbdare, draga mea și o să-ți dai seama că nu-i decât realitatea.

– Cred că da. Mă așteaptă o viață lângă iubirea mea.

Sfârșit